ಸಂಗ್ರಹವು

(ತ)

ಕರ್ನಾಟಕ

ರಾಮಾಯಣ ಸಂಗ್ರಹದ

ಅರಣ್ಯಕಾಂಡವು

ಓಂ

ಶ್ರೀಗುರುದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಯೇ ನಮಃ.

ಕನ್ನಡ

ರಾಮಾಯಣ ಸಂಗ್ರಹವು.

ಅರಣ್ಯಕಾಂಡವು.

ಸೂಚನೆ|| ತೆಂಗಳುವೆಡೆಯೊಳಗರಿವಿರಾಧನ |
ತರಿದುನೇಃಹದೊಳಾಜಟಾಯುವ |
ಬೆರೆದು ರಾಮನು ಪಂಚವಟಿಯನು ಸಾರ್ದನೊಲವಿನಲಿ ||

ತೆರಳಿದರು ವರಚಿತ್ರಕೂಟದ |
ಗಿರಿಯಿನಾ ರಾಘುವರು ಜತೆಯಲಿ |
ಧರಣಿಜಾತೆಯುಮೈದೆ ಮೆರೆವಾ ದಂಡಕಾವನಕೆ ||
ಪರಿಪರಿಯ ತರು ಗುಲ್ಮಲತೆಗಳ |
ನೆರವಿಯಿಂ ನಾನಾ ವಿನೋದದ |
ಚರಿಸುತಿಹ ಮೃಗಪಕ್ಷಿ ನಿಕರದಿನೆಸೆ

ಅಂದು ಭಗವನ್ನಾಮ ಕೀರ್ತನ ।
ದಿಂದ ಕಾಲವ ಕಳೆವ ಮುನಿಜನ ।
ವೃಂದ ಕಂಡುದು ಬಂದುದಿವರಾರೆನುತ ಮುಸುಕಿದುದು ॥
ಸುಂದರಾಂಗರ ನೋಡೆ ಬಾಹುಜ ।
ರಂದದಿಂ ತೋರುವರು ಕೇಳುವೆ ।
ವೆಂದು ಕೈಗಳಮುಗಿದು ನುಡಿಸಿದರಂದು ರಾಘವನ ॥ ೨॥

ರಾಯ ನೀನಾರಡವಿಪರಿಯಂ ।
ತಾಯಸವು ನಿನಗೇಕೆ ತಾನೀ ।
ತೋಯಜಾಕ್ಷಿಯದಾರು ನಿನಗೀ ಸುಮುಖನೇನಹನು ॥
ಆಯಿತಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರವದೇಕಿದ ।
ರಾಯತವ ನಮಗರುಹಬೇಕೆನು ।
ತಾ ಯಮೀಂದ್ರರು ನುಡಿಸಲೆಂದನು ರಾಮನನುಸಯದೆ । ೩॥

ಕೇಳಿರೈ ಋಷಿಗಳಿರ ನೃಪಜನ ।
ಪಾಳಿ ದಶರಥನೆನ್ನ ಜನಕನು ।
ತಾಳಿಹೆನು ನೇಮವನು ಪದಿನಾಲ್ಕಬುದ ಮಡವಿಯಲಿ ॥
ಕಾಲ ಕಳೆಯುವೆನೆನುತ ತನಗೀ ।
ಲೋಲಲೋಚನೆಯುರಸಿತಾನತಿ ।
ಶೀಲವತಿಯೆನ್ನೊಡನೆ ಬಂದಳು ಯುವತಿ ವಿಮಲಮತಿ ॥೪॥

ರಾಮನೆಂದಪರೆನ್ನನೀತಂ ।
ಪ್ರೇಮಸೋದರ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಮೇ ।
ಣ್ಯಾಮಿನಿಯುನೀಕೆಯನು ಕರೆವರು ಸೀತೆಯೆಂದೆನುತೆ ॥
ಈಮಹಾವನದೊಳು ತಪೋಜನ ।
ಹೋಮಗಳ ನೆಸಗುತ್ತಮೆಂದುಂ ।
ಕ್ಷೇಮದಿಂದಿಹಿರೇನು ಬೆಸಸುವುದೆಂದನಾ ನೃಪತಿ ॥೫॥

ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ಸರ್ವಾಪರಾಧವ ।
ನಮಿಸುವೆವು ನಿನಗಿಂದು ರಾಘವ ।
ಕುಮತಿಗಳಿಗೆಮಗೆಲ್ಲಿ ಗೋಚರ ವಹುದು ತವಪದವು ।
ಅಮಿತತೋಷಿಗಳಾದೆವೀದಿನ ।
ಮಮತೆದೋರುತ್ತೆಮ್ಮ ಪುಣ್ಯಾ ।
ಶ್ರಮಕೆ ಬಿಜಯಂಗೈದು ಸತ್ಕಾರವನು ಕೊಂಬುವುದು ॥೬॥

ಎನುತ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತ ಲವರನು ।
ಘನಮನೋಹರ ಪರ್ಣಮಂದಿರ ।
ಕನುವಿನಿಂದರ್ಘ್ಯಾದಿ ಸತ್ಕಾರಗಳ ನಂದೆಸಗಿ ॥
ವನದೆ ದೊರೆವಾ ಕಂದಮೂಲವ ।
ವಿನಯದಿಂದಾಹಾರಕೀಯು ।
ತ್ತನುಪಮನನತಿವರುಪಚರಿಸಿದರುಭಕ್ತಿಭಾವದೊಳು ॥೭॥

ಕಳೆಯುತಂದಿನರಾತ್ರಿಯನು ಮುನಿ ।
ನಿಳಯದಲಿ ತಾವೆಳ್ದು ಮರುದಿನ ।
ಜಲಜಸಖನುದಯದಲಿ ಸಂಧ್ಯಾಕರ್ಮಗಳ ನೆಸಗಿ ॥
ತಳುವದವರನುಮತಿಯ ಕೈಕೊಂ ।
ಡುಳಿಯದೈದುತ್ತಿರಲು ಮುಂಗಡೆ ।
ಯೊಳಗೆ ನಿಂತನು ಖಳವಿರಾಧನೆನಿಪ್ಪ ದಾನವನು ॥೮॥

ಎಳೆಯರಿರ ನೀವಾರು ನಿಮಗೀ ।
ಲಲನೆಯೇನಹ ಳೆತ್ತ ಪೋಪಿರಿ ।
ಕಳೆದುದಲೆ ನಿಮ್ಮಾಯುವಿಂದಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿರೆಂದೆನುತ ॥
ಪಲುಮೊರೆಯುತಾಡೊತ್ತಿ ವೇಗದಿ ।
ನಿಳೆಯಣುಗಿಯೆಡೆಗೈದಿ ಪಿಡಿಯು ।
ತ್ತ್ಲೆಗೆ ನಿನಗಾನೊಲಿದೆ ನಿಂದೆನ್ನಂಕವೇರೆನಲು ॥೯॥

ಕಂಡು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಣ್ಣದೇವನ ।
ಖಂಡವೈಭವಲಕ್ಷ್ಮಿಗಿಂತೀ ।
ಭಂಡ ದೈತ್ಯಾಧಮನ ತೊಡೆ ತಾನಾಯ್ತೆ ಗತಿಯೆನುತ ॥
ಕೆಂಡಮುಗುಳುತ ನೇತ್ರದಲಿ ಕೋ ।
ದಂಡಕೇರಿಸಿ ಹೆದೆಯ ಬಾಣವ ।
ಕೊಂಡು ಜೋಡಿಸುವನಿತರೊಳು ಮುಂಕೊಂಡು ಬಂದಿವರ ॥

ಪಿಡಿಯುತೇರಿಸಿ ಹೆಗಲ ನಸುರನು ।
ಬಿಡುತ ತನ್ನನು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವ ।
ಸಡಗರವ ಕಂಡಂಜಿ ಸೀತೆಯು ಬೆದರಿ ಕೂಗಿದಳು ॥
ತಡವಗೈವರೆ ರಮಣ ದುರುಳನ ।
ಕಡಿಯಬೇಗದೊಳಲ್ಲದಿರಲೆ ।
ನ್ನೊಡೆಯ ತನ್ನನೆ ಕಡಿದು ಮುಂದಕೆ ತೆರಳು ನೀನೆನುತ ॥೧೧॥

ಲಲನೆಭಯದಿಂದುಲಿದನುಡಿ ತಾ ।
ನಲಗಿನಂದದೊಳಿದೆಯ ನಿರಿಯ ।
ಲ್ಕೆಲದೊಳಿಹ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆಚ್ಚರಿಸಿದನು ರಾಘವನು ॥
ಸೆಳೆಯುತಿರ್ವರು ಕಡುಗಗಳನಾ ।
ಖಳನಭುಜಗಳನರಿದು ದುಮ್ಮಿ ।
ಕ್ಕಿಳೆಗೆ ಶರಗಳನಿರದೆ ದಳೆದರು ದುರುಳನಂಗದಲಿ ॥೧೨॥

ಅಂದು ಬೀಳುತ ನೆಲದಮೇಲವ ।
ನೆಂದನಾರ್ಯ ನೀವು ಸರಳುಗ ।
ಳಂದವಚ್ಚರಿ ಸಹಿಸಲಸದಳವಿದಲೆ ತನಗಿನ್ನು ॥
ಸುಂದರಾಂಗನು ರಾಮನೆಂಬುವ ।
ನಿಂದು ನಿಮ್ಮೊಳಗಾವನೈ ಅರ ।
ವಿಂದನಾಭನದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿಯ ತೋರ್ಪುದೆನಗೆಂದ ॥೧೩॥

ಇಂತುನುಡಿವ ವಿರಾಧನಿದಿರೊಳ |
ನಂತಮಹಿಮನು ನಿಂದುಸಲೆ ನಿ |
ನ್ನಂತರಂಗವದೇನು ಪೇಳನ್ನಾನೆ ರಾಘವನು ||
ಚಿಂತೆಯುಳಿಯೆನಲೊಡನವನು ನಿ |
ಶ್ಚಿಂತನಾಗುತ ದಿವ್ಯತೇಜೋ |
ವಂತನಹಗಂಧರ್ವ ಪುರುಷನರೂಪನೊಂದುತಲಿ ||೧೪||

ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ಜಗದೀಶಬುದ್ಧಿ |
ಭ್ರಮಣೆಯಿಂ ನಾಂಗೈದ ತಪ್ಪನು |
ವಿಮಲಮತಿಯವಧರಿಸು ತನ್ನಯ ಪೂರ್ವಸಂಗತಿಯ ||
ಕಮಲಜನಬಳಿಗೆಂದು ರಂಭೆಯು |
ಗಮಿಸುತಿರಲೊಂದಿರುಳು ಮಾರ್ಗದೆ |
ಕುಮತಿಯಿಂ ನಾನವಳಕೆಣಕಲು ವಿಧಿಯುಖತಿಗೊಂಡು ||೧೫||

ಎಲವೊಲೊಗಂಧರ್ವಕನೆ ತುಂಬುರು |
ಬಲುಹಿನಿಂನೀನಿವಳ ನಿಯಮವ |
ನಳಿದಕಾರಣ ರಾಕ್ಷಸಾಧಮನಾಗೆನುತ ಶಪಿಸೆ ||
ಬಳಿಕನಾನತಿ ದೀನಭಾವದಿ |
ನೊಲಿಸೆ ನುಡಿದನು ಮುಂದೆಭಾಸ್ಕರ |
ಕುಲದೊಳುದಯಿಪ ಪುರುಷನಿಂ ನಿನಗಪ್ಪುದಭ್ಯುದಯ ||೧೬||

ಒಂದುಕಾಲದಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ |
ರಿಂದು ಮುಖಿಯಹ ಸೀತೆಯೊಡನೈ |
ತಂದು ನೀನಿಹದಂಡಕಾವನದಲ್ಲಿ ಚರಿಸುವರು ||
ಅಂದು ನೀನಾಲಿನೆಯಸು ಬಲು |
ಹಿಂದ ಪಿಡಿಯಲು ರಾಮನಾಗ್ರಹ |
ದಿಂದ ಬಾಣವನೆಸೆಯಲೊಂದುವೆ ಮತ್ತೆ ನಿಜತನುವ ||೧೭||

ಇಂತು ಪೇಳ್ದ ಪಿತಾಮಹನ ನುಡಿ |
ಯಂತೆ ನಿನ್ನಿಂದಿಂದು ಬದುಕಿದೆ |
ನೆಂತು ನಿನ್ನುಪಕೃತಿಯ ಮರೆವೆನಪಾರ ಗುಣನಿಲಯ ||
ಮುಂತೆ ನೀಂ ತೆರಳುತ್ತೆ ಕಾಣುವೆ |
ಶಾಂತರಹ ಶರಭಂಗಮುನಿಪರ |
ನಂತರಾತ್ಮಧ್ಯಾನ ಪರರವರಿಂದ ಲೇಸಹುದು ||೧೮||

ತೆರಳ ನೀವೆಂದೆನುತ ಖಚರನು |
ಮರಳಲತ್ತಲು ದಾನವಕಳೇ |
ವರವ ನದನಿಳೆಯೊಳಗೆ ನಿಕ್ಷೇಪಿಸಿ ಬಳಿಕ್ಕವರು ||
ಸರಸಿಜಾಕ್ಷಿಯು ಬಳಯಸೇರುತ |
ಘೋರಸುತಾಕೆಯ ಮನದ ಭೀತಿಯ |
ನಿರದೆ ಪಯಣವಬೆಳಸುತಾ ಶರಭಂಗನಾಶ್ರಮವ ||೧೯||

ಕಂಡು ಸಾರುವ ಸಮಯದೊಳಗಾ ।
ಖಂಡಲನು ನಭದೊಳ್ವಿಮಾನದೆ ।
ಮಂಡಿಸುತಲಾಶ್ರಮದೊಳಹ ಮುನಿಯೊಡನೆ ಭಾಷಿಸುತ ॥
ಚಂಡಬಲರಿವರ್ಬ್ಬರೆ ಕಾಣು ।
ತ್ತಂಡಿಸುತ ಮನದಲ್ಲಿ ತಾಂ ಮರೆ ।
ಗೊಂಡು ಜಾರಲು ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಯಗೊಳುತ ರಾಘವನು ॥ ೨೦ ॥

ಮುನಿಯಬಳಿಯನು ಸಾರಲಾತನು ।
ಘನಮಹಿಮ ಪರಮೇಶ ಪಾವನ ।
ಜನುಮಯನೆನಿನ್ನಂಘ್ರಿಕಮಲದ ಬರವ ಹಾರೈಸಿ ।
ಇನಿತುದಿನಕಾದಿರ್ದೆನಿಂದೀ ।
ಜನುಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಯ್ತು ಬೊಮ್ಮನ ।
ವಿನುತಲೋಕಕ್ಕತಿಥಿಯಾಗಿಹೆನಿಂದು ತಪದಿಂದ ॥ ೨೧ ॥

ಎನ್ನನೊಯ್ಯಲ್ಕಲ್ಲಿಗಾ ಸಂ ।
ಪನ್ನ ನಿಂದ್ರನು ನಿಂದು ಗಗನದೊ ।
ಳನ್ನು ತಡವೇಕೇರು ನೀನಿಂದೀ ವಿಮಾನವನು ॥
ಎನ್ನುತೊಲವಿಂ ಕರೆಯುತಿರ್ದನು ।
ನಿನ್ನ ಬರವನು ಕಂಡು ತಳುವಿದೆ ।
ನಿನ್ನನುಜ್ಞೆಯ ನೀಯಬೇಕೆಂದೆನಲು ಮುನಿವರನು ॥ ೨೨ ॥

ಮುನಿಪ ನಿನ್ನ ತಪಃಪ್ರಭಾವ |
ಕ್ಕನುಗುಣದ ಫಲವೊಂದಿದೈ ನಿಜ |
ಘನ ಮನೋರಥಸಿದ್ಧಿಯಾದುದು ನಿನಗೆ ಬಲುದಿನಕೆ |
ವಿನುತ ಲೋಕಕ್ಕಿಂದು ಪಯಣವ |
ನನುಗೊಳಸು ನೀನೆಂದನುಜ್ಞೆಯ |
ಇನಕುಲೋದ್ಭವ ನೀಯಲಾ ಯಮಿವರನು ಮುದವಡೆದು ||೨೩||

ದೇವಜತ್ತ್ರಿಸ್ರೋತೆಯೋರುತ |
ನೀವು ಮಂದಾಕಿನಿಯದಾಟುತ |
ಪಾವನಾತ್ಮ ಸುತೀಕ್ಷ್ಣನಾಶ್ರಮಕೈದಲಾಮುನಿಯು ||
ತಾವನೀಯುತ ನಿಮಗೆ ಬಹುಸಂ |
ಭಾವನೆಯನೆಸಗುವನು ತನಗಿ |
ನ್ನೀವುದಾಜ್ಞೆಯನೆನುತ ಬೆರೆದನು ಶ್ರೌತದಗ್ನಿಯಲಿ ||೨೪||

ಬಳಿಕ ಮಲ್ಲಿಯತಾಪಸರ್ಕಳು |
ಕೆಲರು ವೈಖಾನಸರು ಮತ್ತಂ |
ಕೆಲರು ಪೂರ್ವದವಾಲಖಿಲ್ಯರು ಕೆಲರೆಲೆಯುಣಿಗಳು ||
ಹಲವು ಬಗೆಯಾವ್ರತಿಗಳೆಲ್ಲರು |
ಬೆಳಗುವರೊ ದಿಕ್ತಟವನೆಂಬಂ |
ತಲಘುತೇಜೋನ್ವಿತರು ಬಂದರು ಬಳಗೆ ರಾಘವನ ||೨೫||

ಬಡೆಯನೆಂತಾವಜ್ರಿಯುಮರರಿ ।
ಗೊಡೆಯನಹೆ ನೀನಂತುಮನುಜರಿ ।
ಗಡವಿಪೊಕ್ಕಿಹೆ ತಾತನಾಜ್ಞೆಯ ಪಾಲಿಸಲ್ಕೆಂದು ॥
ಬಡಮುನಿಗಳಾದೆಮ್ಮ ಬಿನ್ನಪ ।
ಕೆಡೆಯನೀಯುತ ನಿನ್ನಮನದಲಿ ।
ದೃಢತರೋನ್ನತಕೀರ್ತಿವಡೆಯೈ ಮೂರುಲೋಕದಲಿ ॥ ೨೬ ॥

ತಂದೆ ತನ್ನಯ ಸುತರನೊಲಿದಾ ॥
ಮಂದದಿಂ ಸಲಹುವನೊ ಆಪರಿ ।
ಯಿಂದ ರಾಜನು ಜನವ ಸಲಹುವುದಾತ್ಮಧರ್ಮವಲಾ ॥
ಇಂದುನಿನ್ನೀಪ್ರಜೆಗಳಾದೆವು ।
ಗೊಂದಿರುವ ಕಷ್ಟವನು ಪರಿಹರಿ ।
ಸೆಂದು ಬೇಡುವೆವದನು ಕರುಣಿಸಿ ಸಲಹು ಕರುಣಾಳು ॥ ೨೭ ॥

ಅರಸ ನಮ್ಮಯ ತಪಕೆ ರಕ್ಕಸ ।
ರಿರದೆ ವಿಘ್ನವನೆಸಗಿ ನಮ್ಮನು ।
ಮರುಕವಿಲ್ಲದೆ ಘಾತಿಸುತ ಬಲುಹಿಂಸೆಗೈದಪರು ॥
ಮರೆಯುಹೊಕ್ಕಿಹೆವಿಂದು ನಿನ್ನನು ।
ಶರಣಜನ ಸಂರಕ್ಷಕನೆ ಖ ।
ಳರನು ಸಂಹರಿಸುತ್ತ ರಕ್ಷಿಪುದೆಮ್ಮ ನೆನಲವರು ॥ ೨೮ ॥

ಮರುಗಿದನು ಮನದಲ್ಲಿ ಋುಷಿಗಳ ।
ದರುಮಕೆಡರುಂಟಾಯ್ತೆ ಶಿವಶಿವ ।
ದುರುಳರಕ್ಕಸರುಬ್ಬಟೆಯ ನಿವರೆಂತು ಸೈಸುವರು ॥
ಬರವಸವನೀಯುತ್ತೆ ಭಯವನು ।
ಹರಿಸಬೇಕೆಂದೆನುತ ರಾಮನು ।
ಭರದೆ ಹೆದೆಯನು ಧನುವಿಗೇರಿಸುತೆಂದನವರೊಡನೆ ॥೨೯॥

ಬೆದರದಿರಿ ಮುನಿಗಳಿರ ನಿಮ್ಮ ।
ಭ್ಯುದಯಮಂ ನಿಜಪಿತನಮಾಲ್ಪದ ।
ವಿಧಿಯು ಮೊನ್ನನು ವನಕೆ ತಂದುದು ಮೋಕ್ಷಯೋಜನವು ॥
ಇದನು ಬಿಟ್ಟೆನಗಿಲ್ಲ ಪೆರತೊಂ ।
ದದಕೆ ಬಂದವನಲ್ಲ ಭೀತಿಯ ।
ನೆದೆಯೊಳಿನ್ನಿಡಸಲ್ಲ ನಂಬುವುದಿದನು ದಿಡವಾಗಿ ॥೩೦॥

ಇಂದು ಮೊದಲಾದುಷ್ಟರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದವನು ನೆರೆಕಡಿದು ಮುನಿಜನ ।
ಬಂಧುವೆನಿಪಾಪೆಸರ ನಾನುಮೆ ನಿಮ್ಮ ತಪಗಳಿಗೆ ।
ಕುಂದುಬಾರದತೆರದೆ ನೀಂ ಸ್ವ ।
ಚ್ಛಂದದಿಂದವುಗಳನು ಮಾಡುತ ।
ಹಿಂದಣಂದದೆ ಸುಖದೊಳಹುದಿನ್ನೆಂದನಾರಾಮ ॥೩೧॥

ಇಂತುಮುನಿಜನಕಭಯಮೀಯುತ |
ಮುಂತೆನಡೆದು ಸುತೀಕ್ಷ್ಣಮುನಿಪನ |
ನಂತ ಸತ್ಕಾರಗಳನೊಂದುತಲವನನುಜ್ಞೆಯಲಿ
ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲದೆ ರಾತ್ರಿಯನು ಬಲು |
ಸಂತಸದೊಳಾಶ್ರಮದೆ ಕಳೆದ |
ತ್ಯಂತವಿನಯದೆ ನಮಿಸುತವರಿಗೆ ಮಾರನೆಯದಿನದೆ ||೨೮||

ತೆರಳಲಾಜ್ಞೆಯನಾಂತು ಬಳಿಕ |
ಲ್ಲಿರದೆ ಸಿಂಗಾಡಿಯನು ಭುಜದಲಿ |
ಧರಿಸಿಮದಿಸಿದ ಗಜದವೊಲು ಮುಂಕೊಂಡು ನಡೆಯುತಿರೆ |
ತರಳೆ ನೋಡಿದಳಾತ್ಮವಲ್ಲಭ |
ನಿರವಮೆಲ್ಲನೆ ಸನಿಹಕೈದುತ |
ಸರಸಭಾವದೊಳರುಹಿದಳು ಮನದರ್ಥವನು ಸೀತೆ ||೨೩||

ಚಿತ್ತವಲ್ಲಭ ಲಾಲಿಪುದು ಸತಿ |
ಬಿತ್ತರಿಸುವೀನುಡಿಯ ನೊಲವಿಂ |
ದುತ್ತಮೋತ್ತಮ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠನು ನೀನು ಜಗವರಿಯೆ ||
ಮತ್ತತನವೇನಿಲ್ಲಪರಸತಿ |
ಯತ್ತ ಬಯಕೆಯದಿಲ್ಲವಾದೊಡ |
ವೊತ್ತಿಕೊಂಡಿಹುದೊಂದು ಪರಪೀಡನೆಯುಕಲ್ಮಷವು ||೨೪||

ತಾತನಾಣತಿವಿಡಿದು ಮುನಿಗಳ |
ರೀತಿಯಲಿ ವನದಲ್ಲಿ ಚರಿಸವಿ |
ನೀತನಂದದೆ ಶಸ್ತ್ರಧಾರಣವೇಕೆ ನಿನಗಿಲ್ಲಿ |
ಭೂತಹಿಂಸಾಕ್ಷತ್ರ ಧರ್ಮದ |
ನೀತಿ ಸಲುವುದು ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿರ |
ಶೀತಪಶ್ಚರ್ಯದೊಳು ಸಲುವುದೆ ಪೇಳು ಮತ್ಪ್ರಿಯೆ ॥೩೫॥

ಎನ್ನಮನಕೀರೀತಿ ತೋರ್ಪುದು |
ಸನ್ನುತಾಂಗನೆ ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದೊ |
ಳನ್ನುತೋರಿದಪರಿಯೊಳೆಸಗುವುದೆನುತ ಸತಿಯುಸಿರೆ ||
ತನ್ನ ಮನದೊಳು ಹಿಗ್ಗಿಗುಣಸಂ |
ಪನ್ನನಾರಾಘವನು ಸತಿಯುರ |
ರನ್ನಕೆಂದನು ಲೋಕಕತಿಹಿತಮಪ್ಪವಾಕ್ಯವನು |೩೬|

ವಲ್ಲಭೆಯೆ ನಿನಗೊರೆವೆನಿದಕೇ |
ಳೆಲ್ಲಿ ಪಾರ್ಥಿವನಾಳ್ವನಾ ನೆಲ |
ದಲ್ಲಿ ತಾಂ ಪ್ರಜೆ ವೊರೆಯನಿಡಿಯುದನೊಲಿದು ರಕ್ಷಿಸಲು |
ಬಿಲ್ಲುಕಣೆಗಳನೈದೆ ತಳೆಯುತ |
ಖುಲ್ಲರುಪಟಳವನ್ನುತಗ್ಗಿಪ |
ದಲ್ಲದಿರ್ದೊಡೆ ನರಕಭಾಜನನಪ್ಪನಾನೃಪತಿ |೩೭|

ಇಂದು ನಾವೀದಂಡಕಾವನ |
ಕೆಂದು ಬಂದೊಡೆ ಋಷಿಗಳೆಲ್ಲರು |
ಬಂದು ರಾಕ್ಷಸರಿಂದ ತಮ್ಮಯ ಯಾಗಗಳು ನೃಪನೆ ||
ಹೊಂದಿದುವು ದುರ್ದಶೆಯನವು ನಿ |
ನ್ನಿಂದಲುಳಿಯಲುಬೇಕು ದುಷ್ಟರ |
ಕೊಂದುನಮ್ಮನು ರಕ್ಷಿಸೆನಲಾಂ ಕೊಟ್ಟೆನಭಯವನು ||೩೪||

ಕಂದಮೂಲಫಲಾದಿಗಳ ತಾಂ |
ತಿಂದು ಜಪಸಿಯಮೋಪವಾಸಗ |
ಳಿಂದ ಕಾಯಕ್ಲೇಶವಾನುತ ಘೋರತಪಗಳನು ||
ಚಂದದಿಂದಾಚರಿಪಮುನಿಜನ |
ವೃಂದವನು ನೆರೆ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿಹ |
ಹಂದೆರಕ್ಕಸ ಮಂದೆಯನು ಸರಳಿಂದೆ ಸವರುವೆನು ||೩೯||

ನೀರೆನಿನಗೆನ್ನಲ್ಲಿನೇಹವು |
ಪಾರವೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ನುಡಿಯಿಂ |
ತೋರುವುದು ಬೇರಿಲ್ಲನಡೆಯೆಂದಂದು ತೆರಳುತಲಿ ||
ಸಾರಿ ಋಷ್ಯಾಶ್ರಮಗಳನು ನಲ |
ವೇರಿಕಾಲವಕಳೆದು ಕೆಲವೆಡೆ |
ಮೂರುತಿಂಗಳು ಮತ್ತೆಕೆಲವೆಡೆಯಾರುತಿಂಗಳನೆ ||೪೦||

ಇಂತುನವವರ್ಷಗಳ ಕಳೆಯುತ |
ಲಂತ್ಯದಲಿ ಹತ್ತನೆಯುವರ್ಷವ |
ನಂತಮುನಿಸಂಸೇವ್ಯರೆನಿಸುವಗಸ್ತ್ಯಮುನಿವರರ ||
ಪಿಂತಣದ್ಭುತಮಹಿಮೆಗಳನೆನೆ |
ದಂತರಂಗದೆ ಪೊಗಳ ತೇಜೋ |
ವಂತರಪ್ಪವರಾಶ್ರಮವ ಪೊಗುತೆರಗಲವರಂದು ||೪೧||

ಕ್ಷೇಮವೇನೈ ರಘುಜ ನಿನ್ನೀ
ಪ್ರೇಮಸೋದರನಿವನು ಕುಶಲಿಯೆ |
ಭಾಮಿನೀಮಣಿ ಸುಖದಿನಿಹಳೇ ಜಾನಕೀದೇವಿ ||
ನೀ ಮಹಾತ್ಮನು ನಿನ್ನ ದರ್ಶನ |
ವಾ ಮಹಾಸುಖವೆನಗೆ ಲಭಿಸಿದು |
ದೀ ಮಹಾಟವಿ ಪೂತವಾದುದು ನಿನ್ನ ಬರವಿನಲಿ ||೪೨||

ಬರುವೆ ನೀಂ ನಿನಗೀಯಬೇಕೆಂ |
ದರಿಭಯಂಕರ ವಿಷ್ಣುಧನುವಿದ |
ನುರುಶರಂಗಳು ಬತ್ತದಿಹ ಬತ್ತಳಿಕೆಯೊಡನಿರದೆ ||
ಮೆರೆಯುವೀ ಖಡ್ಗವುಮನಿಂದಿನ |
ವರೆಗವೋವಿದೆನಯ್ಯ ನೀಂ ಸ್ವೀ |
ಕರಿಪುದಿವನೆಂದಿತ್ತು ಮಂತ್ರನ್ಯಾಸಪೂರ್ವಕದೆ ||೪೩||

ಧುರದೊಳದಿರಾದಸುರರಂಸುವನು ।
ಹುರಿದು ಮುಕ್ಕುವುವಲ್ಲದಿಲ್ಲವು ।
ಕೊರತೆಯಿವುಗಳೊಳಿವು ನಿಶಾಚರ ಕುಲವಿನಾಶಿಗಳು ॥
ಹರಿಯು ಪೂರ್ವದೆ ರಕ್ಕಸರ ಸಂ ।
ಹರಿಸಿದನು ತಾನೀಧನುವಿನಿಂ ।
ಧರಿಸುತಿದ ನೀಂ ಸುಖವನೊಂದೆನುತಾಗ ಹರಸಿದನು ॥೪೪॥

ಮುನಿಪನಿತ್ತಾಧನುವು ಮೊದಲಾ ।
ದನಿತುವಂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ರಾಮನು ।
ತನಗೆ ವಾಸಕ್ಕೊಂದು ತಾವನು ಬೆಸಸಿ ನೀವೆನಲು ॥
ಮನದೆ ತಾಂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ಜಾನಿಸು ।
ತನುವಹುದು ನಿನಗೀ ಸಮೀಪದ ।
ಬನವು ನೀನಲ್ಲಿರ್ದೊಡಪ್ಪುದು ಸಕಲಸಂಪದವು ॥೪೫॥

ಅದನು ಕರೆವರು ಪಂಚವಟಿಯೆಂ ।
ದದರೊಳೊಣಗವು ಪುಷ್ಪಫಲಗಳು ।
ಸದಮಲವು ತತ್ಪುಣ್ಯದೇಶವು ಸೌಖ್ಯದಾಯಕವು ॥
ಪದುಮನೇತ್ರನೆ ನಿನ್ನ ಹೃದಯದ ।
ಹದನ ಬಲ್ಲೆನು ತಾವು ನಿನಗದು ।
ಮುದವನೀವುದು ಪರ್ಣಶಾಲೆಯ ರಚಿಸು ನೀನಲ್ಲಿ ॥೪೬॥

ಎಂದು ನುಡಿಯುವಗಸ್ತ್ಯಮುನಿಪಗೆ ।
ವಂದನೆಯ ಗೈದವನನುಜ್ಞೆಯ ।
ನೊಂದಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಣರನೊಡಗೂಡಿ ರಾಘವನು ।
ಮುಂದೆ ಪೋಗುತ ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗದೊ ।
ಳೊಂದು ವಟವೃಕ್ಷದೊಳು ಮೇಘಃ ।
ಸ್ಕಂಧದಂದದಿಸಿರ್ದ ಗೃಧ್ರನ ಕಂಡು ಬೆಸಗೊಂಡ ||೪೭||

ಎಲವೊ ನೀನಾರಾವುದೈ ನಿಜ ।
ಕುಲವು ಪೆಸರೇನೆನ್ನೊಳೊರೆಯೆನ ।
ಲಲಘುಮತಿ ಕೇಳಾಂ ಜಟಾಯುವು ಸಖನು ತವಪಿತಗೆ ।
ಕುಲವ ಪೇಳುವೊಡರುಣಪುತ್ರನು ।
ಬಲಯುತನು ಸಂಪಾತಿಯೆಂಬವ ।
ನಿಳೆಯೊಳಗ್ರಜನೆನಗೆ ನಿನಗಿನ್ನಾಂ ಸಹಾಯಕನು ||೪೮||

ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೊಳಗಿಹೆನು ಗುಣಸಂ ।
ಪನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ನೀನಿರ ।
ದನ್ಯಕಾರ್ಯಕೆ ತೆರಳೆ ರಕ್ಷಿಸುತಿಹೆನು ಜಾನಕಿಯ ।
ಮನ್ನಿಪುದು ನೀನೆಂದ ಪಕ್ಷಿಯ ।
ಮನ್ನಣೆಯಿನಾದರಿಸುತೆರಗು ।
ತ್ತನ್ಯನೇ ನೀನೆನಗೆ ಬಾಂಧವನೆಂದನಾರಾಮ ||೪೯||

2

ಪೇಳುತೀಪರಿ ಪಂಚವಟಿಯು ವಿ |
ಶಾಲಸುಕ್ಷೇತ್ರವನು ಸೌರ್ದನು |
ಕೂಲನಾದೀಯೆಡೆಯು ನೋಡೈ ತಮ್ಮ ನಾವಿಲ್ಲಿ ||
ಕಾಲವನು ಕಳೆಯಲ್ಕೆ ತಳರಿನ |
ಶಾಲೆಯೊಂದನು ರಚಿಸು ನೀನೆನ |
ಲಾಲಯವ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವಾಶ್ರಮವೊಂದನೆಸಗಿದನು ||೩೦||

ನೋಡಿದನು ರಾಘವನು ಲಕ್ಷ್ಮಣ |
ಮಾಡಿದಾವರಪರ್ಣಶಾಲೆಯ |
ನಾಡಿಗಚ್ಚರಿ ತಮ್ಮ ನಿನ್ನಯ ಬುದ್ಧಿಕುಶಲತೆಯು ||
ನೀಡುವೊಡೆ ನಿನಗುಡುಗೆರೆಯನೀ |
ಕಾಡಿನೊಳು ದುರ್ಲಭವು ಪಡಿಯಿದು |
ಗಾಢತರದಾಲಿಂಗನವು ಕೊಳ್ಳೆನುತ ಬಿಗಿದಪ್ಪಿ ||೩೧||

ಲೋಲಲೋಚನೆಯೊಡನೆ ಮಿಂದು ವಿ |
ಶಾಲಗೋದಾವರಿಯೊಳಮಲದು |
ಕೂಲಗಳ ಧರಿಸುತ್ತ ಸಂಧ್ಯಾದಿಗಳ ನಿರದೆಸಗಿ ||
ಮೇಲೆನಿಪ ಸುಮುಹೂರ್ತದಲಿ ಬಲ |
ಶಾಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೊಡನೆ ನೂತನ |
ಶಾಲೆಯನು ಸಂಭ್ರಮದೆ ಪೊಕ್ಕನು ದಾನವಧ್ವಂಸಿ ||೩೨||

ಮೊದಲನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

ಎರಡನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂಚನೆ|| ಭೋಗದಾಸೆಯ ಶೂರ್ಪಣಖಿಯನು |
ಮೂಗನರಿದಟ್ಟಲ್ಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ |
ನಾಗರಾಮನ ಕೆಣಕಿಯಳಿದರು ಖರಮುಖಾಸುರರು ||

ನೂಕುತಿರ್ದರು ದಿನಗಳನು ನಿ |
ರ್ವ್ಯಾಕುಲರು ತಾವಲ್ಲಿ ಮೂವರು |
ಮೇಕಮಾನಸರಾಗಿ ಮರೆದಾವಿಪಿನದಾಯಸವ |
ಸಾಕು ಸಾಕಾತಪದ ತಾಪವು |
ನೂಕದೆಮ್ಮಿಂದೆಂಬ ಜನದವಿ |
ವೇಕಕುರೆಬೇಸತ್ತನೆನೆ ರವಿದಕ್ಷಿಣಕೆ ಸರಿದ ||೧||

ಸಂದುಸಿಕ್ಕಿತು ತನಗದೆನ್ನುತ |
ಬಂದನಾಹೇಮಂತಭೂಪನು |
ಮಂದಿಯನು ಚಳಿಯೆಂಬ ಸಂಕಲೆಯಿಂದ ಬಂಧಿಸುತೆ ||
ಅಂದಗೆಡಿಸುವ ಮಂಜಿನಸ್ತ್ರಗ |
ಳಿಂದಲಿರಿಯಲು ಸಹಿಸಲಾರದೆ |
ನೊಂದು ಬಯಸಿತು ಮಂದಿ ದಿನಮಣಿಗುತ್ತರಾಯಣವ ||೨||

ನೀರನೆಳಸದು ಜನವು ಪೂವಿನ ।
ಹಾರವಾನದು ಮಿಾಯದಲೆ ಕಾ ।
ಸಾರಗಳೊಳುರೆ ಕಾಯಲಿಚ್ಛೈಸಿದುದು ವಹ್ನಿಯನು ।
ವಾರಿಜಂಗಳ ದಳಗಳುದಿರಿದು ।
ವಾರಿಪೋದುವು ರವಿಯಕಿರಣಗ ।
ಳಾರಯಿಸಿದುವು ಸಕಲಜಂತುಗಳುಷ್ಣವಸ್ತುಗಳ ॥೩॥

ಈ ತೆರದಹಿಮಕಾಲದೊಳಗನು ।
ಜಾತಸೀತೆಯರೊಡನೆ ರಾಘವ ।
ನಾತಪೋಜನಯೋಗ್ಯವಾಗಿಹ ಪರ್ಣಮಂದಿರದೆ ॥
ಶೀತಭಯದಿಂ ಹರಿಣದಜಿನವ ।
ನಾತುಮೈ ಸೊಗಸಿಂದ ಮೆರೆಯುತ ।
ವೀತಿಹೋತ್ರನ ದಿವ್ಯತೇಜವನಿಳಕೆಗೈಯುತಿರೆ ॥೪॥

ಬಂದಳವರೆಡೆಗಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸ ।
ವೃಂದದೇಳಿಗೆಗಶುಭದಾಯಿಕೆ ।
ಮಂದಮತಿಗಳಗಗ್ರನಾಯಿಕೆ ಕುಮುಖಿ ಶೂರ್ಪಣಖಿ ॥
ನಿಂದು ನೋಡಿದಳಮಲರಾಘವ ।
ನಂದಚಂದವ ಕಾಮಶರಹತಿ ।
ಗಂದು ಮೈಗೊಟ್ಟೆರಗಿನುಡಿಸಿದಳಾ ದೃಢವ್ರತನ ॥೫॥

ಆರು ನೀನೆಲೊವೀರ ನಿನಗೀ ।
ನಾರಿಯೇನಹಳಾತನಾವನ ।
ಪಾರಪೌರುಷನಂತಿಹನು ನಿಮಗಿಲ್ಲಿ ಬರವೇನು ॥
ಶೂರರಹರಕ್ಕರರು ಚರಿಸುವ ।
ಘೋರಕಾನನವೆಂಬುದರಿಯದೆ ।
ಮೀರಿ ನಡೆವುದಕೇನುಕಾರಣವೆಂದಳಾದನುಜೆ ॥೬॥

ನೋಡಿದನು ರಾಘುವನು ಮಿಗೆ ಮಾ ।
ತಾಡಿದನು ಕೇಳಬಲೆ ಲೋಕದೆ ।
ರೂಢವಾಗಿಹಸೂರ್ಯವಂಶದ ದಶರಥೋರ್ವಿಪನಾ ॥
ಗಾಢಮೋಹದ ಪುತ್ರರಾವೀ ।
ಗಾಡಿಕಾತಿ ಮದೀಯಸುದತಿಯು ।
ಕಾಡಿಗಾಪಿತೃವಾಕ್ಯಪಾಲನೆಗಾಗಿ ಬರವಾಯ್ತು ॥೭॥

ಕರೆವರೆನ್ನನು ರಾಮನೆನುತಲಿ ।
ಮೆರೆವಲಕ್ಷ್ಮಣನಾಮವೀತಗೆ ।
ಕಿರಿಯನಿವನೆನ್ನಿಂದ ಸೀತಾಹ್ವಯಳು ತಾನಿವಳು ॥
ಅರಿಯಲಗ್ಗದಜನಕ ಚಕ್ರೇ ।
ಶ್ವರನ ಕುವರಿಯು ತನ್ನಭಾಗ್ಯದ ।
ಸಿರಿಯು ನೀನಾರೇತಕ್ಕೈದಿದೆ ಪೇಳು ನಿಶ್ಚಯವ ॥೮॥

ಸರಸಮಾದಾನುಡಿಯನಾಲಿಸಿ ।
ಹರಿಸಗಡಲೊಳ್ಮುಳುಗುತಸುರಿಯು ।
ಮೆರೆವಲಂಕಾಧೀಶರಾವಣನನುಜೆ ತಾನಹೆನು ॥
ಧರೆಯೊಳೆನ್ನನು ಶೂರ್ಪಣಖಿಯೆಂ ।
ದೊರೆವರೀಯಭಿಧಾನವನು ಕೇ ।
ಳ್ದರಿಯೆವೆಂಬಾಜನವು ದುರ್ಲಭವಲ್ತೆಲೋಕದಲಿ ॥೯॥

ರಂಭೆಯೂರ್ವಶಿಯರ್ಕಳೆನ್ನನಿ ।
ತಂಬಬಿಂಬಕೆ ಸಾಟಿಯೇ ಮೇ ।
ಣಂಬುಜೋದ್ಭವನರಸಿ ಸರಸತಿ ತನಗೆ ಸರಿಯಹಳೇ ॥
ಎಂಬೊಡತಿಶಯವಲ್ಲಕೇಳಲ ।
ರಂಬನಾಸತಿಗಿತಿಯರೆನ್ನೀ ।
ಕುಂಭಕುಚಕೇನೆಣೆಯೆ ತೆಗೆ ತನ್ನುಂಗುಟಕೆ ಸರಿಯೇ ॥೧೦॥

ಮಾರಿದೆನು ದೇಹವನಿದನು ನಿನ ।
ಗಾರದರ್ಶನಫಲವೊ ಕಾಣೆನು ।
ಸಾರವಹಸಂಸಾರವೊದವಿದುದಿಂದು ಪುಣ್ಯವಲಾ ॥
ಧೀರರೆನಿಬರೊ ರಾಕ್ಷಸೇಂದ್ರರ ।
ಪಾರಸಾಹಸದೋರಿಬೇಡಿದ ।
ರಾರಿಗೊಲಿಯದ ಚಲುವೆ ನಿನಗಾನೀಗಳೊಲಿದೆನಲಾ ॥೧೧॥

ಬರುವಕಾಲದೆ ಪುಣ್ಯವಾರಿಗು ।
ವೊರೆಯುದ್ಯೈದುವುದೆಂಬನಾಳ್ನುಡಿ ।
ಯರಿಯಲೀಗಳು ಸಫಲವಾದುದು ನಿನ್ನವಿಷಯದಲಿ ॥
ಅರಸ ನೀನಿನ್ನೇಳು ಮನುಮತ ।
ನೊಂಸೊಂಸು ಘನವಾಯ್ತು ತನ್ನನು ।
ವರಿಸು ಬಾರೆಂದೆನಲು ನಸುನಗುತೆಂದನಾರಾಮ ॥೧೨॥

ಸುರರ ಲೆಕ್ಕಿಸದಿರ್ಪದಾನವ ।
ರರಸನಿಗೆ ಮಾನಾಪಹರಣವ ।
ನಿರದೆ ಬಯಸುವುದಸುರಿ ಕೇಳ್ನಸಗಿಂದು ತರವಲ್ಲ ॥
ಧರಣಿಯೊಳು ನೀಂ ಗೈದದೋಷವ ।
ನೊರಗಿಪುದು ಜನವಾತನಲಿ ದನು ।
ಜರಿಗಕೀರ್ತಿಯುನೀವವಾರ್ಗಕೆ ಮನವನೀಯದಿರು ॥೧೩॥

ಜಾಣೆಕೇಳೆಂದೆನ್ನ ನಿಯಮವ ।
ಬಾಣವೊಂದೇವಾಣಿಯೊಂದೇ ।
ಪ್ರಾಣಪದಕವ ಪೋಲ್ವಪತ್ನಿಯುವೊರ್ವಳೇ ತನಗೆ ॥
ಮಾಣು ನಿನ್ನಭಿಲಾಷೆಯನು ಶಿವ ।
ನಾಣೆ ನಾನಿದ ತಪ್ಪಿ ನಡೆಯೆನು ।
ಕೇಣಗೊಳ್ಳದೆ ತೆರಳು ನೀನಿನ್ನೆಂದು ನೃಪನೊರೆದ ॥೧೪॥

ಗಾಯವನು ತೋರಲ್ಕೆವೈದ್ಯನು ।
ಮಾಯಿಸುವ ಮದ್ದೀಯದಿರ್ಪನೆ ।
ಕಾಯಬಲಪುಷ್ಟಿಯನು ಪಡೆದಿಹನಿನ್ನವಂದಿಗರು ॥
ಕಾಯಜಾತನ ತಾಪಕೌಷಧ ।
ವೀಯಬೇಕೆಂದಬಲೆಯಾಚಿಸ ।
ಲೀಯದಿರ್ಪುದು ಮತವೆ ಸುಡು ನಿನ್ನನುಜೆತವ್ರತವ ॥೧೪॥

ಎನುತೆ ದುರುಳೆಯು ಹಲುಬುತಿರಲಾ ।
ಮನುಕುಲೇಶನು ಕೇಳೆ ಸೀತೆಯು ।
ಮನದ ಬೇಸರನೊರಸಬೇಕೆಂದಂದು ಮನದಂದು ॥
ದನುಜೆ ತನಗೀಕಾರ್ಯ ಸಲುವುದೆ ।
ವನಿತೆ ಜತೆಯೊಳಗಿಹಳು ನೀನೆ ।
ನ್ನನುಜನನು ವರಿಸಿಂದು ತಾನೇಕಾಂಗಿಯಾಗಿಹನು ॥೧೬॥

ಭೇದವೇನನುಜನೊಳು ನಿನಗದು ।
ಸಾಧುವೆಂದೆನಲವಳು ಕಾಮನ ।
ಬಾಧೆಗಾರದೆ ಪೋಗಿ ಯಾಚಿಸಲದಕೆ ಸೌಮಿತ್ರಿ ॥
ಸಾಧುಮಾರ್ಗದೆ ಬೊಮ್ಮಚರಿಯವ ।
ಸಾಧಿಸುತ್ತಿಹೆನವಧಿಯನ್ನೆಗ ।
ವಾದುರಾಗತವಾಗದೆನ್ನೊಳು ಸಾಗು ನೀನೆನಲು ॥೧೭॥

ಕೋಪವುಕ್ಕಿದುದೊಡನೆ ಮನ್ಮಥ ।
ತಾಪ ಸುಕ್ಕಿದುದೆನ್ನನೀಪರಿ ।
ಪಾಪಿಗಳು ಪರಿಹಾಸಗೆಯ್ವರೊಲಾಯ್ತಲಾ ಎನುತ ॥
ಓಪಳೆರ್ದಪಳೆಂಬಗರ್ವವೊ ।
ಭೂಪುಭೂಪೆಲೊ ಹಂದೆರಾಮನೆ ।
ಯಾಪಿನಾಕಿಯಮಕರೆಯುತುಳುಹಾ ನಿನ್ನವಲ್ಲಭೆಯ ॥೧೮॥

ಅರಿಚುತೀಪರಿ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಮುಂ ।
ಬರಿದು ಸೀತೆಯಮೇಲೆ ರಭಸದಿ ।
ನೆರಗಲೈತಹದುಷ್ಟೆಯನು ಕೈಯಿಂದಲಡಗಟ್ಟೆ ॥
ಅರಸ ಸೂಚಿಸಲೊಡನೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಿರದೆ ಸರಳಂ ಮೂಗುಕಿವಿಗಳ ।
ನರಿಯೆ ಹಾಹಾರವದೆ ಹಾಯ್ದಳು ಬಂದಪಥವಿಡಿದು ॥೧೯॥

ಸದೆದು ಸುಜನರನಾಜನಸ್ಥ ।
ನದಲಿ ಬಹುಬಲದೊಡನೆ ರಾಜಿಪ ।
ಮದಮುಖರ ಖರದೂಷಣರ ತನ್ನನುಜರೆಡೆಗಿರದೆ ॥
ಬೆದರುತೊದರುತ ಮುಖದೆ ಪರಿವಾ ।
ರುಧಿರಮಂ ತಾನುಟ್ಟಸೀರೆಯೊ ।
ಳದಿಮುತರಿಚುತ ಬಂದು ಬಿದ್ದಳು ಕಾವುದೆಂದೆನುತ ॥೨೦॥

ನೋಡಿದನು ಖರನಾತ್ಮಸೋದರಿ ।
ಗಾಡಬಾರದಭಂಗವೊದವಿತೆ ।
ದಾಡೆಯುಲುಗಿದನೀಚನಾವನುಕಾಲಭೈರವನ ॥
ಆಡು ವನಿತಾಮಣಿಯೆ ನಿನಗೀ ।
ಕೇಡದಾರಿಂದಾಯ್ತು ಪಾಪಿಯು ।
ಬಾಡನಾರೋಗಣೆಗೆ ಬಡಿಸುತ ನಿನ್ನ ತಣಿಸುವೆನು ॥ ೨೧ ॥

ಸುರರು ಯಕ್ಷರು ಕಿನ್ನರರು ನ ।
ಮ್ಮೊರೆಗೆ ಬರ್ಪರೆ ಸಾಲರಾಹುಲು ।
ನರರ ಮಾತಂತಿರಲಿ ಗಣನೆಯೊಳಿಲ್ಲ ನಮಗವರು ॥
ಹರಿಹರಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳು ನ ।
ಮ್ಮರಮನೆಯ ಕಾದಿಹರು ಶಿವಶಿವ ।
ಪಿರಿಯ ಸೋಜಿಗವಲ್ತೆ ನಿನ್ನಯವಿಕೃತರೂಪವಿದು ॥ ೨೨ ॥

ಎಂದು ನುಡಿವಾದನುಜಪತಿಯೊಡ ।
ನೆಂದಳಿಂತಾಶೂರ್ಪಣಖಿ ಕೇ ।
ಳ್ಬಂದಿಹರು ಬನಕಿಂದಯೋಧ್ಯಾಧಿಪನ ದಶರಥನ ॥
ನಂದನರ್ಕಳು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ರೆಂದು ನಾಮವವರ್ಗ್ಗೆ ರಾಮಂ ।
ಗಿಂದುನಿಭಮುಖಿ ಸೀತೆಯೆಂಬಳು ಪತ್ನಿಯಾಗಿಹಳು ॥ ೨೩ ॥

ರೂಪಿನಲಿ ಮನುಮತನನದಟಿನೊ |
ಳಾಪಿನಾಕಿಯ ಸೋಲಿಸರು ವರ |
ಚಾಪಹಸ್ತರು ಕೋಮಲಾಂಗರು ಮೇಣ್ ಸಹೋದರರು ||
ತಾಪಸರವೋಲ್ನಾರುಡೆಯನಾಂ |
ತಾಫಲಂಗಳ ಮೆಲುವರೆಂತುಂ |
ಚಾಪಲಂಗಳಗೆದೆಯನೀಯರು ಧೀರಮಾನಸರು ||೧೪||

ಆತಳೋದರಿ ಸೀತೆ ಭುವನ |
ಖ್ಯಾತೆ ಸುಗುಣೋಪೇತೆ ಸಜ್ಜನ |
ಗೀತೆ ದೋಷಾತೀತೆ ಸತ್ಕುಲಜಾತೆ ಸುವಿನೀತೆ ||
ಆತರುಣಿಯನು ನಿನಗೆ ತರಲೆಂ |
ದಾತುರದಿನಾನೈದಲೆನಗಾ |
ಪಾತಕಿಯು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ತತ್ಕ್ಷಣವೀವಿಲಕ್ಷಣ ||೧೫||

ಗೈದನೆನುತಳುತಿರ್ಪತಂಗಿಯ |
ನಾದರಿಸಿ ಖರನಿರದೆ ಬಲವನು |
ಮೋದದಿಂ ಸಂವರಿಸಿ ಪೊಕ್ಕನು ಪಂಚವಟಿಯನ್ನು ||
ಆದುದದ್ಭುತರಭಸ ಭೇರೀ |
ನಾದ ಕಿವುಡೇಳಿಸಿತು ಜಗವನು |
ಹೋದಕಿವಿಮೂಗುಗಳದನುಜೆಯ ಕಡೆಯದಂಡಿಸೆನುತ ||೧೬||

ಅರಿದು ರಾಮನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ನೀಂ ।
ಧರಣಿಜೆಯನೆಚ್ಚರದೆ ಕಾದಿರು ।
ತರಿವೆನಾನೀದುರುಳರನು ಬಿಡದೆನುತ ಬಿಲುಗೊಂಡು ॥
ಅರಿಗಳೇ ನೀವೆಮಗೆ ಕಾರಣ ।
ವರಿಯಬಾರದು ತನಗೆ ತವಸಿಗ ।
ಳರವನಾಂತೆಮ್ಮೊಳಗೆ ವೈರವದೆಂತು ನಿಮಗಾಯ್ತು ॥೭೭॥

ದುರುಳೆಯೊರ್ವಳು ನಮ್ಮ ತರುಣಿಯ ।
ನಿರಪರಾಧೆಯ ಭಕ್ಷಿಸುವೆನೆಂ ।
ದೆರಗಲಬಲೆಯ ಕೊಲುವುದನುಚಿತವೆಂದು ನಾವರಿಗು ॥
ಕೊರೆದೆವೈ ಕಿವಿಮೂಗುಗಳ ನೀ ।
ಧುರಕೆ ನೀವಿಂದೇತಕೈದಿದಿ ।
ರೊರೆವುದೆಮ್ಮಪರಾಧವೇನೆಂಬುದನು ನೀವೀಗ ॥೭೮॥

ದಂಡಕಾವನತಾಪಸರು ನಿ ।
ಮ್ಮಂಡಲೆಯ ಸೈರಿಸದೆ ತನ್ನನು ।
ಕಂಡು ಕೇಳದರಿತ್ತೆನಭಯವನಾಮಹಾಜನಕೆ ॥
ಪುಂಡನೆನಿಪಸುರರನು ಮತ್ತೊಂ ।
ದಂಡಕಾಹುತಿಯೀವೆನೆನುತಲಿ ।
ಕಂಡು ನಿಮ್ಮೀದಂಡಿಯನು ಹುರಿಗೊಳಿಸಿತಾವಚನ ॥೭೯॥

ಹೆಂಡಿರಾಸೆಯು ಮಕ್ಕಳಾಸೆಯು ।
ಕಂಡುಕೇಳಿದರಾಸೆ ನಿಮಗಿರೆ ।
ಖಂಡೆಯುದವೇಲಾಣೆಯಿಡುವುದು ಸಜ್ಜನರ್ಕಳನು ॥
ಕಂಡೊಡೀದಿನವೊದಲು ನಿಮ್ಮಯ ।
ಮಂಡೆಗಳ ಬಾಗಿಸುತ ದೂರದೆ ।
ಕೆಂಡವನು ಕಂಡಂತೆ ಜಾರುವೆವೆಂದು ನೀವೀಗ ॥ ೩೦ ॥

ಅಲ್ಲದಿರ್ದೊಡೆ ನಿಮ್ಮನೀಗಳೆ ।
ಹುಲ್ಲುಮೆದೆಯನು ಕಿಚ್ಚುಸುಡುವಂ ।
ತಿಲ್ಲೆ ನಿರ್ನಾಮರನು ಗೆಯ್ದಪೆನೆನಲು ರಾಘವನು ॥
ಕಲ್ಲಿನೊಳು ಮಳೆಗರೆದೊಡೇನದು ।
ಮೆಲ್ಲಿತಹುದೇ ರಾಮವಾಕ್ಯದ ।
ಬಲ್ಲವಿಕೆಯನು ಖುಲ್ಲರರಿವರೆ ಹಾಯ್ದರೊಗ್ಗಡಿಸಿ ॥ ೩೧ ॥

ದಾನವರು ಪದಿನಾಲ್ಕುಸಾವಿರ ।
ವಾನುವಾಬಗೆಯೆಂತು ರಾಮನು ।
ತಾನದೊರ್ವನೆ ನಿಂತು ಕಲಕುವುದೆಂತು ಪಗೆಗಡಲ ॥
ಏನಗೈದಪನೆಂತು ಸೆಣಸುವ ।
ನೀನಿದಾನವ ನೋಳ್ಪೆವೆನ್ನುತ ।
ಲಾನಭೋಂಗಣದೊಳಗೆ ನೆರೆದರು ಶಕ್ರಮುಖಸುರರು ॥ ೩೨ ॥

ಧರೆಯ ಜನಕೆತ್ತಧಿಕಬಾಧೆಯ |
ಸುರರ ಸಂಕಟಗೊಳಿಸಿ ಧರ್ಮವ |
ಸರಕುಗೆಯ್ಯದೆ ಮೀರಿ ಸಲೆ ದುರ್ಮಾರ್ಗಪರರಾಗಿ ||
ನರಕಭೀತಿಯ ತೃಣಕೆ ಸಮವೆಂ |
ದರಿತು ನಡೆಯುವ ದುರುಳರಕ್ಕಸ |
ಗುರಿಗಳೀ ನಿಮ್ಮಾಯು ಪೂರ್ತಿಯನೊಂದಿತಿಂದಿನಲಿ ||೩೩||

ಎಂದು ಸರಳುಗಳಿಂದ ಸುಭಟರ |
ವೃಂದವೃಂದಗಳನ್ನು ಸದೆದಾ |
ಸ್ಯಂದನಂಗಳಕೂಡೆ ರಥಿಕರನಂದು ತರಿಯುತ್ತ ||
ಮುಂದೆ ಬಹಮದದಾನೆಗಳ ಬಲು |
ಸಂದಣಿಯನುರುಳಿಸುತಲಶ್ವಗ |
ಳೊಂದುಮಿಲ್ಲೆನೆ ಸವರಿ ಹುಡಿಗುಟ್ಟಿದನು ರಾಘವನು ||೩೪||

ದಿಟ್ಟರವರೊಳ್ಕೆಲರು ಸಮರದ |
ಜಟ್ಟಿಗಳು ಮುಂದೈದಿ ರಾಮನ |
ಗಟ್ಟಿಸಿದರಾಪರಿಘತೋಮರಕುಂತಖಡ್ಗದಲಿ ||
ಪೆಟ್ಟು ತಾಗಿತು ರೋಷವೇರಿತು |
ಹುಟ್ಟುಗುಟ್ಟುವೆನಿವರನೆನುತಲಿ |
ತೊಟ್ಟು ಗಾಂಧರ್ವಾಸ್ತ್ರವನು ಬಿಡದೆಜ್ಜನಾಭೂಪ ||೩೫||

ಕಕ್ಕಿದರು ನೆತ್ತರನು ಕೆಲಬರು ।
ಸೊಕ್ಕಿಮುಲಗಿದರಂದನೇಕರು ।
ಮಿಕ್ಕವರು ಬೆಕ್ಕಸವನಾಂತೋಡಿದರುಳಿದು ಕಳನ ॥
ತಿಕ್ಕಿಮುಕ್ಕಿತು ಸರಳು ಸಕಲರ ।
ನಕ್ಕಜವು ತಾನೆನುತ ದೂಷಣ ।
ನುಕ್ಕುಗಾರನು ಪೊಕ್ಕನಾಹವಕಂದು ಸಮತಳಿಸಿ ॥೩೬॥

ಸಿಡಿಲಿಗೆಣೆಯುಹಸರಳ ಪೂಡುತ ।
ತಡೆದುಕೊಳ್ಳೆಂದೆಸೆಯುಲದನಿ ।
ಕ್ಕಡಿಯುಗೈಯುತ ರಾಮನಾತನ ಬಿಲ್ಲನೊಂದರಲಿ ॥
ಕಡಿದು ನಾಲ್ಕಂಬಿನಲಿ ಕುದುರೆಗ
ಳೊಡಲನಿರದೆಚ್ಚೊಂದುಶರದಲಿ ।
ಕೆಡಹಿ ಸೂತನ ಮೂರುಬಾಣದಿ ದೂಷಣನನೆಚ್ಚ ॥೩೭॥

ಉರವಣಿಸಿ ಕೈಯೊಡನೆ ಖಳತಾ ।
ನುರುಬಿದನು ತರುಬಿದನು ಪರಿಘದೊ ।
ಳೆರಗಿದನು ಹಗೆಹರಿದುದೀದಿನವೆನುತ ಬೊಬ್ಬಿರಿದು ।
ಸರಳ ಸುರಿದನು ರಾಮನೊಡನೆಯೆ ।
ತರಿದನಾತನ ಭುಜಗಳೆರಡನು ।
ಹರಣದೊಡಲನು ಬಿಡಲು ಬಿದ್ದನು ಗಿರಿವೊಲಾಖಳನು ॥೩೮॥

ಆಸಮಯದೊಳಗಂತರಿಕ್ಷದೆ ।
ವಾಸವನು ಮೊದಲಾದಸುರರು ।
ದ್ಭಾಸಿಸುವುಗಳ ಚೆಲ್ಲಿದರು ರಾಘುವನ ಸಿರಿಮುಡಿಗೆ ॥
ಈಸುವನು ನೋಡಿದನು ಮನದಲಿ ।
ಗಾಸಿಯಾಂತನು ತಮ್ಮನಳವಿಂ ।
ಗೈಸಲೇಎನುತೆದ್ದುಕೊಂಡನು ಧನುವನಾಖರನು ॥೩೯॥

ತಾಳುತಾಳ್ಯ ದೇವ ನಿನಗೀ ।
ಹಾಲುಹಸುಳೆಯು ಸಮನೆ ತನಗಿಂ ।
ದೂಳಗವ ಕೊಡು ನಿನ್ನಸೇನಾನಾಥನಾನಲ್ತೆ ॥
ಜಾಲಗೈಯಗೆ ಕೊಲುವೆನೆನ್ನುತ ।
ಶೂಲವೊಂದರಿನಿಡಲು ತ್ರಿಶಿರನು ।
ಕೋಲುಗಳನಿರದದನೆ ಖಂಡಿಸುತಾಕಕುತ್ಸ್ಥಜನು ॥೪೦॥

ಒಡನೆ ಕವಲಂಬುಗಳ ಜೋಡಿಸಿ ।
ಬಿಡದೆ ತಲೆಗಳ ಮೂರಸಿಳುಹ ।
ಲ್ಕಡರಿ ನಭದೊಳ್ಕುಣಿದುಬಿದ್ದುವು ಖರನ ಸಮ್ಮುಖಕೆ ॥
ಕೆಡೆದತಲೆಗಳ ಕಂಡು ಕೋಪದೆ ।
ತಡೆಯದೆದ್ದನು ಕಾರ್ಮುಕವ ಜೇ ।
ವಡೆದು ರಾಮಸಮುಂದೆ ಸುಳಸಿದನಮರರಿಪು ರಥವ ॥೪೧॥

ಎಲೆಲೊ ರಾಘುವ ನಿನ್ನ ಭುಜಬಲ ।
ದಳವನರಿಯದೆ ನಮ್ಮ ಕೆಣಕಿದೆ ।
ಕೆಲರಹುಲುರಕ್ಕಸರ ಕೊಂದಿಹ ಗರುವಗರಹೊಡೆದು ॥
ಸಲೆ ಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನುತ ಬೆರೆತಿಹೆ ।
ನಿಲಿಸು ನಿನ್ನೀಕೊಬ್ಬನೀಗಳೆ ।
ಕಳುಹುವೆನು ಯಮಪುರಕೆ ನಿಲ್ಲೆಂದೊದರಿದನು ಖರನು ॥೪೨॥

ಅದುದಾಯಿತು ನೀನಳಿಯೆ ತವ ।
ಸೋದರಿಗೆ ಕಿವಿಮೂಗು ಬರ್ಪುವೆ ।
ಈದುರಾಗ್ರಹವೇಕೆ ನಿನ್ನೊಡನಿರ್ದಭಟರೆಲ್ಲ ॥
ಹೋದರಿದರಿಂದೆಂದು ಬಗೆಯುತೆ ।
ಕಾದುವಾಸೆಯನುಳಿದು ಬದುಕುವ ।
ಹಾದಿಯರಸುವುದೊಳ್ಳಿತೆಂದನು ನಗುತ ದಾಶರಥಿ ॥೪೩॥

ಬರಿಯಖರನಲ್ಲಾನು ನಿನ್ನಯ ।
ಹರಣಜಳವನು ಪೀರ್ವದಾರುಣ ।
ಖರಕರನಲಾ ತಂಗಿಗೊದವಿದ ಮಾನಭಂಗವನು ।
ಹರಿದು ಕಳೆವುದಸಾಧ್ಯವೇ ನಿ ।
ನ್ನರಸಿಯಾ ಕಿವಿಮೂಗುಗಳನಾ ।
ನರಿದು ನಿನ್ನನು ಕೊಲುವೆ ನೋಡೆಂದೆಚ್ಚ ನಾಖಳನು ॥೪೪॥

ಎಚ್ಚ ಕಣೆಗಳ ರಾಮನಾಗಳೆ ।
ಕೊಚ್ಚಿದನು ಬಳಿಕವನ ರಥವನು ।
ಮುಚ್ಚಿದನು ಕೆಂಗರಿಯ ಪೊಸಮುಸೆವೆತ್ತಬಾಣದಲಿ ॥
ಕಿಚ್ಚನುಗುಳುವಶರಗಳಿಂ ಖರ ।
ನುಚ್ಚ್ಗಲೊಡಲನು ನೊಂದು ದೇವನು ।
ನುಚ್ಚುನುರಿಯಾಗಿಸಿದನಾತನ ತೇರನಾಕ್ಷಣದೆ ॥೪೫॥

ಲೇಸುಲೇಸೈ ರಾಮ ಕದನದ ।
ವಾಸಿ ನಿನಗಿನಿತೇಕೆ ನಿಲಿಸೈ ।
ಯೀಸುಪರಿಯಂತರವು ಕಾಣದೆ ಮೋಸವ್ರೋದೆನಲಾ ॥
ಈಸಿಕೊಳ್ಳನ್ನೀಶರಂಗಳ ।
ಗಾಸಿಯೊಂದದೆ ನಿಂದೆಯಾದೊಡೆ ।
ಸಾಸಿ ನೀನೇ ಮೂರುಲೋಕದೊಳೆನುತ ತೇರುಳಿದು ॥೪೬॥

ಶರಗಳೋ ಕಡೆಗಾಲದಬುದಿಯ ।
ತೆರೆಗಳೋ ನಡುವಗಲದಿನಪನ ।
ಕರಗಳೋ ಎಂಬವೊಲು ಕರೆದನು ಶರವ ಸಾಸಿರವ ।
ಬರುವಬಾಣಂಗಳಿಗೆ ಭಾರಿಯ ।
ಸರಳನೆಸೆಯುತೆ ಕತ್ತರಿಸಿದನು ।
ಮರಳಿ ಮೊನೆಗಣೆಗಳನು ಬಿಟ್ಟನು ಬೇಗ ರಾಘುವನು ॥೪೭॥

ಖರನ ಕರಧನು ಮುರಿದುಬಿದ್ದುದು ।
ಚರಗನಾನುತಲಾಖಳಾಧವು ।
ನುರುವಗದೆಯಿಂದಪ್ಪಳಿಸಿದನು ದೂಷಣಾಂತಕನ ॥
ಕೆರಳಿ ಪಜ್ಜೆಯನೆಳೆದು ಪಿಂದಕೆ ।
ಭರದೊಳೈಂದಾಸ್ತ್ರದಲಿ ರಾಮನು ।
ಖರನ ಶೀರ್ಷವನಿಳುಹೆ ಪೊಗಳಿದರಭ್ರದಲಿ ಸುರರು ॥೪೮॥

ಅರಸಿ ಕಂಡಳು ತನ್ನರಮಣನ ।
ಧುರದಜಯುವನು ಬಾಜಿ ತಬ್ಬಿದ ।
ಳರಸ ನೊಂದ್ಯೆ ಪಾಪಿದನುಜರ ಕೈಗಳಿಂದಕಟಾ ॥
ಧರೆಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನು ನೀಗು ।
ತ್ತುರುತರದ ವನವಾಸಕಷ್ಟದೊ ।
ಳಿರುವ ನಿನಗೀದುರುಳರೊಂದೆಡೆ ಹಿಂಸೆಗೈವರಲಾ ॥ ॥೪೯॥

ಹರಿಯು ನೀಂ ನಿನಗೇಪರಿಯುಬೇ ।
ಸರವುಮಿಲ್ಲಮೆಸುತ್ತ ಲೋಕದೊ ।
ಳೊರೆವರಾಮಾತಿರಲಿ ನರನಾಗುದಯಿಸಿದ ಬಳಿಕ ॥
ಮೆರೆವಮಾಂಸದ ಮಜ್ಜೆಯೆಲುವಿನ ।
ಚೆರಕೆಯಿಂ ಬಿಗಿದಿರ್ಪತನುವಿದ ।
ನಿರಿಯೆ ನೋಯದೆ ಮುದವನಾಂಪರೆ ಎಂದಳಾಸುದತಿ ॥೫೦॥

ಅರಸಿ ನಿನ್ನಾಲಿಂಗನೆಯಸುಖ ।
ದೊರೆದೊಡೆನಗಿರದಾವಗಂ ತಾಂ ।
ಬರಲಿ ಬರ್ಪಕಷ್ಟವೆಲ್ಲವು ಕೊನೆಗೆ ಹಿತಕರವು ॥
ಅರಿಗಳಾಯುಧವೆನ್ನ ಘಾತಿಸಿ ।
ಕೊರಗಿಸುವುದೇ ನಿನ್ನ ಕೋಮಲ ।
ಕರತಲಸ್ಪರ್ಶಾಮೃತಾಸೇಚನೆಯ ಬಲವಿರಲು ॥೫೧॥

ರಾಮವಾಕ್ಯಾಮೃತದ ವೃಷ್ಟಿಗೆ ।
ಕೋಮಲಾಂಗಿಯು ಬಗೆನವಿಲು ಸು ।
ಪ್ರೇಮದಿಂ ನಲಿದಾಡೆ ಸಮಯವು ತಮಗಿದೆಂದೆನುತ ॥
ವೈಮರೆತ ಖರದೂಷಣಾದ್ಯರ ।
ಕೈಮೆಯಡಗಿಸಿ ನಮ್ಮಸಲಹಿದ ।
ಭೀಮವಿಕ್ರಮ ಜಯಜಯೆಂದುದು ಬಂದು ಮುನಿನಿಕರ ॥೫೨॥

ಸುರಪನನು ಶರಭಂಗಮುನಿಪನ ।
ವರತಪೋವನಕೆಳಸಿ ಸಕಲರು ।
ಬೆರಸಿ ಯೋಚಿಸಿ ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹಕೋಸುಗವೆ ನಾವು ॥
ಅರಸ ನಿನ್ನನು ತಂದೆವಿಲ್ಲಿಗೆ ।
ದುರುಳರೀದಿನವಳಿದುಪೋದರು ।
ಪರಮಪುರುಷನೆ ಸೈರಿಸುವುದೆನೆ ರಾಮ ಮನ್ನಿಸಿದ ॥೫೩॥

ಅಂತು ಸಂಧಿ ೨ ಕ್ಕಂ ಪದ್ಯಂಗಳು ೧೦೫ ಕ್ಕಂ ಮಂಗಳಂ.

ಮೂರನೆಯ ಸಂಧಿ

ಸೂಚನೆ॥ ದಶಮುಖನಕಂಪನನ ಮುಖದಿಂ ।
ದಸಮುಖರಮುಖರಳಿವನರಿದು ।
ಬ್ಬಸದಿ ಮಾರೀಚನಸಹಾಯದಿ ನವನಿಜೆಯನೊಯ್ದಂ ॥

ಖರನಮರಣವ ಕಂಡು ಲಂಕಾ ।
ಪುರಿಗಕಂಪನನೆಂಬರಾಕ್ಷಸ ।
ನಿರದೆ ಭರದಿಂದೋಡಿ ಕಾಣುತ ರಾವಣಾಸುರನ ॥
ಖರನೆಮೊದಲಾದಖಿಳದನುಜರು ।
ಧುರದೆ ಹತರಾದುದನು ಮೇಣ್ಬಿಂ ।
ಧುರಜನಸ್ಥಾನದ ವಿನಾಶವನರುಹಿದನು ಬಳಿಕ ॥೧॥

ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೆ ರೋಷವಹ್ನಿ ।
ಜ್ವಾಲೆಯುಂಗವಸುಡಲಕಾಲದೆ ।
ಕಾಲನೆಂತಾರಾಕ್ಷಸೇಂದ್ರರ ಸೋಂಕಲೆಳಸಿದನು ॥
ಕೋಳುಹೋದುದೆ ತನ್ನ ಪಾಳೆಯ ।
ಪೇಳು ತನ್ನನು ಗಣಿಸದದನುರೆ ।
ಪಾಳನೆಸಗಿದಖೂಳನಾವನು ಬೊಮ್ಮನೋ ಹರಿಯೋ ॥೨॥

ಎಂದು ಬೆಸಗೊಳುತಿರ್ಪ ದನುಜನ ।
ಮುಂದುಗಡೆಯೊಳ್ಬಂದು ಬಿದ್ದಳು ।
ಮಂದಿ ಬೆದರಲು ಮೂಕೊರತಿಯಾಕುಮತಿಕುಹಕಕೃತಿ ॥
ಇಂದಿದೇನಿದು ಬಿದ್ದುದೆನುತಲಿ ।
ಸಂದೆಗಂಬಡುತಾಗ ಕಂಡನು ।
ಸಂದಕಿವಿಮೂಗಿನ ಲತಾಂಗಿಯ ತನ್ನತಂಗಿಯನು ॥ ೩ ॥

ಏನಿದೇನಿದು ತಂಗಿ ತಾನೀ ।
ಹಾನಿಯಾರಿಂದಾಯ್ತು ನಿನಗೀ ।
ಮಾನಭಂಗವನೆಸಗಿದಾತನು ಜೀವದಿಂದಿಹನೆ ।
ಆನಪ್ರಂಸಕನಾವನೆಲ್ಲಿಹ ।
ನೇನುಕಾರಣವೆಂಬುದೆಲ್ಲವ ।
ನೀನುನನ್ನೊಡನುಸಿರು ಬೇಗದೊಳೆಂದು ಖಳನುಡಿದ ॥ ೪ ॥

ಅಣ್ಣ ನೀನಿದನೇಕೆ ಕೇಳುವೆ ।
ತಣ್ಣಗಾದುದು ದನುಜರೈಸಿರಿ ।
ನಿನ್ನವಂದಿಗರಿರಲು ರಾಕ್ಷಸಕುಲವು ವರ್ಧಿಪುದೆ ॥
ತನ್ನದೇಶವನಿತ್ತುಮೇಣು ।
ತ್ಪನ್ನವೇನಾದ್ಯಂತಜನಗಳ ।
ಗುನ್ನತಸ್ಥಿತಿಯೊದವಲೇನೇನಿಹುದು ಸಾಧನವು ॥ ೫ ॥

ಎಂಬಿವನು ತಾಂ ಬಗೆಗೆ ತಾರದೆ ।
ದಂಭದಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಾತನು ।
ನಂಬುತವರಂತಿರ್ಪನೃಪತಿಯ ರಾಜ್ಯಮುಳಿಯುವುದೇ ॥
ಕುಂಭಕುಚೆಯರಿಗೊಲಿದು ನೀನಲ ।
ರಂಬನಾಟದೆ ಹೊತ್ತುಕಳೆಯುಲು ।
ಚುಂಬಿಸಳೆ ನಿನ್ನಿಳೆಯನಪಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನೊಲಿದು ॥೬॥

ಮೂಜಗವು ತಲ್ಲಣಿಸೆ ಸಕಲರ ।
ನಾಜಿಯಲಿ ಗೆದ್ದುದಕೆ ಫಲವೇ ।
ನಾಜನಸ್ಥಾನವಲೆ ವಿಜನಸ್ಥಾನವೆನಿಸಿದುದು ॥
ವ್ಯಾಜವಿಲ್ಲದೆ ತರಳರಿರ್ವರು ।
ರಾಜಸುತರದನಿಂತೆಸಗಿದರು ।
ಸೋಜಿಗವು ನಿನಗರುಹದಿರ್ಪುದು ಬೇಹಿನವರಿದನು ॥೭॥

ಖರನ ಕೊಂದರು ದೂಷಣನ ಶಿರ ।
ವರಿದರಾತ್ರಿಶಿರನ ಸಿರಂಗಳ ।
ತರಿದರುಳಿದಾರಕ್ಕಸರ್ಕಳನೆಲ್ಲಸದೆಬಡಿದು ॥
ಸುರರಿಪ್ರಕ್ಷಯಕೃತಿಗೆ ವಿಘ್ನೇ ।
ಶ್ವರನಪೂಜೆವೊಲೆನ್ನಭಂಗಿಸಿ ।
ತರಳೆಯನು ಕೊಲಲಾಗದೆಂಬಾಧರ್ಮದಿಂದುಳುಹಿ ॥೮॥

ಬಿಟ್ಟರೆನ್ನೊಡ್ಡಳನು ತಾಸಹ ।
ಕೆಟ್ಟಕೇಡಸದಾರಿಗೊರೆಯಲಿ ।
ಹುಟ್ಟ ನಿನ್ನೊಡನೆನ್ನಮಾನವು ಬಟ್ಟಬಯಲಾಯ್ತು ॥
ದಿಟ್ಟರೆನಿಪವರಟ್ಟಹಾಸವ ।
ನಿಷ್ಟೆನುತ ನಿರ್ಣಯಿಸಲಸದಳ ।
ನಿಟ್ಟಸಲ್ಲಿನಗಳಿವ ತರ್ಪರು ಕಟ್ಟಕಡೆಯೊಳಗೆ ॥೯॥

ನುಡಿಯು ಕೇಳ್ದೊಡನಿರದೆ ಕಿಡಿಗೊಂ ।
ಡೆಡೆಯುರಕ್ಕಸಗಡಣದೆದೆ ಗಡ ।
ಗಡನೆ ನಡುಗಲ್ಕೆದ್ದು ಕಡುಗವ ಜಡಿದು ಜಳಪಿಸುತೆ ।
ನುಡಿನುಡಿ ಸಹೋದರಿಯೆ ಮೃತ್ಯುವಿ ।
ನುಡಿಜೆರಗ ಜಾರಿಸಿದಕೊಬ್ಬಿನ ।
ಕಡುಹುಕಾರರದಾರು ತೊಡೆವೆನು ಬಾಳದಕ್ಕರವ ॥೧೦॥

ಎಲೆಲೊ ನರಗುರಿಗಳಿರ ನೀವೆ ।
ನ್ನಳವನರಿಯದೆ ಕೆಣಕಿ ಕೆಟ್ಟರಿ ।
ಫಲವನುಣ್ಣಿರಿ ಯೆನುತಲಸುರಾಧಿಪನು ಲಟಕಟಿಸೆ ।
ಬಲುಭುಜನ ತಬ್ಬಿದಳು ತಡೆದಳು ।
ಚಲದಪರಿಯಿದು ಸಾಗದವರೊಳು ।
ನೆಲದ ಹುಲುನರರೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಡ ನೀನವರ ॥೧೧॥

ಕೇಳ ಬಲ್ಲೆ ನೀನಯೋಧ್ಯೆಯ ।
ನಾಳುತಿರ್ದನ ದಶರಥೇಂದ್ರನ ।
ಮೇಲೆನಿಪ ತನುಜಾತರೆಸೆವರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ॥
ನೀಳವಾಗಿಹ ತೋಳು ಮೇಣ್ಸುವಿ ।
ಶಾಲವಾಗಿಹಚಕ್ಷು ವಲ್ಕಲ ।
ಚೇಲವಂಗಜರೂಪು ಶೋಭಾಕರವು ರಾಮನಿಗೆ ॥೧೨॥

ಧನುವ ಧರಿಯಿಸಿ ಕರದೊಳಾವಗ ।
ಮನಲಕೀಲವನುಗುಳ್ವಬಾಣವ ।
ನನುಗೊಳಿಸುತೆಚ್ಚರದೊಳಿರ್ಪನು ಶೂರರಘುವೀರ ॥
ಅನಿಮಿಷರಿಗೀಕ್ಷಿಸುವೊಡರಿವಾ ।
ಅನುಪಮನ ಕೈಚಳಕಮಿಷುಗಳ ।
ನೆನಿತುವೇಗದೆ ತೆಗೆವಪೂಡುವನಿಸುವನೆಂಬುದಿದು ॥೧೩॥

ಏನನುಜ್ಞೆಯನೀವನಣ್ಣನು ।
ತಾನದೆಲ್ಲನಿತುವನು ಮೀರದೆ ।
ಮಾನಿಲಕ್ಷ್ಮಣನವನನೇ ನೆಳಲಂತೆ ಪೊದ್ದಿಹನು ॥
ಮೀನಕೇತನನರಸಿಯನು ನುಸಿ ।
ಗಾಣುವಾಕಡುರೂಪನೊಂದಿದ ।
ಮಾನಿನೀಮಣಿಯೂರ್ವಿಳಿರ್ಪಳು ರಾಣಿ ರಾಮಂಗೆ ॥೧೪॥

ಇಂದುವನು ನಗುತಿಹುದು ವದನವು ।
ಬಂದುಗೆಯನಾತುಟಿಯು ಪಳಿವುದು ।
ಮಂದಗತಿಗಳುಕುತ್ತ ಮದಗಜಮಡವಿಗೈದಿದುವು ॥
ಸುಂದರಾಂಗಿಯ ನೇತ್ರಯುಗಮರ ।
ವಿಂದವನು ಸೋಲಿಪುದು ಸಂಪಗೆ ।
ಯಂದವನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಮೆರೆವುದು ಲಲಿತನಾಸಿಕವು ॥೧೫॥

ಜನಕಭೂಪನ ಸುತೆಯು ಸೀತೆಯು ।
ಘನತರಮೆನಿಪ್ಪಸ್ವಯಂವರ ।
ದನುವನಾಲಿಸಿ ಪೋಗಿ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ನೀನು ಪೂರ್ವದಲಿ ॥
ಧನುವನೆತ್ತದೆ ಭಗ್ನಮಾನಸ ।
ನೆನಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದೆಗಡಾ ತ ।
ದ್ವನಿತೆಯೇ ತಾನಾಗಿಯೆಮ್ಮೆಡೆಗಿಂದು ಬಂದಿಹಳು ॥೧೬॥

ನಿನ್ನರೂಪಿಂಗವಳ ಚೆಲುವಿಕೆ ।
ಯನ್ನು ನಾನೊರೆಯಿಕ್ಕಿ ಸಮನೆಂ ।
ದುನ್ನತೋತ್ಸವದಿಂದಲವಳನು ಪಿಡಿಯಲನುವಾಗೆ ॥
ಕುನ್ನಿ ಫಡ ಹೋಗೆನುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ತನ್ನ ಸರಳಿಂದೆನ್ನನೀಪರಿ ।
ಬನ್ನಬಡಿಸಿದನಣ್ಣ ನಿನ್ನಿಂದೆನಗೆ ಪರಿಭವವು ॥೧೭॥

ಅಸುರರ ಸಕಲಾಯುಧಂಗಳ ।
ಸಾಸವಿವರೊಳ್ನಡೆಯದೆಂತುಟು ।
ವೇಸವನು ಮರೆಯಿಸುತೆ ಮುನಿಗಳತೆರದೆ ಬಂದಿಹರೊ ॥
ಲೇಸರಿದು ನೀನಂತುಟವರನು ।
ಮೋಸದಿಂದಲೆ ನಾಶಪಡಿಸುವ ।
ದೇಸಿಯೊಂದಿಹುದದನು ತಿಳಿಪ್ಪುವೆ ಕೇಳು ಕೃಪೆದಾಳು ॥೧೮॥

ತರುಣಿಯಾ ನಡೆನುಡಿಗಳಿಗೆ ರಘು ।
ವರನು ಮೆಚ್ಚಿಹನವನ ಸುರುಚಿರ ।
ತರಗುಣಂಗಳಿಗಾಕೆ ಸೋತಿಹಳೆರ್ವರೊಂದೆನಲು ॥
ಮೆರೆಯುವೆಣೆವಕ್ಕಿಗಳೊ ತಾವೆನ ।
ಲೆರಕಗೊಂಡಿಹರದರಿನವನಾ ।
ಸರಸಿಜಾಕ್ಷಿಯ ಜತೆಯು ತಪ್ಪಲು ಕೊರಗಿ ಸಾಯುವನು ॥೧೯॥

ಪೇಳುವೆನು ನಾನೊಂದುಪಾಯವ ।
ಕೇಳು ಮಾರೀಚನನು ಮಾವನ ।
ನೋಲಗಿಸಿಯೊಲಿಸುತ್ತ ಕಾರ್ಯವ ಸಾಧಿಪುದು ಮತವು ॥
ತಾಳಿ ಹೊಮ್ಮಿಗವರಿಜನವನಾ ।
ಬಾಲೆಯಿದಿರೊಳ್ಸುಳಿಯಲಾಕೆಯು ।
ತಾಳುತಾಸೆಯನದನು ಪಿಡಿಯೆನುತರಸನನು ಕಾಡೆ ॥೨೦॥

ಅಸಿಯುಳಿಪ್ಪವ ಸಲಿಸಬೇಕೆನು ।
ತಸನುಕಶೂರನು ಪಿಡಿಯಲೈತರ ।
ಲೆಸೆದು ಬಳಿಯಲಿ ಸಿಕ್ಕಿತೆನಲುಸವಸದಿ ಲಂಘಿಸುತ ॥
ಸಸಿನೆ ಮುಂದಕೆ ಪೌರುತಂತಂ ।
ತಸದೃಶದ ಬೆಡಗಿಂದಲುರುಸಾ ।
ಹಸದೊಳವನನು ಸೆಳೆದು ದೂರಕೆ ಸಾರ್ದು ತಾನಿರದೆ ॥೨೧॥

ತಮ್ಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸೀತೆ ಹಾ ಎಂ ।
ದುಮ್ಮಳಿಸುತಾರಾಮನಂದದೊ ।
ಳೊಮ್ಮೆ ಕೂಗಲು ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಾಂತು ಕಳವಳವ ॥
ಹಮ್ಮದಂಗೊಳುತೆದ್ದು ರಾಮನ ।
ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಭಯವೊದವಿತೆನ್ನುತ ।
ಗಮ್ಮನಾದನಿವಿಡಿದು ತಾನಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳುವನು ॥೨೨॥

ಕಡುಭರದಿ ನೀಂ ಯತಿಯ ವೇಷವ ।
ಗಡಣಿಸುತಲಾಶ್ರಮವ ಪೊಕ್ಕಾ ।
ಮಡದಿಯನು ಪಿಡಿತಪ್ಪರ್ದುಚಿತವಿದೆಂದು ಖಳ ನುಡಿಯೆ ॥
ಒಡನೆ ತಂಗಿಯ ತಬ್ಬಿ ಮುದ್ದಿ ।
ಟ್ಟಡಸಿದಾಪತ್ತಿನಲಿ ತನ್ನನು ।
ಬಿಡದೆ ಸಲಹಿದೆ ತಾಯೆಯೆಂದೆನುತೆದ್ದನಸುರಪತಿ ॥೨೩॥

ಆಗಳಾಜ್ಞೆಯನಿತ್ತು ರಥವನು |
ಬೇಗ ತರಿಸುತ್ತಡರಿದನು ಲೇ |
ಸಾಗಿ ದುರ್ವೃತ್ತಿಯನು ದೂರೀಕರಿಸಿ ವಿಪಿನದಲಿ ||
ಯೋಗಮಾರ್ಗದೊಳಿರ್ದು ಲೌಕಿಕ |
ರಾಗವೆಲ್ಲವ ನೀಗಿ ಶಿವಸಂ |
ಯೋಗಮಾನಸನಾದ ಮಾರೀಚನನು ತಾಂ ಸೇರಿ ||೨೪||

ರೋಗಮುಡಿಸಿಹುದೆನಗೆ ನೀಂ ನೆರ |
ವಾಗಿ ತಕ್ಕುದೆನಿಪ್ಪುಮುದ್ದನು |
ಬೇಗನಿತ್ತೋವೆಂದು ದೈನ್ಯವ ಬೀರಿ ಯಾಚಿಸಲು ||
ಆಗವೋದಿತತತ್ವಪರನೀ |
ನಾಗುತೆನ್ನಿಂದಲ್ಪಮತಿಯಿಂ |
ದೀಗಳೇನನು ಪಡೆಯಲೈದಿದೆ ಯೆಂದನಾದನುಜ ||೨೫||

ಪೇಳಲೇನನು ಮಾವ ರಕ್ಕಸ |
ರೇಳಿಗೆಗೆ ಕಡುಭಂಗವೊದವಿತು |
ಕೇಳುತರದಾಹುಲುನರರು ಬಲುಗೂಳಯಾದರಲಾ ||
ಕೇಳದೊಡೆ ನಮ್ಮವರ ವಿಧಿಯನು | .
ಬಾಳಬಹುದೇ ಧರೆಯೊಳಗೆ ಬ |
ಲ್ಲಾಳತನ ತಾನೆತ್ತಲಡಗಿತೊ ದಾನವರಕುಲದ ||೨೬||

ಬಂದಿಹರು ಸಾಕೇತಪುರವರ ।
ದಿಂದ ಭೂಪತಿದಶರಥೇಂದ್ರನ ।
ನಂದನರುಗಡ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೆಂಬಬಾಲಕರು ॥
ಚಂದಿರಾನನೆ ಸೀತೆ ಜತೆಯಲಿ ।
ಬಂದಿಹಳು ಗಡ ತರಳರವದಿರು ।
ಹೊಂದಿ ಮುನಿವೇಷವನು ಚರಿಪರುಗಡ ತಪೋವನದೆ ॥ ೨೭ ॥

ಅಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿಗಿರಿಸಿದೆಮ್ಮಯ ।
ಬಲ್ಲಿದರು ಪದಿನಾಲ್ಕುಸಾಸಿರ ।
ಮಲ್ಲರೆನಿಸಿದಭಟರ ನಿಷ್ಕಾರಣದೆ ಕೊಲ್ಲುತಲಿ ॥
ಇಲ್ಲ ಸಮರಾಂಗಣದೆ ಸಮಭಟ ।
ರೆಲ್ಲಿಯುಂ ಖರದೂಷಣರಿಗೆಂ ।
ದೆಲ್ಲರಾಡುತ್ತಿರ್ದ ತನ್ನಯ ಸೋದರರ ಮುರಿದು ॥ ೨೮ ॥

ಲಲನೆಯರ ಸೌಭಾಗ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ।
ಚಲುವಿನರಗಿಳಿ ಶೂರ್ಪಣಖೆಯನು ।
ಕಲಹವಿಲ್ಲದೆ ಮೂಗುಕಿವಿಗಳನರಿದು ಕಳುಹುತಲಿ
ನೆಲದೊಳೆನಗಾಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರು ।
ನೆಲಸಿರುವಪರಿಯಂತ ಕೊರತೆಯ ।
ನಿಲಿಸಿದರು ಪಾಪಿಗಳು ತಮ್ಮಯ ಕೊಬ್ಬಿನುಬ್ಬಿನಲಿ ॥ ೨೯ ॥

ಮಾವ ನಿನ್ನಸಹಾಯುಮಿರಲೀ ।
ರಾವಣಂಗಿದಿರಾರು ಲೋಕದೊ ।
ಳಾವಘನಪೌರುಷರು ಮಾನಿಸಪುಳುಗಳೆಂಬವರು ॥
ಸಾವು ಸಮನಿಸದಂತೆ ಸೀತಾ ।
ದೇವಿಯನು ಹಾರಿಸುವುಪಾಯವ ।
ಭಾವಿಸುತ ಮನದೊಳಗೆ ನಿನ್ನಯಬಳಿಗೆ ಬಂದಿಹೆನು ॥೨೦॥

ಆಲಿಸೈ ಮುನ್ನಾಸ್ವಯಂವರ ।
ಕಾಲದಲಿ ನೆರೆದಿರ್ದಪೃಥ್ವೀ ।
ಪಾಲರಿದಿರೊಳು ಹೆದೆಯನೇರಿಸುವಾಗ ಬಿಲ್ಲುದಿಗೆ ॥
ಲೋಲಲೋಚನೆಯಂದಚಂದದ ।
ಮೇಲೆ ತನ್ನಯಮನವು ಮೋಹಿಸಿ ।
ಕಾಲು ಜಾರಿದೊಡೆನ್ನನೀಕ್ಷಿಸಿ ನಕ್ಕಳೇಡಿಸುತೆ ॥೨೧॥

ಇಂದು ತಂಗಿಗೆ ಮಾನಭಂಗವು ।
ಬಂದುದೀಕೆಯದೆಸೆಯಿನಲ್ಲದೆ ।
ಸುಂದರಾಂಗಿಯಸೊಂದಬೇಕೆಂಬಾಸೆ ತನಗಿಹುದು ॥
ಬಂದು ಮೂರಂತಿರಲಿ ಮಧ್ಯದ ।
ಕುಂದಿನಿಂದಲಿ ನಮ್ಮಕುಲವೇ ।
ಬೆಂದುದಿದಕಿಂದವಳನಪಹರಿಸುವುದೆ ಮುಯ್ಯಲ್ತೆ ॥೨೨॥

ಅಸುರಮುನಿ ಕೇಳದಕುಪಾಯವ |
ನುಸಿರುವೆನು ನೀನಲ್ಲದಿತರರಿ |
ಗಸದಳವಿದೆಂದರಿದು ಯೋಚಿಸಿ ಬಂದೆನೊಲವಿನಲಿ ||
ಹುಸಿಯದಂದದೊಳೀಯಭೀಷ್ಟವ |
ನೆಸಗುತೆನ್ನನು ಸಲಹು ನೀನೆಂ |
ದಸುರಪತಿ ಕುಲನಾಶಮಂತ್ರವನುಸಿರಿದನು ಖಳಗೆ | ೩೩ |

ಬೆಚ್ಚಿದನು ಮಾರೀಚನಂದಿನ |
ನಚ್ಚು ನೆನಪಿಗೆಬರಲು ರಾಮನ ||
ಬಚ್ಚಣೆಯಬಾಣವದು ನೆಟ್ಟಂತಾಗೆ ಹೃದಯದಲಿ ||
ನುಚ್ಚುನೂರಾಯ್ತೆದೆಯು ಬಳಿಕಿರ |
ದೆಚ್ಚರೊಂದುತೆ ರಾಮನೆಂಬಾ |
ಕಿಚ್ಚು ಪರ್ಬುತೆ ದನುಜವಂಶವ ಸುಟ್ಟಪೊಲು ಬಗೆದು || ೩೪ ||

ಬಂದನೇನ್ನೈ ದಾನವಾರಿಯು |
ತಂದನೇನ್ನೈ ಮರಣದೋಲೆಯ |
ನಂದಿತೇನ್ನೈ ದನುಜರೈಸಿರಿಯೆಂಬಪೆರ್ಜೊಡರು ||
ಕಂದ ನಿನ್ನೀಬುದ್ಧಿಗಿಂದಿದ |
ತಂದು ಚಾಚಿದಳೇನು ಪಾಪಿನಿ |
ಮಂದಮತಿಚಲಗಾತಿ ಖಲರತಿಯಸತಿಮಾಕೊರತಿ || ೩೫ ||

ರೂಪವತಿ ತಾನೆನ್ನುತವರೊಳು ।
ಪಾಪಕೃತ್ಯಕ್ಕೆಳಸಲಿಂತುವಿ ।
ರೂಪವೆಸಗಿದರಿವಳಿಗಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಕಾಣಿಸದು ॥
ಚಾಪಲದೆ ಪುರುಷರೊಳು ಕಪಟಾ ।
ಟೋಪವನು ನೆರೆತೋರ್ಪ ಪೆಣ್ಗಳಿ ।
ಗೀಪರಿಯು ಮದ್ದುರೆದೊಡಲ್ಲದೆ ಬುದ್ಧಿ ತಾಂ ಬಹುದೆ ॥ ೩೬ ॥

ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಾರು ತಾನಾ ।
ಭೂಮಿಸುತೆಯಾರೆಂಬುದನುನೀಂ ।
ಕಾಮವಶದಿಂ ಮನಕೆ ತಾರದೆ ಕೆಣಕಿ ಕೆಡಬೇಡ ॥
ಈಮಹೀಭಾರವನು ತಗ್ಗಿಪ ।
ನೇಮದಿಂದಿವರುದಯಿಸಿರ್ಪರ್ ।
ದ್ಧಾಮಮಹಿಮರನಾದಿಪುರುಷನನಂತಲಕ್ಷ್ಮಿಯರು ॥ ೩೭ ॥

ಖಲರ ಮಲಿನಾಚರಣೆಗಳು ಭೂ ।
ತಲದೆ ವೃದ್ಧಿಯನೊಂದಲಾಗಳೆ ।
ಕೆಲಕೆ ನೂಕುತ ಮತ್ತೆ ಸನ್ಮಾರ್ಗವನು ನಿಲಿಸಲ್ಕೆ ॥
ಜಲಜನಾಭನು ಹಲವುವೇಳೆಯೊ ।
ಳೊಲಿದು ಧರಣಿಯೊಳುದಿಸಿ ದುರುಳರ ।
ಕೊಲುವನೆಂಬರಿವೆತ್ತಲಡಗಿತು ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದಲಿ ॥ ೩೮ ॥

ಮಗುವು ರಾಘವನೆಂದುಪೇಕ್ಷಿಸಿ ।
ವಿಗಡವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನಾಶ್ರಮ ।
ಮಗುತೆ ಪಿಂತೆ ಸುಬಾಹುವಾನುಂ ಕಾಳಗವನೆಸಗೆ ॥
ಬಗೆಯುತೆಮ್ಮನು ತೃಣದವೊಲ್ಕಿರು ।
ನಗೆಯು ಪಸರಿಸುತಂಬೆರಡನಿಡ ।
ಲಗಲಿತಸು ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೆಡೆದೆನು ನಾನು ಕಡಲೊಳಗೆ ॥೩೯॥

ಇರಲು ನಿಜರೂಪಿನಲಿ ರಾಘವ ।
ಶರಕೆ ತುತ್ತಹೆನೆಂಬಭಯದಿಂ ।
ದುರುತಪಸ್ವಿಯ ಚರ್ಯೆಯಿಂದೀಬನದೆ ಜೀವಿಪೆನು ॥
ಅರಿಯಲಾಖರದೂಷಣಾದ್ಯರು ।
ಕಿರಿಯರೇ ಬಲದೊಳಗೆ ನೀನಿದ ।
ನರಿದರಿದು ಮೇಲ್ವಾಯ್ವುದುಚಿತವೆ ತಾಟಕಾರಿಯೊಳು ॥೪೦॥

ಕಾಮಶರಕೀಡಾಗಿ ಸೀತಾ ।
ಭಾಮಿನಿಯನುರೆ ಬಯಸಿ ಸುಜನ ।
ಪ್ರೇಮವಿರಹಿತನಾಗಿ ಧರ್ಮವಿದೂರನೆಂದೆನಿಸೆ ॥
ಭೂಮಿ ಹೇಸದೆ ಕೀರ್ತಿ ಮಾಸದೆ ।
ನಾಮವಳಿಯದೆ ಮೃತ್ಯುವೆಳೆಯದೆ ।
ರಾಮಬಾಣವು ನಿನ್ನಸದೆಯದೆ ಬಿಡುವುದೇಬರಿದೆ ॥೪೧॥

ಬೇಡಬೇಡಿಂತಹಕುಚೇಷ್ಟೆಯ |
ಮಾಡದಿರು ರಘುರಾಮನೊಡನಿಂ |
ತಾಡಿ ಕೆಟ್ಟರು ಮುನ್ನ ಹಲಬರು ದುರುಳತನದಿಂದ ||
ನೋಡುನೋಡುತ ಕೊಲುವಮಾರಿಯ |
ವಾಡೆಯಲುಗುವರುಂಟೆ ನಿನ್ನನು |
ಬೇಡಿಕೊಂಬೆನು ಮರಳು ಪುರಕೆಂದಸುರಮುನಿ ನುಡಿದ ||೪೨||

ರೋಗಿಗೌಷಧ ಸೇರದಂದದಿ |

ಭೋಗಿಗುರೆ ತಪ ರುಚಿಸದಂದದಿ |
ಯೋಗಿಗಾಸಂಸಾರಲಂಪಟ ಸೊಗಸದಂದದಲಿ ||
ತಾಗಿದೊಡನೀಮಾತು ಕಿವಿಗಳ |
ಗಾಗ ರೋಷಜ್ವಾಲೆ ಕಿಡಿಯಿಡೆ |
ಬೇಗನೇಳುತ ಕಡುಗಗೊಂಡನು ಜಡಿದು ರಾವಣನು ||೪೩||

ಏನಿದೆಲವೋ ನಿನ್ನನುಡಿಗಳು |
ಭಾನುವಿನ ಮುಂದಂಧಕಾರವೆ |
ಶ್ಯೇನನಿದಿರೊಳು ಪಾರಿವಾಳವು ಸುಳಿದು ಜೀವಿಪುದೆ ||
ಜೇನುಹುಟ್ಟನೊಳೆರಗಿ ನೊಣವೆ |
ತ್ರಾನುಮುಳಿಯಲುಬಹುದೆ ತನಗಾ |
ಮಾನವರ ಪಡಿಗಟ್ಟ ನುಡಿವೆಯ ನಿಲಿಸು ನಾಲಗೆಯ ||೪೪||

ವೃದ್ಧನೆನ್ನುತ ನಿನ್ನಬಳಿಗಾಂ ।
ಪೊದ್ದಿದುದಕಲೆನಾಲಗೆಯು ಮೊಳ ।
ದುದ್ದ ಸಿಗುರಿತು ತನ್ನನಾರೆಂದರಿಯದೀಪರಿಯು ॥
ಬುದ್ಧಿವಾದವ ಪೇಳತೊಡಗಿದೆ ।
ಕ್ರುದ್ಧನಾಗುತ ನಿಂದೆನಾದೊಡೆ ।
ಯುದ್ಧರಂಗದೆ ಕಾಲರುದ್ರನು ಸದ್ದುದೋರುವನೆ ॥೪೫॥

ಇರಲಿ ನಿನ್ನಯ ಹಲುಬು ತನ್ನಯ ।
ಬರವಿಗುತ್ತರವೇನು ಸೀನಾ ।
ಹರಿಣರೂಪವನಾಂತು ಬರ್ಪೆಯೊ ಬಾರೆಯೋ ಪೇಳು ॥
ಹರಣದಾಸೆಯದಿರ್ದೊಡೆನ್ನೊಡ ।
ನಿರದೆ ಬರ್ಪುದು ತಪ್ಪಿದೊಡೆ ನಿ ।
ನ್ನುರಕೆ ಚಾಚುವೆ ಚಂದ್ರಹಾಸವನೆನುತ ಗರ್ಜಿಸಿದ ॥೪೬॥

ಕೇಳದೊಡನೆಯೆ ಭಯಪಯೋಧಿಯೊ ।
ಳಾಳಿದನು ವೈಬೆಮರಿತಾಕ್ಷಣ ।
ಖೂಳನಿವನೊರೆದಂತೆ ನಡೆಸದೆ ಮಾಣನೆಂದೆನುತ ॥
ಕಾಲವೊದವಿತು ತನಗಮೀಕೇ ।
ಡಾಳಿಯಿಂದಸು ತೊಲಗದಿರದು ಕೃ ।
ಪಾಳುರಾಘುವನಸ್ತ್ರಕಿದ ಬಲಿಯಾಗಲರ್ಪಿಪೆನು ॥೪೭॥

ದೂರಕೆಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಲವನನು ।
ಮೀರಿ ದಣಿಸಿದೊಡಿರದೆ ಕೋಪಿಸಿ ।
ಕೂರಲಗಿನಿಂದೆನ್ನ ಸಂಹರಿಸುವನು ರಾಘುವನು ।
ಧಾರಿಣಿಯೊಳೀಸ್ಸೈಪು ಮತ್ತಿ ।
ನ್ನಾರಿಗಾದೊಡಮುಂಟೆ ಮುಕ್ತಿಯು ।
ನಾರಿ ಸೇರುವಳೆನಗೆ ತಾನೇ ಧನ್ಯನಹೆನೆಂದ ॥೪೮॥

ಅಳುಕಲೇಕಿನ್ನಿದಕೆನುತ ಮನ ।
ದೊಳಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತ ದನುಜನು ।
ವಿಳಯರುದ್ರನತೆರದೆ ನಿಂದಿಹರಾವಣನ ನೋಡಿ ॥
ಎಲವೊಪಾಪಿಯೆ ನನ್ನನುಡಿಗಳು ।
ಫಲಿಸದಾದುವು ನಿನ್ನಚಿತ್ತದ ।
ಚಲವಬಿಡೆ ನೀನಾದುದಾಗಲಿ ಬರ್ಪೆನೆಂದೊರೆದು ॥೪೯॥

ತೆರಳುವಾಮಾರೀಚನನು ಖಳ ।
ರರಸನಾಗಳೆ ಕರೆದು ತನಗಿ ।
ನ್ನರಿಯು ಗೆಲುವುದು ಸುಲಭಮಾದುದು ಮಾವರಥವೇರು ॥
ತರುಣಿಯುನು ಕರೆತಂದು ಸಗ್ಗದ ।
ಪರಮಸೌಖ್ಯವನೊಂದೆನುತ್ತಲಿ ।
ಪರಸುತೆನ್ನೊಡನಿಂದು ಬಾರೈ ರಾಮನಾಶ್ರಮಕೆ ॥ ॥೫೦॥

ಒರೆಯುತೀಪರಿ ರಥವನೇರಿಸಿ ।
ಸುರವಿರೋಧಿಯುಮನದಭೀಷ್ಟವ ।
ಭರದೆ ಪಡೆಯುವೆನೆಂಬಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಪೊರಮಡುತ ॥
ಪರಿಪರಿಯೊಳೊಪ್ಪುತಿಹಪಟ್ಟಣ ।
ಗಿರಿವನಂಗಳ ದುರ್ಗನದಿಗಳ ।
ನಿರದೆ ಕಳೆಯುತ ದಂಡಕಾವನಮಧ್ಯದೇಶವನು ॥ ।೫೧॥

ಸೇರಿ ಕದಳೀವನದ ಮಧ್ಯದೆ ।
ತೋರುತಿರ್ಪಾಶ್ರಮವನೊಂದನು ।
ದೂರದಿಂದಲೆ ಕಾಣುತಿದು ಪೊಸತಾಗಿತೋರುತಿದೆ ।
ತೇರನಿಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲ್ಲಿಸೆಂದಾ ।
ಸಾರಥಿಗೆ ಸೂಚಿಸುತಲಿಳಿದನು ।
ನಾರುಮುಡಿಯನು ಧರಿಸಿ ಮಾವನೊಳೆಂದನಸುರೇಂದ್ರ ॥ ೫೨॥

ಮಾವ ಕೇಳಯಾಶ್ರಮವು ಪರಿ ।
ಭಾವಿಸಲು ರಾಮನದು ನೀನೀ ।
ತಾವಿನಲಿ ನಿನ್ನಖಿಲಸಾಮರ್ಥ್ಯವನು ತೋರಿಸುತ ॥
ಮೇವಿಗೆಳೆಸಿದಹೊಮ್ಮಿಗವೊ ಎಂ ।
ಬಾವಿಧದಿ ಮೋಹವನೆ ಪುಟ್ಟಿಸಿ ।
ಭೂವಲಯಕದ್ಭುತವ ತೋರುತ್ತೊಲಿಸು ಜಾನಕಿಯ ॥೫೩॥

ಬಳಿಕ ಮಿಕ್ಕಿನಕಾರ್ಯವೆಲ್ಲವು ।
ಸುಲಭವಾಗಿಯೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೈ ।
ಬಲುಹಿಸಿಂ ಕರವೆಳೆಯೆ ಕಾಯುವು ತಾನೆ ಬಪ್ಪುದಲಾ ॥
ಪಲವುಬಗೆಯುನು ಮನಕೆ ತಾರದೆ ।
ಚೆಲುವರೂವನು ಬೇಗ ತಾಳೆಂ ।
ಬುಲಿವು ಹಿಂಜೆಕು ಮುಂಜೆತಂತಹ ಪುಲ್ಲೆಯಪವನಕೆ ॥೫೪॥

ಸುಳದುದದು ತಾನಿತ್ತಲತ್ತಲು ।
ಮೆಲೆವನೆಯ ಸರಿಸದಲಿ ತೋರುತ ।
ಕೆಲಕೆಸಾರುತ ಬಳಕಮುಗುಳ್ಳೆದುತ್ತ ನಿಲ್ಲುತಲಿ ॥
ಹಲವುಬಣ್ಣದೊಳ್ಳೆದೆರಂಜಿಸು ।
ತಲುಗದಕ್ಷಿಗಳಿಂದನೋಡುತ ।
ನಲಿಯುತೊಪ್ಪುವ ಸೊಬಗಬೀರಿತು ಕನಕಮೃಗವಂದು ॥೫೫॥

ಎನುತತರುಗಳೊಳರಸಿ ಪುಷ್ಪವ ।
ಮನಕೆ ಬಂದುದ ತಿರಿದು ಮಡಿಲಲಿ ।
ಜನಕನಾತ್ಮಜೆ ತುಂಬುತೆಲೆವನೆಯಿದಿರಿನುಪವನದೆ ॥
ಮಿನುಗುತಿಹಕಾಂಚನಮಯಾಂಗದ ।
ಘನಮನೋಹರವಾದ ರೂಪಿಂ ।
ದನುಪಮಾನಮಿದೆನಿಪಮೃಗವನು ಕಂಡು ಮೋಹಿಸುತ ॥೫೬॥

ಏನಿದೆತ್ತಣಿನ್ನೆದಿತೆರಳೆಯು ।
ಕಾನನದ ಮೃಗಪೋತಕೀಪರಿ ।
ಕಾನಕಾಂಗವಿದಮಮ ಸೋಜಗಮಲ್ತೆ ಪರಿಕಿಸಲು ॥
ನಾನಿದನು ಪಡೆಯುತ್ತೆ ವಿಪಿನ ।
ಗ್ಲಾನಿಯನು ಪರಿಹರಿಪೆನೆನುತಾ ।
ಮಾನಿನೀಮಣಿ ಸಡಗರದಿ ಹೊದ್ದಿದಳು ವಲ್ಲಭನ ॥ ೫೭ ॥

ಮೆಲ್ಲನೈತಂದಿದಿರೆ ನಿಂದಿಹ ।
ವಲ್ಲಭೆಯನೀಕ್ಷಿಸುತ ರಾಮನು ।
ಪಲ್ಲವಾಧರೆ ನಿನ್ನ ಬರವಿಂಗೇನು ಕಾರಣವು ॥
ಇಲ್ಲದೇನುಂಬರಿದೆಬರ್ಪವ ।
ಳಲ್ಲ ನಿನ್ನಯ ಮನದಬಯಕೆಯ ।
ನಲ್ಲಳೇ ನೀಂನುಡಿಯೆ ನಡೆಸುವೆನೆಂದನಾರಘುಜ ॥ ೫೮ ॥

ಇನಿಯನೊರೆದಿನಿವಾತನಾಲಿಸಿ ।
ಘನಮನೋರಥವಾಂತೆನೆನ್ನುತ ।
ವನಿತೆ ನುಡಿದಳು ಕಾಂತ ಕೇಳಂದೆಮ್ಮ ವನದೆಡೆಗೆ ॥
ಕನಕಮಯಮೆನೆ ಮೆರೆವತನುವಿನ ।
ವಿನುತಹರಿಣಸದೊಂದು ಬಂದಿಹು ।
ದೆನಗೆ ಮನದಭಿಲಾಷೆಯಿಹುದದನೊಂದಬೇಕೆಂದು ॥ ೫೯ ॥

ಎದ್ದು ನಡೆ ಬೇಗಿರದೆ ತೋರ್ಪೆನು ।
ಮುದ್ದುಮಿಗವನು ನಿನಗೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ।
ಸದ್ದುದೋರದೆ ಬಪ್ಪುದೆನ್ನೊಡನೆನುತ ಕೈವಿಡಿದು ॥
ಉದ್ದುರುಳುವನಿತರೊಳಗಾವಿಗ ।
ನಿದ್ದತಾವನು ಸೇರಿ ರಮಣನೆ ।
ಕದ್ದುನನ್ನಯುಮನವನಚ್ಚರಿಗೊಳಪಮಿಗವಿದೆಕೊ ॥೬೦॥

ಸದಯುನಿನ್ನನುರಾಗರಸಕಾ ।
ಸ್ಪದವುನಾನಹುದಲ್ಲವೆಂಬುದ ।
ನಿವರಿನರಿಯುಲುಬಹುದು ನೀನಿಂದಿರದೆ ಸಾಹಸದೆ
ಚದುರತನವನು ತೋರಿ ಬಾಣದೆ ।
ಸದೆದು ನೋಯಿಸದಂತೆ ಪಿಡಿಯುತ ।
ಮುದದೆ ತಂದೆನಗೀಯೆ ಕಾಲವ ಕಳೆವೆನಿದರೊಡನೆ ॥೬೧

ಎಂದು ತನ್ನಯ ಮನದ ಕಾಂಕ್ಷೆಯ ।
ನಿಂದುಮುಖಿ ಬಿನ್ನೈಸಲಾರಘು ।
ನಂದನನು ಬಗೆ ತಣಿಯೆ ಮುದ್ದಿಸುತರಸಿ ಲಾಲಿಪುದು ॥
ಇಂದು ನಿನಗೀಬಣಗುಪುಲ್ಲೆಯ ।
ತಂದುಕೊಡೆ ಮತ್ಪ್ರೇಮಸಿಂಧುವ ।
ನೊಂದಿದಳತೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಯಿತ್ತೆಂದು ಭಾವಿಪೆಯಾ ॥೬೨॥

ಸುಂದರಾಂಗಿಯೆ ನನಗೆನಿನ್ನೊಳ |
ಗೆಂದುಮಿರ್ಪೊಲ್ಮೆಯನುಪರಿಕಿಸೆ |
ಬಂದೊಡಾಕಸ್ಮಿಕದೆ ನಿನಗೊಂದೆಡಱುನಾನೊಱೆನೆ ||
ಮಂದರಾದ್ರಿಯನಾದೊಡಂಕೀ |
ಳ್ತಂದುಜಲಧಿಯನಡುವೆಸಾಹಸ |
ದಿಂದಸೇತುವನಾದೊಡಂಬಂಧಿಸುತಸಲಹುವೆನು ||೬೩||

ಆಗ ನೀಂ ಸಂತುಷ್ಟೆಯಾಗನು |
ರಾಗದಾಳವದೆನ್ನೊಳಂತುಂಟೆ |
ರಾಘವನೆ ನಾನರಿದುದಿಲ್ಲೆಂದೆನುತತಕ್ಕೈಸೆ ||
ನಾಗವೇಣಿಯೆ ನನ್ನ ಜನುಮವ |
ದಾಗ ಸಾಫಲ್ಯವನು ಪಡೆಯುಲು |
ಭೋಗಿಶಯನನ ಪದವಿಯಾಂತನ ತೆರದಿ ಸುಖಿಸುವೆನು ||೬೪||

ಇರ್ದೊಡಿಲ್ಲಿಯೆ ರಮಣಿ ನೀಂ ನಿಮಿ |
ಷಾರ್ಧದಲಿತಂದೀವೆನೆನ್ನುತ |
ಸಾರ್ದುಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಡೆಯನೆಲ್ಲವನವನೊಳದನರಿಪಿ ||
ಪೊರ್ದಿತೆನಗೀವ್ಯಸನವಾದೊಡ |
ಮಿರ್ದು ಬಳಿಯೊಳು ಸೀತೆಯನು ಬಲು |
ಬರ್ದಿಸಿಂ ಕಾದಿಹುದು ನೀನೆಂದೆಚ್ಚರಿಸಲವನು ||೬೫||

ಏನಿದಚ್ಚರಿಯಣ್ಣ ನೀನಿದು ।
ಹೀನರಾಕ್ಷಸಮಾಯೆಯೆಂಬುದ ।
ನೇನುಮರಿಯದನಂತೆ ಭ್ರಾಂತಿಯನೊಂದಿ ಗಮಿಸುವುದು ॥
ಧ್ಯಾನದೆಕ್ಕಲನೆರಳೆಯಿಂದವ ।
ನಾನುತಾವಮಾಯಾವಿದನುಜವಿ ।
ತಾನವಾವಗಮಿಲ್ಲ ಚರಿಸುವುದೆಂದು ಕೇಳ್ದರಿಯ ॥೬೬॥

ಲೋಕದೊಳಗೀಪರಿಯಮೃಗವುವಿ
ಲೋಕಿಸುವೊಡಿಲ್ಲಾವದೆಸೆಯೊಳ ।
ಮೀಕುಟೀರದ ಬಳಿಯೊಳಿಂದುದ್ಭವಿಸಿದಂತಿಹುದು ॥
ಸೋಕಿ ಬೆರೆಯದೆ ಮಿಕ್ಕಮೃಗಗಳು ।
ನೂಕಿ ಬೆದರುತ ಚದರಿಪೋಪ್ಪವು ।
ಸಾಕು ಸಾಕಿದನರಿಯಬಾರದೆ ದೇವಕವಡೆಂದು ॥ ॥೬೭॥

ತಮ್ಮ ನೀನಾಡಿದುದು ಸತ್ಯವು ।
ಸಮ್ಮತವು ತನಗಾದೊಡಂಕೇ ।
ಳೆಮ್ಮರಸಿ ಬಯಸಿದೊಡೆ ನಾನದಕೊಪ್ಪಿದೆನುಜಳಿಕ ।
ಸುಮ್ಮನೇ ಕಳುಕುವುದು ಕೇಳೀ ।
ಹೊಮ್ಮಿಗವು ನಿಜಮಲ್ಲಖಳನೆಂ ।
ದೊಮ್ಮೆ ತೋರ್ದೊಡೆ ಕಡಿದು ಬಿಸುಡುವೆನೇಕೆ ಸಂಶಯವು॥೬೮॥

ಅರಸಿಯಿಹಳೆಡೆವಿಡದೆ ಕಾಯ್ದಿರು ।
ಬರುವೆನತಿಶೀಘ್ರದಲಿ ತಾನೆಂ ।
ದರಸನಾಹರಿಣನನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಲ್ಕೆ ಬಳಿಕಿರದೆ ।
ತರತರದ ನಟನೆಗಳ ತೋರು ।
ತ್ತರರೆ ಸಿಕ್ಕಿತುಸಿಕ್ಕಿತೆನಿಸುತೆ ।
ಭರದೆ ಮುಂದಕೆ ಚಿಮ್ಮಿ ನಿಲ್ಲುತ ನೋಡಿ ಪಿಂಗಡೆಗೆ ॥೬೯॥

ಬರುವನಿನ್ನೇಂ ಸರಿಸಕೆಂಬನಿ ।
ತರೊಳು ಜಾರುತ ಮರಳಿ ನಿಲ್ಲುತ ।
ಮರೆಯದೀಪರಿಬವಣಿಗೊಳಗಾಗಿಸುತ ರಾಘವನ ॥
ಪರಿಪರಿಯ ಬಳಲಿಕೆಯನೀಯು ।
ತ್ತಿರದೆ ವನದಿಂ ವನಕೆ ಸಾರುತ ।
ಭರದಿನೊಯ್ದುದು ನೃಪನ ದೂರದೊಳುಳದುದಾಶ್ರಮವು ॥೭೦॥

ಜಲಜಸಖನನಪದಾಬ್ಧಿಗಿಳವನು ।
ಹಲವುಪಾಯುಗಳೆಲ್ಲ ತೀರ್ದುವು ।
ಹುಲುಮಿಗವು ಕೈಸೇರದಾಯುಸವಾಂತುದೆನ್ನೊಡಲು ॥
ತಿಳಿಯಲಿದು ಸಾಮಾನ್ಯಮಾಗಿರ ।
ದೆಲೆವನೆಯು ಬಹುದೂರವಾಯಿ ।
ತ್ತುಲಿದನಾಗಳೆ ತಮ್ಮ ತಾನಿದು ಕಪಟದ ಮೃಗವೆನುತ ॥೭೧॥

ಹಿರಿಯುಮಕ್ಕಳು ಪುಷ್ಪಕಾಯರು ।
ಕಿರಿಯುವರು ಮೇಧಾವಿಗಳೆನು ।
ತ್ತೊರೆವನಾಳ್ನುಡಿ ಸತ್ಯವಾದುದು ನಮ್ಮ ವಿಷಯದಲಿ ॥
ಅರಿಯದೀದೈತಂದಬಳಿಕಿ ।
ನ್ನಿರುವುದೇನೀಖೂಳ ಮಿಗವನು ।
ತರಿದು ಚರ್ಮವ ಕೊಯ್ದು ತನ್ನಯುರಮುಣಿಗಿತ್ತಪೆನು ॥ ೨೧ ॥

ಎನುತ ಧನುವಿಂಗಾಗ ಬಾಣವ ।
ನನುಗೊಳಿಸುತೆಸೆಯಲ್ಕೆ ಹರಿಣನು
ದನುಜರೂಪದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ಹಾ ಸೀತೆ ಹಾ ಎನುತ ॥
ವನಮದೆಲ್ಲವು ಮೊಳಗುವಂದದೊ ।
ಳಿನಕುಲೇಶನ ಕೊರಲದನಿಯನೆ ।
ಅನುಕರಿಸಿ ಮಿಗೆ ಕೂಗುತಸುವನು ಬಿಟ್ಟದಾಕ್ಷಣವೆ ॥ ೨೩ ॥

ದುಗುಡವಾಂತನು ರಾಮನಾಗಳು ।
ವಿಗಡರಕ್ಕಸಮಾಯೆ ಬಲ್ಲಿತು ।
ಪುಗದೆ ಬಿಡದೀನುಡಿಯು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಕಿವಿಗೆ ॥
ಬಗೆಬಗೆಯ ಬಗೆಗಳನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ।
ಹಗರಣವನೇಂತಹರೊ ಕಾಣೆನು ।
ಮಗುವಲಾ ಸೌಮಿತ್ರಿಯೆಂದಾರಾಮನಳುಕಿದನು ॥ ೨೪ ॥

ತಾಳಲಾರೆನು ಹರಣದೆರೆಯನು ।
ಪೇಳಿಗಳೆವನದೇತಕರಿಯೆನು ।
ಪಾಳುಮೃಗದಿಂದೇನು ಬಿಸುಟದನೇಕೆ ಬಾರನೊ ಹಾ ॥
ಕಾಳುಮೂಳನೆ ಬಯಸೆ ಗದರಿಸಿ ।
ಪೇಳಲಾರದೆ ಬುದ್ಧಿಯನು ತನ।
ಗಾಳುಗೆಲಸಕೆ ತೆತ್ತುದೇಹವನೇಕೆ ದಣಿಸುವನೋ ॥ ॥೭೪॥

ಹರಿಣನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲದೇತಕೆ ।
ಯಿರದೆನಾನದಬಯಸಲೇತಕೆ ।
ತರುವೆನೆನುತಲಿ ತೆರಳಲೇತಕೆ ರಮಣನೇನಹನೊ ॥
ಅರಿಯದೊಂದುಮನಕೆರಮಣನ ।
ಬರವಿಗೇತಕೆ ತಡವೆನುತ್ತಾ ।
ತರುಣಿ ಮಿಗೆ ಚಿಂತಿಸುವಸಮಯಕೆ ಕೇಳ್ದುದಾದದನಿಯು ॥೭೬॥

ಬಿದ್ದುದೇನೀಗೆನ್ನಕಿವಿಯೊಳು ॥
ಸದ್ದು ರಾಮನದಾಗದಿರದಿದು ।
ವದ್ದಿಪೋದುದೆ ಧರಣಿ ತಾನಕಟಬ್ಧಿಯೊಳಗಿಂದು ।
ಬಿದ್ದರೋಭೂಮಿಗೆಶವೀಂದುಗ ।
ಳುದ್ದವಹಸುರಮಾರ್ಗದಿಂಮೇಣ್ ।
ಕದ್ದುದೋವಿಧಿತನ್ನಮಂಗಳಸೂತ್ರದೈಸಿರಿಯ ॥ ॥೭೭॥

ಏನಿದಿಂತಾಯ್ತೆಂದು ಮೈದುನ ।
ನೀನು ಕೇಳೆಯ ರಾಘುವೇಶನ ।
ದೀನತಾಲಾಪವನು ಕೇಳಯುಮಿನ್ನು ಜೀವಿಪೆಯ ॥
ನಾನುಭೂಮಿಜೆಜಡತೆಯಾಂತವ ।
ಳೇನಬಲ್ಲೆನುಕಷ್ಟವನುಕೇಳ್ ।
ನೀನಭಿಜ್ಞತೆಯಾಂತವಾನವನಾಗಿಹೆಂತಿಸೆಯಾ ॥ ॥೭೮॥

ಪೋಗುಪೋಗೈ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ನಿನ ।
ಗೀಗವೇಳೆಯೆ ಯೋಚನೆಗೆ ನಡೆ ।
ಬೇಗನಿಲ್ಲದಿರಾರ್ಯಪುತ್ರಗೆ ಜೀವಸಂಶಯವು ॥
ಆಗುಹೋಗೇನೆಂಬುದರಿಯದೆ ।
ಬಾಗಿಸಿದಶಿರದಿಂದ ಮುಂಗಡೆ ।
ಕೈಗಳನು ಮುಗಿಯುತ್ತ ನಿಂದಿಹುದಕ್ಕೆ ಸಮಯವಿದೆ ॥೭೯॥

ಏನಿದೇನೀನಡತೆ ತಕ್ಕುದೆ ।
ನಾನಳಲಿ ನಿಂದೊರಲುತಿರ್ದರು ।
ಹಾನಿಯಾನದವಾನವನ ತೆರದಿಂದ ವರ್ತಿಸುವೆ ॥
ಮಾನವೇ ನಿಮ್ಮಣ್ಣನಾಪದ ।
ವಾನುತಿರೆ ನಿನಗೆಚ್ಚಳವೆಷಡ ।
ನೀನುನಿಲ್ಲದೆತೊಲಗುತೊಲಗೆಂದುಲಿದಳಾಸೀತೆ ॥ ॥೮೦॥

ಕೇಳುತಾರ್ತಧ್ವನಿಯ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ನಾಲಿಯಲಿ ನೀರ್ದುಂಬಿ ಸಂಶಯ ।
ಜಾಲದಲಿಮನಸಿಲುಕಲೇನುಮನರಿಯದರೆಗಳಗೆ ॥
ಮೇಲೆ ನಿಶ್ಚೈಸುತ್ತ ರಾಕ್ಷಸ ।
ಜಾಲವಲ್ಲದೆ ಕಾಣೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಲೋಲನಸುವಿಂಗುಂಟೆ ಕೊರತೆಯು ಸತ್ಯವೆಂದೆನುತ ॥೮೧॥

ಧರಣಿಜಾತೆಯ ನಿಷ್ಠುರೋಕ್ತಿಯ ।
ಸರಕುಗೈಯದೆ ದೇವಿ ಕೇಳ್ವುದು ।
ಸರಸಿರುಹಭವತಾತಗಳಿವುಂಟೆಂಬರೇ ತಾಯೆ ॥
ಧರಣಿ ಮೇಣೀಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರು ।
ಮೆರೆವನಕ್ಷತ್ರಾದಿಗಳು ವಿಧಿ ।
ವಿರಚಿತಾಂಡವಿದೆಲ್ಲ ಲಯಿಸಿಯು ನಾಶವಿಲ್ಲವಗೆ ॥೮೨॥

ತಾಯೆ ನೀವೇ ರಮೆಯು ನಿಮ್ಮಯ ।
ನಾಯಕನೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಶನಿಂತಿರ ।
ಲಾಯತವೆ ನಿಮಗಿನಿತುಮರವೆಯು ದನುಜಮಾಯೆಯಿದು ॥
ರಾಯರಾಘುವನನ್ನು ತೋರ್ಪೆನು ।
ನೋಯಲಾಗದು ಮನದೆ ನಿಖಿಲಾ ।
ಮ್ನಾಯಮೂರ್ತಿಯ ಕಾಂಬಿರಿನ್ನರಗಳಗೆಯೊಳಗೆನಲು ॥೮೩॥

ಅರಸನಳಲಿಂ ಕುದಿದು ಬೇಯುವ ।
ಪರಮಸಾಧ್ವಿಯ ಮನಕೆ ರುಜೆವುದೆ ।
ಪೆರರು ಪೇಳುವನೀತಿವಚನವು ಕೇಳುತಾಕ್ಷಣದಿ ॥
ಕೆರಳದಳು ಲಲಿತಾಂಗಿ ನಿನ್ನಯ ।
ಪರಿಯೆ ಮತ್ತೊಂದಾಗಿ ತೋರ್ಪುದು ॥
ಪರಿದುದಾವೊದಲಿದ್ದಭಕ್ತಿಯು ನಮ್ಮೊಳೆಲೊ ನಿನಗೆ ॥೧೪॥

ತರುಣಿಯನು ರಕ್ಷಿಸುವುದೆನುತೊರೆ ।
ದಿರಿಸಿ ಪೋಗಲು ನಿನ್ನನವನಿಪ ।
ನೆರಡನೆಣಿಸುವೆಯೇನೊ ಪಾಪಿಯೆ ನಿನ್ನ ನುರೆಸುಡಲಿ ॥
ಹರಣದೆರೆಯಂಗೊದಗಲಾಪ ।
ತ್ತರಿದರಿದು ಜೀವಿಪೆನೆ ತಾನಿ ।
ನ್ನಿರಲುವಾರೆನು ತೊರೆವೆನಸುವನೆನುತ್ತ ಸಡಗರಿಸಿ ॥೧೫॥

ಸೆರಗನೆಳೆದದನಾಗ ಹೊಸೆಯುತ ।
ಕೊರಳ ಸರಿಸಕೆ ಕೊಂಡುಪೋಗಲು ।
ಭರದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಬೇಡಬೇಡೆಂದೆರಗಿ ಪದಯುಗಕೆ ॥
ದುರುಳದನುಜರು ನಿಮಗಪಾಯವ ।
ನಿರದೆ ಹವಣಿಪರಾನುಪೋಗಲು ।
ತೆರಳುವೆನು ತಾನಾದುದಾಗಲೆನುತ್ತ ಪೊರಮಡುತ ॥೧೬॥

ಶಿವಶಿವೇನಿಂತಾದುದೀಗಲು ।
ಭುವನಮಾತೆಯ ಬುದ್ಧಿಗಂಧತೆ ।
ಕವಿಯಿತೆನಲಿನ್ನುಳಿದಪೆಣ್ಗಳನೆಂದು ಫಲವೇನು ॥
ನವೆದನಿವನೆಮಗಾಗಿ ಯೆಂಬುದ ।
ಲವವನಾದರು ಮನಕೆ ತಾರದೆ ।
ಕಿವಿಗೆ ಸಲ್ಲದಮಾತನಾಡುತ್ತೆನ್ನನಟ್ಟಿದಳು ॥೮೭॥

ನಾರಿಯರು ಕಡುಮೂರ್ಖೆಯರೆನುತ ।
ಸಾರುತಿರ್ಪುವು ನೀತಿವಚನಗ ।
ಳಾರಯಿದು ನೋಡಲ್ಕೆ ನುಡಿವುವು ಸತ್ಯವನೆ ತಾವು ॥
ದೂರದೃಷ್ಟಿಯೊಳಪ್ಪಸುಖವೇ ।
ಸಾರವೆಂಬುದನರಿಯದಾಕ್ಷಣ ।
ತೋರುತಡಗುವಸುಖವೆ ಸಾರವದೆನುತ ನಂಬುವರು ॥೮೮॥

ಆವವಂಶವೆ ಕೆಡಲಿ ತಮ್ಮಿಂ ।
ದಾವನುರುತರಕೀರ್ತಿಯುಳಿಯಲಿ ।
ತಾವದೇನಪದೆಸೆಯನಾನಲಿ ಪಿಡಿದಚಲವನ್ನು ॥
ಆವುದೊಂದನು ನೋಡದಮಮಾ ।
ಭಾವಕೇಪರಿತೋರ್ದುದದೆ ಸಂ ।
ಭಾವಿತವು ತಾನೆಂದು ಸಾಧಿಪಯತ್ನಗೈದಪರು ॥೮೯॥

ಎಂದು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಮನದೆ ಯೋಚಿಸು
ತಂದು ಮುಂದಕೆ ನಡೆಯುತಲ್ಲಿಯೆ ।
ನಿಂದು ಹಿಂದಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡುತ ಸುಯ್ದು ಸೇವರಿಸಿ ॥
ಬಂದುದೆಲ್ಲವು ಬರಲಿ ತಾಪಡೆ ।
ತಂದುದನು ಮತ್ತಾವನುಂಡಸ ।
ನಿಂದು ತಾನಿಲ್ಲಿಹುದು ಮತವಲ್ಲೆನುತ ತೆರಳಿದನು ॥೯೦॥

ಅತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂತು ತೆರಳ ।
ಲ್ಕಿತ್ತ ರಾವಣನಿದುವೆ ಸಮಯಮೆ ।
ನುತ್ತೆ ಭೂಮಿಜೆಯಿರ್ಪಪರ್ಣಾಗಾರದೆಡೆಗೈದಿ ॥
ಚಿತ್ತಮಾವಳೊಳೀಸುದಿನ ನೆಲ ।
ಸಿತ್ತೊ ತಾನಾಸುಂದರಾಂಗಿಯ ।
ನೆತ್ತಿಮುದ್ದಿಟ್ಟೊತ್ತುತಾಲಿಂಗಿಸುವೆನೆಂದೆನುತ ॥೯೧॥

ಉಟ್ಟಕಾಷಾಯಾಂಬರದ ಪಣೆ ।
ಗಿಟ್ಟಸಿತಭಸಿತತ್ರಿಪುಂಡ್ರದ ।
ದಿಟ್ಟಯನು ಸೆರೆಗೈವಭಸ್ಮವ ಧರಿಸಿದವಯುವದ ॥
ಜಟ್ಟಿಮುನಿಯಿವನಾವನೆಂಬವೊ ।
ಲಟ್ಟಹಾಸದೆ ಜಗ್ಗುವಡಿಗಳ ।
ನಿಟ್ಟು ರಾಮನ ಪಟ್ಟದರಸಿಯ ಮುಟ್ಟುವಾಸೆಯಲಿ ॥ ॥೯೨॥

ಬಂದು ಬಾಗಿಲಬಳಿಗೆ ನಿಂದವ |
ನೆಂದನಾರೌ ಗೃಹದೆ ಭಿಕ್ಷುವ |
ತಂದು ನೀಡುವುವತಿಥಿಗೊಲಿದಪನಿಂದುಧರನಿಂದು ||
ಎಂದುನುಡಿವಾಕಪಟವೇಷಿಯು |
ನೆಂದು ರಕ್ಕಸನೆಂಬುದರಿಯದೆ |
ವಂದಿಸುತ್ತರ್ಘ್ಯಾದಿಸತ್ಕಾರಗಳನಿರದೆಸಗಿ || ||೯೩||

ಬಳಿಯೊಳವನತೆಯಾಗಿ ಕಾಂತನು |
ಬಳಿಯೊಳಿಲ್ಲದುದಕ್ಕೆ ಚಿಂತಿಸು |
ತಳುಕುತವನೈತರುವಮಾರ್ಗವ ಬಿಡದೆ ನೋಡುತಿಹ ||
ಲಲನೆಯನು ಕಾಣುತ್ತ ಮನುಮುತ |
ನಲಗಿನಿಂ ಕಡುನೊಂದ ಹೃದಯದ |
ಖಳಶಿರೋಮಣಿಯಾಗ ಕೇಳಿದನಾಪತಿವ್ರತೆಯು || ||೯೪||

ಚೆಲುವೆ ನೀನಾರಾರ ಕುವರಿಯು |
ತಿಳಿಪದಾವನು ನಿನ್ನರಮಣನು |
ಬಲಸಮನ್ವಿತರಸುರರಿರ್ದೆಡೆಗೇತಕೈದಿದಿರಿ ||
ಜಲಜಭವಸೃಷ್ಟಿಯಲಿ ಪಲಬರ |
ನಲಘುಲಾವಣ್ಯಾಂಗನೆಯರನು |
ಬಳಸಿ ಬಲ್ಲೆನು ಕಾಣೆ ನಿನ್ನಯರೂಪಿಗಿನ್ನೆಣೆಯು || ||೯೫||

ಮಾನಿನೀಮಣಿಯಿದನು ನಂಬೆನ ।
ಲೇನಿದಕಟವರಿಂತುನುಡಿವರ್ ।
ಧ್ಯಾನನಿಷ್ಠರಿಗೇಕೆ ಯುವತಿಯರಂದ ಚಂದಗಳು ॥
ಮಾನವೇಶನದೇಕೆ ಬಾರದೆ ।
ತಾನಿನಿತ್ತು ವಿಲಂಬವೆಸಗಿದ ।
ನೀನವೀನನ ಬರವು ಮನಕುರುಭಯವನಿತ್ತಪುದು ॥೯೬॥

ಕಾಲಹರಣವನೆಸಗುತಿರಲಾ ।
ಭೂಲಲಾಮರು ಬರುವರವರೀ ।
ಯಾಳನಾಟಕೆ ತಕ್ಕುಪಾಯವ ತಾವೆ ಹವಣಿಪರು ॥
ಕೇಳದೀತನ ನುಡಿಗೆ ಮರುನುಡಿ ।
ವೇಳತೊಡಗುವೆನೀಗಳೆನುತಾ ।
ಲೋಲಲೋಚನೆಯಾಗಳೊರೆದಳು ತನ್ನ ಸಂಗತಿಯ ॥೯೭॥

ಯತಿಯೆ ಕೇಳೈ ನಾನು ಮೆರೆವಾ ।
ಮಿಥಿಲೆಯಾಣ್ಮನ ಜನಕಭೂಪನ ।
ಸುತೆಯು ತನ್ನನು ಕರೆದಪರು ಸೀತಾಭಿಧಾನದಲಿ ॥
ಕ್ಷಿತಿಪದಶರಥಸಾರ್ವಭೌಮನ ।
ಸುತನು ಸುಯಶೋನ್ವಿತನು ರಾಮನು ।
ಪತಿಯು ತನಗವನೆಸೆವಯೋಧ್ಯೆಯ ರಾಜ್ಯಭಾರವನು ॥೯೮॥

ಪಿತನ ಸತ್ಯೋದ್ಧಾರಕೋಸುಗ ।
ಜತೆಯೊಳುದಿಸಿದಭರತಗೊಲಿದಿ ।
ತ್ತತಿಭಯಂಕರವಿಪಿನದೊಳ್ಪದಿನಾಲ್ಕುವತ್ಸರವ ॥
ಹಿತದೆ ಕಳೆಯುಲ್ಕಹಹ ಬಂದಿಹ ।
ನತಿಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿ ಸುಗುಣಾ ।
ನ್ವಿತನು ಸೋದರವರ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಣಸಹಿತ ಸನ್ನೊಡನೆ ॥೯೯॥

ಅರಸುರಾಮನು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧನು ।
ಪರಮಶಿಷ್ಟನು ಸತ್ಯಸಂಧನು ।
ಸರಸನತಿಶುಚಿ ಬಹುದಯಾಪರನುರುಗುಣಾರ್ಣವನು ॥
ಸುರನರೋರಗದನುಜರೊಗ್ಗಾ ।
ಗೆರೆಯುನೊಳ್ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿ ನಿಲ್ಲಲು ।
ಧುರದೊಳವರರೆಗಳಗೆಯುಳಿಯರು ಕೇಳು ಪೌರುಷವ ॥೧೦೦॥

ಧರಣಿಯೊಳಗಣ ಸಾರ್ವಭೌಮರ ।
ನೆರವಿ ಸೇರಿದುದಾಸ್ವಯಂವರ ।
ವರಮಹಾಮಂಟಪದೆ ತನ್ನನು ವರಿಸುವಾದಿನದೆ ॥
ಹರನ ಧನುವನು ಸೆಳೆದು ನಾರಿಯ ।
ಕೊರಲಿಗೇರಿಸಿ ಮೆರೆವನಾರಿಯು ।
ಕೊರಲಿಗನುಗೊಳಸುವುದು ತಾಳಿಯನೆನುತ ಮಾತ್ರಿತನು ॥೧೦೨॥

ಸಾರಲಿರದಾನೃಪರು ಚಾಪಕೆ ।
ದೂರದಿಂ ನಮಿಸುತ್ತ ಸಾಗದೆ ।
ಮೋರೆಗಳ ಜೋಲಿಡುತ ನಿಂದಿರೆ ಕಂಡು ರಾವಣನು ॥
ತೋರುವೆನು ಪೌರುಷವನೆನುತಲಿ ।
ಮೀರಿ ಬಗ್ಗಿಸೆಯೊದೆಯಲದು ಕಾ ।
ಲ್ಜಾರಿ ಬೀಳಲ್ಕಗೆಯೊಳದ್ದುದು ನೆರೆದ ನೃಪನಿಕರ ॥೧೦೩॥

ಎದ್ದನಾಗೆನ್ನರಸರಾಮನು ।
ಸದ್ದು ನಿಂದುದು ರಾಜಸಭೆಯಲಿ ।
ಹೊದ್ದಿದನು ಶಿವಧನುವನೆಡಗೈಯಿಂದ ಪಿಡಿದದನು ॥
ತಿದ್ದಿ ನಾರಿಯನೊತ್ತಿ ಬಾಗಿಸೆ ।
ಬಿದ್ದುದಿಳೆಗೆರಡಾಗಿ ಮುರಿದಂ ।
ದಿದ್ದರೆಲ್ಲರು ಪಟದಬೊಂಬೆಗಳಂತೆ ಬೆರಗಿನಲಿ ॥೧೦೪॥

ಇನಿತುಸತ್ವದೆ ಮೆರೆವಕಾಂತನ ।
ಘನಪರಾಕ್ರಮವರಿಯದಿಲ್ಲಿಯು ।
ದನುಜರಿದಿರಿಸಿ ಹರಣವಿತ್ತರಮೋಘಶರಗಳಗೆ ॥
ವಿನಯಿ ನೀನಾರಿತ್ತಬರವೇ ।
ನೆನಗೆ ಪೇಳುವುದೆನುತಲುಸುರುವ ।
ವನಿತೆಯಾನುಡಿಗೇಳಿ ರಾವಣನಾಗ ನಗುತೆಂದ ॥೧೦೫॥

ಹೇಳತೊಡಗಲೊ ತನ್ನಚರಿತೆಯ |
ಕೇಳುತದ ನೀಂ ಸುಮ್ಮನಿರ್ಪೆಯ |
ಕಾಳುಮನುಜನ ರಾಮನೆಂಬನ ಕೂಟ ಬೇಡೆನೆಯು ||
ಪಾಳುಮನೆಯೊಳಗುರಿವದೀಪದ |
ವೋಲು ನಿನ್ನೀರೂಪು ವಿಫಲವು |
ಬಾಲೆ ನಿನಗನುರೂಪನೇನಾ ಮಾನವಾಧಮನು ||೧೦೬||

ದೇವದಾನವಯಕ್ಷಕಿನ್ನರ |
ರಾವಗಂ ನೆರೆ ಸೇವಿಸುತ್ತಿಹ |
ರಾವನಂ ತಾನಾವನಮರಾವತಿಯನೇಳಿಸುವ ||
ಠೀವಿಯಿಂ ರಾಜಿಸುವಲಂಕೆಗೆ |
ದೇವನೆನಿಸನೆ ಮೂರುಲೋಕವ |
ಕಾವನಾದಿತಿಜಪತಿಯೀಯತಿಯೆನುತ ತಿಳಿ ಯುವತಿ ||೧೦೭||

ತನ್ನ ನಾಮವ ಕೇಳದೊಡನೆಯೆ |
ಖಿನ್ನರಪ್ಪರು ದಿಕ್ಪತಿಗಳೆನ |
ಲಿನ್ನುಳಿದಹಾಹೆಗಳ ಪಾಡೇಂ ತೆಗೆ ನರಾಧಮರ ||
ಮುನ್ನ ಗೈದಿಹತಪದ ಫಲದಿಂ |
ದೆನ್ನರಾಣಿಯರೆನಿಸಿ ಲೋಕದ |
ಮನ್ನಣೆಗೆ ಗುರಿಯೆನಿಸಿಕೊಂಡರು ಹಲವುಕನ್ನೆಯರು ||೧೦೮||

ಇಲ್ಲ ಕೇಳ್ಸರಿ ತನ್ನವೈಭವ ।
ಕಿಲ್ಲಪಾಸಟಿ ಬಾಹುಬಲಕಿ ।
ನ್ನಿಲ್ಲವಿಂದೆನ್ನಾಜ್ಞೆಗುಲ್ಲಂಘನೆಯು ಮೂಜಗದೆ ||
ಬಲ್ಲತನಕೆಣೆಯಿಲ್ಲವಿದ್ಯೆಗ ।
ಳೆಲ್ಲವಡಗಿಹುವೆನ್ನವೊಗದೊಳೆ ।
ನಲ್ಲಳೇ ನೀನಿನ್ನ ಮನವೊಲಿದೆನ್ನ ವರಿಸುವುದು ||೧೦೯||

ಅರಸಿಯರ ತನ್ನವರ ನಿನ್ನಯ ।
ಪರಿಚರಿಯುಕಿರಿಸುವೆನು ಕೇಳೆ ।
ನ್ನರಮನೆಯುಮೆನ್ನೈಸಿರಿಯು ನಿನ್ನದು ವಿಚಾರಿಸಲು ||
ಹಿರಿಯಮಗನೆನಿಸಿದೊಡಮವನಿಯ ।
ಸಿರಿಯನೀಯದೆ ಜನಕನಟ್ಟಲು ।
ಗಿರಿವನಂಗಳ ಸೇರಿ ಜೀವಿಪ ತಿರುಕನಲೆ ರಾಮ ||೧೧೦||

ಹರಿತವಾದಲಗುಗಳು ನಾಂಟದ ।
ಪರುಷವಾಗಿಹಹೃದಯವಿದು ಸುಮ ।
ಶರಕೆ ಪಕ್ವಾದುದನು ನೋಡಲು ನಿನ್ನಮಹಿಮೆಕಣಾ ||
ವಿರಹದಾವಾನಲನ ಪೆರ್ಚಿಸಿ ।
ಕರಗಿಸುತಲೆನ್ನೆದೆಯ ನೀರೆನ ।
ಲರಲ ಸರಳಿಂಗೆಡೆಯ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ತೆ ನೀನಿಂದು ||೧೧೧||

ಎಂದು ನುಡಿವಾದಶಮುಖನ ಪೂ ।
ರ್ಣೇಂದುಮುಖಿ ನೋಡುತ್ತ ಭೀತಿಯ ।
ನೊಂದಿ ಮನದಲಿ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೆದರುತ ನಡುಗಿ ಕಳವಳಿಸಿ ॥
ಮುಂದೆ ಯುಗಲಿದಪ್ರಲ್ಲ ಬಲೆಯೊಳ ।
ಗೊಂದೆ ಸಿಲುಕುತ ಹೊಲಬುಗಾಣದೆ ।
ನೊಂದು ನಾನಾದೆಸೆಯನೀಕ್ಷಿಪ ಚಂದದಿಂದಿರದೆ ॥೧೧೨॥

ಹಿಂದೆಮುಂದಿಕ್ಕೆಲವ ನೋಡಿದ ।
ಳಂದು ಕಾಣದೆ ಜನದ ಸುಳಿವನು ।
ಬೆಂಡಬಿದಿಯನು ಬೈದುಜೇರ್ದಳು ಗತಿಯದೇನೆನುತ ॥
ಇಂದದೇತಕೆ ಸಂಜೆಯಾದರು ।
ಬಂದು ಮನೆಯನು ಸೇರದಿರ್ಪರು ।
ಸುಂದರಾಂಗರು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರೆಂದು ಹಲುಬಿದಳು ॥೧೧೩॥

ಬಳಿಕ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವದೇನೆಂ ।
ದಳುಕದೆಂದಳು ಕೇಳು ನೀಚನೆ ।
ಕುಲಸ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯನೆಳಸಿ ಬಂದೆಯ ಖುಲ್ಲರಾವಣನೆ ॥
ಅಲಘುಶೌರ್ಯನೆನುತ್ತ ನಿರ್ಜನ ।
ನಿಳಯದಲಿ ದಂಭವನು ತೋರುವೆ ।
ಗಳಗೆ ತಾಳದೊಡಾಗ ಕಾಣಲುಬಹುದು ಪೌರುಷವ ॥೧೧೪॥

ಆರು ತಾನೆಂಬುದನು ತಿಳಿಯದೆ ।
ವೀರಿ ತುಟಿಗಳ ಮಾತನಾಡುವೆ ।
ಧೀರ ಗುಣಗಂಭೀರ ರಾಘುವನರಸಿ ನಾನಹೆನು ॥
ಮೇರುವಂದದೊಳಚಲನಬ್ಧಿವೊ ।
ಲಾರಿಗಂ ತಡೆಯುಲ್ಕಶಕ್ಯನ ।
ಪಾರಶೌರ್ಯನು ರಾಮನಾತನರಾಣಿ ನಾನಹೆನು ॥೧೧೫॥

ಸರ್ವಲಕ್ಷಣಸಂಪದನ್ವಿತ ।
ನುರ್ವಿಯಂದದಿ ಸಹನಶಾಲಿಯು ।
ಖರ್ವಭುಜಬಲನೆನಿಪರಘುಜನ ಪತ್ನಿ ನಾನಹೆನು ॥
ಸರ್ವಧರ್ಮವಿನಾಶರೆನಿಸುತ ।
ಉರ್ವಿ ಕೊರ್ವಿದದುಷ್ಟದನುಜರ ।
ಗರ್ವಗಿರಿಪವಿದಾಶರಥಿಯಾ ಮಡದಿ ನಾನಹೆನು ॥೧೧೬॥

ಹರಿಯು ಬುಂಜಿಪವಸ್ತುವನು ಹುಲು ।
ನರಿಯು ಬಯಸುತೆ ಬದುಕಬಲ್ಲುದೆ ।
ಕರಿಯಭುಜಗನ ಸರಸಕೆಳಸಿದನರನು ಜೀವಿಪನೆ ॥
ಉರಿವಬೆಂಕಿಯನುಟ್ಟಬಟ್ಟೆಯೊ ।
ಳಿರುಕಿಸುವೆನೆಂಬಾತನುಳಿವನೆ ।
ಧರೆಯಮೇಲಿನ್ನಿರವೆ ರಾಮನ ಸತಿಯನಳಿಪಿದಗೆ ॥೧೧೭॥

ಶರಧಿಗೆಣೆಯೇ ಕಾಲುವೆಯು ಮದ ।
ಕರಿಗೆ ಸಾಟಿಯೆ ಸೂಕರನು ಮೇಣ್ ।
ಗರುಡನಿಗೆ ವಾಯಸವೆಣೆಯೆ ಕನಕಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿಣವೆ ॥
ಸುರಪನಿದಿರೊಳು ಹುಲುಕಿರಾತನೆ ।
ಹರಿಗೆ ಸಮನೇ ಜಂಬುಕನು ನರ ।
ವರಗೆ ರಾಮಂಗಿದಿರೆ ಖಳನೀನೆಂದಳಾಸಾಧ್ವಿ ॥೧೧೮॥

ವ್ರತದ ಜಪತಪದತುಲಫಲಗಳು ।
ಪತಿಯ ಸೇವಾಮಾತ್ರದಿಂ ನಿಜ ।
ಸತಿಗೆ ದೊರೆವುವು ಮೇಲೆ ಸದ್ಗತಿಕರತಲಾಮಲಕ ॥
ಕ್ಷಿತಿಯೊಳಿದನಾಚರಿಸುತಿರ್ಪೆನ ।
ಗಿತರವಿಷ್ರ್ಯದೆ ರಾಮನಲ್ಲದೆ ।
ಗತಿಮನೋವಾಕ್ಕಾಯಸಾಕ್ಷಿಯೊಳವನ ನಂಬಿಹೆನು ॥೧೧೯॥

ಸಿರಿಯ ಸೊಬಗನು ಪೋಲ್ವಸೊಬಗ್ಯೆ ।
ಸಿರಿಯು ಧನದನಭಾಗ್ಯಕಿಮ್ಮಡಿ ।
ಕರೆದೊಡಾಗಳೆ ಸಾಸಿರಾಳ್ಗಳು ಹೈಹಸಾದೆನುತ ।
ಕರವ ಜೋಡಿಸಿ ಸೇವಿಪುದು ಮೇಂ ।
ಹರಣದೆರೆಯನ ಚರಣಸೇವಾ ।
ಪರಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕೋತ್ಸವಕೆಸರಿವಹವೆ ॥೧೨೦॥

ಶೀಲವತಿಯುಹಸತಿಯು ನಿಜಸತಿ ।
ಯುೞಗದೆ ದೇಹವನು ತೇಯುತೆ ।
ಕಾಲಕಾಲದೊಳೊಪ್ಪುವುಪಚಾರಗಳನೊಲಿದೆಸಗಿ ॥
ಜಾಲಗೆಯ್ಯದೆ ಸಕಲಕಾರ್ಯದೊ ।
ಳಾಳಿಯುಂದದೆ ನಡೆಯೆ ಸಾಧ್ವೀ ।
ಮೌಳಿಯೆನಿಸುತಲಿಹಪರಂಗಳ ಸೂರೆಗೊಂಬುವಳು ॥೧೨೧॥

ಭಂಡದನುಜಾಧಮನೆ ನಿನ್ನಯ ।
ಗುಂಡಿಗೆಯನಿರದಿರಿವಸುಭಟರ ।
ಗಂಡ ರಿಪುಭೇರುಂಡ ರಘುಜೋದ್ದಂಡನೈತಹನು ॥
ದಿಂಡುದರಿಯುತ ನಿನ್ನಕೊಬ್ಬಿದ ।
ಖಂಡವನು ನೆರೆಕಿತ್ತು ರಕುತವ ।
ಕೊಂಡು ಭೂತಂಗಳನು ತಣಿಸುವಭೂಪನೈತಹನು ॥೧೨೨॥

ದುರುಳ ನಿನ್ನೊಡಹುಟ್ಟಿದವಳಿಗೆ ।
ಮರೆಯದಂದದ ಗುರುತನೆಸಗುತ ।
ಖರನ ಸಂಹರಿಸಿರ್ದದಾನವಕಾಲನೈತಹನು ॥
ಧರೆಯು ಭಾರವ ತಗ್ಗಿಸುವೆನೆಂ ।
ದುರುವಭಾಷೆಯನಿತ್ತು ಮುನಿಜನ ।
ಕಿರದೆ ಕಾರ್ಯೋದ್ಯುಕ್ತನಾಗಿಹ ದೇವನೈತಹನು ॥೧೨೩॥

ಪೆರರ ಸತಿಯರಿಗಳುಪಿದಧಮನ ।
ಭರದಿನೊಯ್ವರು ಯಮನ ಕಿಂಕರ ।
ರುರುಳಸುವರಾಘೋರಕುಂಭೀಪಾಕನರಕದಲಿ ॥
ಆರಿಚಲಯ್ಯೋಎಂಬರಿಲ್ಲವು ।
ಸರಿಯಲತ್ತಿತ್ತಿರಿದು ಶೂಲದೊ ।
ಳುರಿಗೆ ನೂಕುವರರಿಯ ನೀನಿದನೆಂದಳಂದುಮುಖಿ ॥೧೨೪॥

ನುಡಿಯುತಿಂತನಿಜೆಯು ಮತ್ತೊಡ ।
ನೊಡೆಯನೈೃತಹದೆಸೆಯ ನೋಡುತ ।
ಸಡಿಲವಾಗಲು ಮನದಬಯಕೆಯು ಕೂಡೆ ಕಡುಬೆದರಿ ॥
ಮಡದಿಮಣಿ ಕಂಗೆಡುತ ಬಿಸುಸು ।
ಯ್ದಡೆಯ ಕಂಭವನೊರಗೆ ಕಾಣುತ ।
ತಡೆದೊಡೆನ್ನಯ ಕಾರ್ಯ ಕೆಡುವುದೆನುತ್ತ ರಾವಣನು ॥೧೨೫॥

ಎಲೆಗೆ ನಿನ್ನಸು ವರಿಸುವುದಕಾ ।
ಹಲವುಚೋಹವ ಧರಿಸಿ ಬಂದವ ।
ರೊಳಗದಾವನೊ ನನ್ನವೇಷವ ನೊಂದುತೈತಂದು ॥
ಫಲವನೊಂದದೆ ಪೋದಮಾತ್ರದೆ ।
ನೆಲದೊಳಗ್ಗಳನೆನಿಪರಾವಣ ।
ನಳುಕಿದನು ಧನುವೆತ್ತಲೆಂಬೆಯ ನೋಡು ಸೀನವನ ॥೧೨೬॥

ಹತ್ತುತಲೆಗಳು ತೋಳ್ಗಳಿಪ್ಪ ।
ತ್ತೆತ್ತಣದ್ಭುತಕಾಯವೀತನ ।
ನೆತ್ತಿಗೆಣ್ಣೆಯನೆತ್ತಣಿಂ ತಂದೊತ್ತಿದಳೊ ತಾಯಿ ॥
ಎತ್ತಿದಾತೋಳ್ಬೀಳದಾಗದೆ ।
ತೊತ್ತುಗಳ ಸಂದಣಿಯು ದಣಿಯದೆ ।
ಹೆತ್ತವರಿಗುಬ್ಬಸವನೀಯದೆ ಬೆಳೆದುದೇ ಶಿಶುವು ॥೧೨೩॥

ಎಂದುನೋಡಿದಜನದ ಕಣ್ಮನ ।
ಕೊಂದಿಸುತ ವಿಸ್ಮಯವ ಕಾರ್ಮುಗಿ ।
ಲೊಂದದೇಕಿಳೆಗಿಳದುದೆಂಬಂತೆಸೆಯುತಿದಿರಿನಲಿ ॥
ಸುಂದರಾಂಗಿಯನೊಲಿಸಲಿದು ತ ।
ಕ್ಕಂದವಾಗಿಹುದೆನುತ ಗರ್ವಿಸಿ ।
ಮಂದಮತಿಯೊಲವಿಂದೆ ನಿಂದಿರೆ ಸೀತೆ ಬೆದರಿದಳು ॥೧೨೪॥

ಮುಗುದೆ ನೋಡೀಗೆನ್ನ ಚೆಲುವನು ।
ಬಗೆಗಿದೊಪ್ಪಿತೆ ಪೇಳು ನಿಜವನು ।
ಬೊಗಸೆಗಣ್ಗಳ ತೃಷೆಯ ಕಳೆದುಕೊ ನೋಡಿ ಮನತಣಿಯೆ ॥
ಪುಗುತಲಳಕಾವತಿಯ ಯಕ್ಷರ ।
ಹಗರಣಂಗೊಳಿಸುತೆ ಕುಬೇರನ ।
ಗಗನಯಾನವನಾವಿಮಾನವ ತಂದಭಟನಾನೆ ॥ ॥೧೨೫॥

ಹಲವುಪರಿಯೊಳು ಶಿವನ ಭಜಿಸು |
ತ್ತೊಲಿಯದಿರಲವನಾಗ ಕೆರಳು |
ತ್ತಲುಗಿಸಿದೆನಾರಜತಗಿರಿಯನು ತೋಳಬಲಹಿಂದೆ ||
ಅಳುಕಿದಳು ಪಾರ್ವತಿಯು ಬಳಿಕಾ |
ನೆಳಸಿದಿಷ್ಟವನೆಲ್ಲ ಪಶುಪತಿ |
ಸಲಿಸದನು ನೀಂ ಕೇಳ್ವುದಿಲ್ಲವೆಎಂದು ಖಲನೊರೆದು ||೧೩೦||

ಧರೆಯು ಬಿರಿದತ್ತೆಂಬೊಲದನೊದೆ |
ದಿರದೆ ಝಂಕಿಸಿ ಕರವನೀಡುತ |
ಧರಣಿಜೆಯ ಸಿರಿಮುಡಿಗೆ ಹಾಯ್ದನು ಘೋರದಾನವನು ||
ಸುರರು ನಭದಲಿ ಬೇಡಬೇಡೆಂ |
ದಿರದೆ ಕೂಗಲುಗಣನೆಗೆಯ್ಯದೆ |
ಪರಿಮಳದೆಮಗಮಗಿಪಜಡೆಯನು ಬಿಡದೆತುಡುಕಿದನು ||೧೩೧||

ಭೂಮಿದೇವಿಯ ಗರ್ಭಕೋಶದೊ |
ಳೀಮಹಾಸತಿಯಿರ್ದಕಾಲದೆ |
ಕೋಮಲತೆವಡೆದಿವಳಕಚಭರಕಿಲ್ಲದಿಹಕೊರತೆ ||
ಕಾಮುಕನ ಕಡುಮೂರ್ಖದನುಜನ |
ವಾಮಕರದಾಂಕಿನಲಿ ನೊಂದುದೆ |
ಹಾಮಹಾದೇವೆನುತ ಚೀರ್ದುದು ಮೇಲೆ ಸುರಕಟಕ ||೧೩೨||

ಜಡಿದು ಮುಡಿಯನು ಸೆಳೆದು ಕೈನೆಯ |
ನಡೆ ಭರದೆ ನಡೆಯೆಂದು ಗರ್ಜಿಸು |
ತೊಡನೆ ತಂದನು ಕುಕ್ಕರಿಸಿದನು ತನ್ನರಥದೊಳಗೆ ||
ಬಡಲಕೊಂಕಿನ ನಡುಗುವಂಗದ |
ದಡದಡಿಸುತಿಹ ಮನದ ಮಾನಿನಿ |
ಕಡುಬಡವೆಯಾತೆರದಿನಿದ್ದಳು ರಾಮರಾಮೆನುತ || ||೧೩೭||

ಮೂರನೆಯಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

೪ನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂ|| ಭರದೆ ತಡೆದ ಜಟಾಯುವನು ಸಲೆ |
ತರಿದು ರಾವಣನೈದಿ ಲಂಕೆಯೊ |
ಳಿರಿಸಿದನು ಸೀತೆಯನಶೋಕೋದ್ಯಾನಮಧ್ಯದಲಿ ||

ಎತ್ತಲಿಪೆ ಯೊ ರಮಣ ನೀನಿಂ |
ದೆತ್ತಲಿಪ್ಪೆಯೊ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ಖಳ |
ನಿತ್ತಲೆನ್ನನು ಪಿಡಿಯುತೊಯ್ವನು ನೀವದೆಲ್ಲಿಹಿರಿ ||
ಒತ್ತಿದುದು ಮುಳ್ಳೆನ್ನಚರಣಕೆ |
ಸುತ್ತಲಾನಿರಲೆನಿತೊ ಮರುಗುತ |
ಸುತ್ತಿಕೊಂಡುಪಚಾರವೆಸಗುವ ಹಿತರದೆಲ್ಲಿಹಿರಿ ||೧||

ಹೆತ್ತ ತಾಯ್ತಂದೆಗಳು ಸಟೆ ನೀ ।
ನುತ್ತಮೋತ್ತಮನೆನುತೆ ನಿನ್ನನೆ ।
ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿಹಳಲ್ಲಪೇಕ್ಷೆಯೆ ದೇವ ರಾಘವನೇ ॥
ಮಿತ್ತುವಿನ ಬಾಯ್ಯುದ್ತದಾಗಿಹ ।
ಮತ್ತಕಾಶಿನಿಯನ್ನುಬಿಡಿಸಲು ।
ಮತ್ತದಾವಂಗಳವು ಪುರುಷೋತ್ತಮನೆ ನೀಂ ಬಿಡಿಸಾ ।೨।

ಕೊಂಡುಪೋಪನು ಲಂಕೆಗೆನ್ನನು ।
ಚಂಡದನುಜನು ರಾವಣನು ಕಡಿ ।
ಕಂಡವೆಸಗುತ್ತಿವನ ನೆನ್ನನದೇಕೆ ಬಿಡಿಸದಿಹೆ ॥
ಭಂಡನಿವನೇಂ ನಿನಗಸಾಧ್ಯನೆ ।
ಖಂಡಪರಶುವಿನಾ ಮಹಾಧನು ।
ಗಂಡುಗೆಡದೇ ನಿನ್ನ ವಿಕ್ರಮಚಂಡಮಾರುತಕೆ ।೩।

ತಂದೆತಾಯ್ಗಳನುಜ್ಞೆವಡೆಯದೆ ।
ಸಂದಮಾವನ ಬುದ್ಧಿಗೇಳದೆ ।
ಚಂದವಲ್ಲೆಂಬತ್ತೆನಾದಿನಿಯರಸು ಮೀರುತಲಿ ॥
ಬಂಧುಗಳ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಬೇಡಕ ।
ಟೆಂದ ಪೌರರನೆಲ್ಲ ಧಿಕ್ಕರಿ ।
ಸೆಂದು ನಿನ್ನನೆ ನಂಬಿಬಂದೀತರಳೆಗೀವಿಧಿಯೆ ।೪।

ಅಂದು ನೀನೆಂದುದನು ಕೇಳದೆ ।
ಬಂದುದಕ್ಕೆನಗಿನಿತು ಶಿಕ್ಷೆಯೆ ।
ಕುಂದು ನಿನ್ನಯ ಕುಲಕಿದೆಂಬುದನಿಂದು ಮರೆದಪೆಯಾ ॥
ಸುಂದರಾಂಗನೆ ನಿನ್ನ ಸುದತಿಯು ।
ನೊಂದಳೈ ಬಲು ಬೆಂದಳೈ ನೀಂ ।
ಬಂದು ಬಿಡಿಸಾ ಸೆರೆಯನೆಂದೇಣಾಕ್ಷಿಯೊರಲಿದಳು ॥೫॥

ಬಾರೊಬಾರೋ ರಮಣ ನಿನ್ನೀ ।
ನಾರಿಯನು ಬಲುಹಿಂದೆ ದುರುಳನು ।
ಚೋರನಂದದೊಳೆಳೆದುಕೊಂಡೊಯ್ದಪನು ಪರಿಭವಿಸಿ ॥
ವಾರಿ ಭೂಮಿಯ ಕಡಲನಿವ ತಾಂ ।
ಸೇರುವನಿತರೊಳೆನ್ನ ಬಿಡಿಸೈ ।
ಸಾರಸಾಕ್ಷನೆ ಬಳಿಕ ತೃಣವೇ ಬೆಟ್ಟವಪ್ಪುದಲಾ ॥೬॥

ರಾಮ ರಕ್ಷಿಸು ಸಕಲಜಗದಭಿ ।
ರಾಮ ರಕ್ಷಿಸು ವೈರಿವಂಶವಿ ।
ರಾಮ ರಕ್ಷಿಸು ರಕ್ಷಿಸಕಟಾ ಈ ಯನಾಥೆಯನು ॥
ಪ್ರೇಮದಿಂದೊಡಗೂಡಿ ನಿನ್ನಯ ।
ನಾಮಮಾತ್ರವ ಭಜಿಸಲದು ಸು ।
ತ್ರಾಮಪದವಿಯ ಸೂರೆಗುಡುವುದೆನಿಪ್ಪನುಡಿ ಪುಸಿಯೆ ॥೭॥

ದೇವ ನಿನ್ನಯ ಪಾದಪೂಜೆಯ ।
ಭಾವಿಸಲ್ತನಗಖಿಲವೆಂದೇ ।
ಸೇವಿಸುತ್ತಿಹಮಡದಿಯೊಳಗಿಂತೇಕೆ ಖತಿ ನಿನಗೆ ॥
ಜೀವಿತೇಶನೆ ಬೇಗನೈದೀ ।
ಗಾವಿಲನ ಕಯ್ಯಿಂದ ಬಿಡಿಸೈ ।
ಕಾವನೇನೀಂ ಕಾಯದಿರಲಿನ್ನಾರು ಕಾವವರು ॥೮॥

ಎಲೆಲೆ ವನದಭಿಮಾನದೇವತೆ ।
ಗಳಿರ ನಿಮಗಿದೊ ಕರವಮುಗಿವೆನು ।
ಬಲುಹಿನಿಂ ರಾವಣನು ನಿನ್ನಯ ಮಡದಿ ಸೀತೆಯನು ॥
ಪಲತೆರದಿ ಬೇಡಿದೊಡಮೋವದೆ ।
ಕಳವಿನಿಂ ಸೆಳೆದೊಯ್ದನೆನುತಾ ।
ಯಿಳೆಯರಮಣಂಗೊರೆವುದೌ ನೀವಲ್ತೆಗತಿ ತನಗೆ ॥೯॥

ವನದವೃಕ್ಷಂಗಳಿರ ನೀವೆ ।
ನ್ನಿನಿಯನೈತರಲವನೊಳೊರೆವುದು ।
ತನಗೆಸಾಹಮೆನಿಪ್ಪಶಕ್ತಿಯದಿರುವಪರಿಯಂತ ॥
ದನುಜನಿಗೆ ವಶೆಯಾಗೆನೆಂದದು ।
ಕೊನೆಯನೈದುವವೇಳೆ ಸಮನಿಸೆ ।
ತನುವನೀಗುವೆನೆಂದುಮರಿಕೆಯನೈದಳವಳೆನುತ ॥೧೦॥

ಅಸಿತರೊಳು ನೀಂ ಬಂದು ಬಿಡಿಸುವು ।
ದೆಣಿಸಲಾಗದು ಬೇರೆಪರಿಯುನು ।
ಜನಕರಾಜರ್ಷಿಯೊಳು ಜನಿಸಿದಳೆನಿಸಿಕೊಳುತಿಹೆನು ॥
ಮನದೆಸಂಶಯುಕೆಡೆಯಾಸಿತ್ತೊಡೆ ।
ಮನುಕುಲೇಶನೆ ಸತ್ಯಗುಂಡುತ ।
ಲಣುವ ಘನವಾಗೆಣಿಸಿ ಮಾಳ್ಪುದನುಳಿವೆ ಬೇಸರದೆ ॥೧೧॥

ತನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವಹ್ನಿಗೆ ।
ನಿನ್ನಸಾಹಸವೆಂಬವಾರುತ ।
ನನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ದಹಿಸು ದಾನವವಂಶಕಾಸನವ ॥
ಗನ್ನಗತಕವಿದಲ್ಲನಂಬುವು ।
ದೆನ್ನನುಡಿಗಳನೆನುತ ಸೀತೆಯು ।
ಬಿನ್ನವಿಸಿದಳು ಕರವಜೋಡಿಸುತೆನ್ನಿನುತ್ಪತಿಗೆ ॥೧೨॥

ಇಂತು ಹಲವಂಗದಲಿ ಹಲುಬುತ ।
ಕಾಂತನಾಮಸ್ಮರಣೆಮಾಡುವ ।
ಕಾಂತೆಯನುಕೊಂಡಂತರಿಕ್ಷದೆ ಪೋಪರಾವಣನ ॥
ಮುಂತೆವೃಕ್ಷದತುದಿಯೊಳಿದ್ದು ಸ ।
ಮಂತು ನಿಟ್ಟಿಸುತಾಜಟಾಯುವು ।
ಜೇತೆಯೊಂದುತಲಾಗ ತಡೆದನು ನುಡಿಸಿದನು ಖಳನ ॥೧೩॥

ಏನಿದಕ್ಕಟ ವಿಶ್ರವಸ್ಸನ ।
ಸೂನುವೇ ಕಥೆಗಳಲಿ ನಿನ್ನಸು ।
ದಾನಿ ಬಹುಧರ್ಮಾತ್ಮನೆಂದೊರೆವುದನು ಕೇಳ್ದಿಹೆನು ॥
ದಾನವೇಶ್ವರನೆನಿಸುತೀಪರಿ ।
ಮಾನಹೀನನವೊಲಕಾರ್ಯವಿ ।
ದೇನವೆಸಗಿದೆ ಮೂರುಲೋಕದ ವೀರಗಿದು ಸರಿಯೆ ॥೧೪॥

ಎಲವೊ ನೀನಿಂದಿವಳನಾರೆಂ ।
ದೊಲಿಸಲಿಚ್ಛೈಸಿಂತು ಕಪಟವ ।
ಬಳಸುತೀಪರಿ ಪಿಡಿಯುತೊಯ್ವೈ ನಿನಗೆ ತೀರುವುದೇ ॥
ಹಲವುಲೋಕವ ಸೃಜಿಸಿ ಸಲಹುತ ।
ವಿಲಯವೆಸಗುವನಾದಿಪುರುಷನ ।
ಲಲನೆಯೊಲಿವಳೆ ಪಾಪಿ ತೆಗೆ ನಿನಗೇಕೆ ದುರ್ವ್ಯಸನ ॥೧೫॥

ಅರಸನೆನಿಪವನಾತ್ಮಧರ್ಮಕೆ ।
ಕೊರತೆ ಬಾರದತೆರದೆ ನಡೆವುದು ।
ಪರಸತಿಯುರನು ನಿಜಸಹೋದರಿಯುರವೊಲಾದರಿಸಿ ॥
ಧರೆಯ ಪಾಲಿಪುದಿದುವೆ ನೀತಿಯು ।
ಮರೆತು ನೀನಿದನಿಂತು ಕಾಮುಕ ।
ರೆರೆಯನಾಗುತ ಲೋಕಮಾತೆಯೊಳೆರಡನೆಣಿಸಿದೆಯಾ ॥೧೬॥

ನಿಲಿಸು ರಥವನ್ನಿಳಿಸು ಮಾತೆಯ ।
ಖಲನೆ ನಾನಾರೆಂಬುದರಿಯೆಯ ।
ಬಲುಮೆಯೊಂದಿದ ಗೃಧ್ರರಾಜನು ನಾಂ ಜಟಾಯುಕಣಾ ॥
ಕಲಕುವೆನು ನಿನ್ನೊಡಲ ರಕುತವ ।
ನೆಲವೊ ನನಗಿದಿರಾಗು ನಿನ್ನಯ ।
ಹಲವು ತಲೆಗಳಗಾನುಬೆದರೆನು ನೋಡು ತನ್ನದಟ ॥೧೩॥

ಎನುತ ಪಾರುತ ನಭಕೆ ತನಗು ।
ಳ್ಳನಿತು ಶಕ್ತಿಯನಾಂತು ರಥವನು ।
ಹಣಿದವಾಡುವೆನೆನುತ ರೆಕ್ಕೆಯೊಳೆರಗುತಪ್ಪಳಿಸೆ ॥
ಝಣಝಣಧ್ವನಿಗೈದು ಘಂಟೆಗ ।
ಳೆಣಿಸಲಸದಳವಾಗಲುದುರಿದು ।
ವಣಿಯುರಂಕೆಟ್ಟಳಕವಾದುವು ರಥದ ಕೀಲುಗಳು ॥೧೪॥

ಜೋತತೊಂಡೆಮುಪಣ್ಣೆ ವಾಯುಸ ।
ವಾತುರದೊಳೆರಗುತ್ತ ಶಬರನ ।
ನೂತನದ ಬಲೆಗಿರದೆ ಸಿಲುಕಿದತರದೊಳೀದಿನದಿ ॥
ಸೀತೆಯನು ಬಯಸುತ್ತ ತನ್ನೀ ।
ಘಾತಕೆಡೆಯಾಗುತ್ತಲೊರಗುವ ।
ರೀತಿಯೊದವಿತು ನಿನಗೆ ಕೊಳ್ಳೆಂದೆನುತ ಕೊಕ್ಕಿನಲಿ ॥೧೫॥

ಕುಕ್ಕುತಾತನ ತನುವ ರಕುತವ ।
ದುಕ್ಕುವಂದದಿ ಬಗಿದು ಕಾಲ್ಗಳಿ ।
ನಿಕ್ಕಿ ಸೂತನ ಕೊಂದು ರಥವಾಜಿಗಳ ಖಂಡಿಸಲು ॥
ಪಕ್ಕಿಗೇನೀಪೌರುಷವೆನು ।
ತ್ತುಕ್ಕಹಂಗೊಂಡಾಗ ಖಳ ಧು ।
ಮ್ಮಿಕ್ಕಿ ಧಾರಿಣಿಗಿರದೆ ಧನುಪಿಂಗಸವುಬಾಣಸನು ॥ ೨೦ ॥

ಅಳವಡಿಸುತೆಸೆಯಲ್ಕೆ ತಾನದ ।
ಕಳುಕದಾಗಳೆ ಬೀಸಿ ರೆಕ್ಕೆಯ ।
ಕೆಲಕೆ ಜಾರಿಸುತಂದುಮುಂದೆಡೆ ಬಂದ ಬಾಣವನು ॥
ತಲೆಯ ಮೇಲಣ ಮಕುಟವೆಲ್ಲವು ।
ನೆಲಕೆ ಬೀಳ್ವವೊಲೊದೆದು ಜೆನ್ನೊಳು ।
ಕುಳಿತು ಮಂಡೆಯನಿರದೆ ಕೊಕ್ಕಿಂಕುಕ್ಕಿ ಗಾಸಿಸಲು ॥ ೨೧ ॥

ಒದರಿದನು ಬೆನ್ನಿಂದ ಪಕ್ಷಿಯ ।
ನಿದನುಪೇಕ್ಷಿಸಲಾಗದೆನುತವೆ ।
ಬದಿಯ ಕಡುಗವ ಸೆಳೆದು ರೆಕ್ಕೆಗಳೆರಡನುರೆ ತರಿಯೆ ॥
ಪದುಮನಾಭನೆ ರಾಮ ಸಲಹೆಂ ।
ದೊದರುತುರುಳಿದನಾಜಟಾಯುವು ।
ಬೆದರುತಂಗನೆ ಚೀರ್ದು ಬೈದಳು ನಿಜಪುರಾಕೃತವ ॥ ೨೨ ॥

ಏನಿದಕಟೀಗೆನ್ನದೃಷ್ಟವು ।
ಹೀನಭಾಗ್ಯೆಯನಿಂದು ರಕ್ಕಸ ।
ಲೀನಭಸ್ಸ್ಥಲಗಾವಿ ಯತ್ನಿಸುತಸುವ ನೀಗುತಿದೆ ॥
ಪ್ರಾಣನಾಥನನುಳಿದ ಸುದತಿಗೆ ।
ಹಾನಿಯಲ್ಲದೆ ಲೇಸುಬಪ್ಪುದೆ ।
ದೀನೆಯಾದೆನಗೇನುಗತಿ ಯೆಂದಬಲೆಯೊರಲಿದಳು ॥ ೨೩ ॥

ಪರಮಮಿತ್ರನೆ ಪಕ್ಷಿರಾಜನೆ ।
ದುರಿತವತಿಗೆನಗಾಗಿ ನೀನೀ ।
ಪರಿಯಕಷ್ಟಕೆ ಗುರಿಯೆನಿಸಿದ್ದೈ ಮರೆಯೆ ನಾಸಿದನು ॥
ಪರಮಪುರುಷನು ರಾಮಚಂದ್ರನು ।
ಬರುವನಿಲ್ಲಿಗೆ ಮರೆಯದೆಲ್ಲವ ।
ನರುಹುತವನ ಹಸಾದವಾನುತೆ ಮೋಕ್ಷಸುಖಿಯಾಗು ॥ ೨೪ ॥

ಎನುತ ಪೇಳ್ವನಿತರೊಳು ಖಳನಾ ।
ವಸಿತೆಯನು ಮುಡಿವಿಡಿಯುತೆತ್ತು ।
ತ್ತನಿಲವೇಗದೊಳಡರಿ ನಭವನು ಮುಂದೆ ಪೋಗುತಿರೆ ॥
ಅನುಪಮಾನಶರೀರದಿಂದಲಿ ।
ಘನತರಾದ್ರಿಯ ಕೋಡುಗಲ್ಗಳ ।
ನನುಕರಿಪತೆರದಿಂದ ಕುಳಿತಿಹ ಕಪಿಗಳೈವರನು ॥ ॥ ೨೫ ॥

ಸುದತಿ ಕಾಣುತ ತನ್ನ ಮೇಲಣ |
ಹೊದಕೆಯಂಚನು ಗೀಳುತದರೊಳು |
ಹುದುಗಿಸುತ ತೊಡವುಗಳನಾಗಳೆ ಕಟ್ಟಿಪೊಟ್ಟಳವ ||
ಸದಯರೇ ನೀವಿದನುಕೊಳ್ವುದು |
ಹೃದಯವಲ್ಲಭರಾಮನೈತರೆ |
ಮುದದೊಳರುಹುವುದೆನ್ನವಸ್ಥೆಯನೆನುತಲವರೆಡೆಗೆ ||೨೬||

ಎಸೆಯಲದನವರಾಂತು ಕಡುಬೆ |
ಕ್ಕಸವನಾನುತಲೆವೆಯನಿಕ್ಕದೆ |
ಯಸುರಚೇಷ್ಟೆಯ ನೋಡುತಿರ್ದರು ಮರುಗಿ ಮನದೊಳಗೆ ||
ಶಶಿವದನೆಯಿನ್ನೇಂ ತನಗೆಕೈ |
ಬಸಮಾದಂತಾಯ್ತೆನುತಲಸ |
ವಸದಿ ಪೋಗುತ ಕಾಣದಾದನು ದನುಜಪತಿಯಿದನು ||೨೭||

ತೆರಳುತೀಪರಿಯಿಂದೆ ಕೆಳಗಡೆ |
ಮೆರೆವಪಂಪಾಸರವ ದಾಂಟುತ |
ಪರಿಪರಿಯ ವನಪರ್ವತಂಗಳನೆಲ್ಲ ಪಿಂದುಳುಹಿ ||
ಧರೆಯಭಾಗವನೆಲ್ಲ ಕಳೆಯುತ |
ತರತರದೊಳೊಪ್ಪುತಿಹ ತೆರೆಗಳ |
ನುರುಭಯಂಕರವಾಗಿ ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತೆ ರಂಜಿಸುವ ||೨೮||

ಶರಧಿಯನು ಕಂಡದರಮಧ್ಯದೆ ।
ಮೆರೆವ ಕೋಟೆಗಳಿಂದ ಸುರನರ ।
ವರರಿಗಸದಳವುಗುವೊಡೆಂಬವೊಲೆಸೆವಲಂಕೆಯನು ॥
ಹರಿಸದಿಂದೊಳವೊಕ್ಕು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ಸುರುಚಿರಾವಳಮುಖವು ದಿಟವಿದು ।
ಕೊರತೆಯೇನಿವಕೆಂಬವೊಲ್ಮೆರೆವರಮನೆಯನೈದಿ ॥೨೯॥

ನಿರುಪಮಾಂತಃಪುರವ ಸೇರುತ ।
ಕರೆವ ಭೂತಾಕೃತಿಯ ವದನದ ।
ಪರಿಚರಿಯದಸುರಿಯರ ಸೀತೆಯಸೇವೆಗನುಗೊಳಿಸಿ ॥
ಸರಸಿಜಾನನೆಯಾಣತಿಯನುರೆ ॥
ಸಿರದೊಳಾನುತ ನೀವು ನಡೆವುದು ।
ಕೊರತೆಯಿನಿಸುಂ ಮನಕೆತೋರದತೆರದೆ ಸೇವಿಪುದು ॥೩೦॥

ತನಗಿವಳನೊಡಗೂಡಿಸುವುದೇಂ ।
ಘನದಕಾರ್ಯವು ನಿಮಗದೆನಿಬರೊ ।
ವನಿತೆಯರ್ಕಳನೊಲಿಸಿ ನೆರಪಿದ ಚದುರೆಯರುನೀವು ॥
ಎನುತ ನೇಮಿಸಿ ಸಭೆಗೆ ನಡೆತಂ ।
ದನಿತುಮಂ ತಾನೆಸಗಿದಕೃತವ ।
ನಿನಿಸು ಹೇಸದೆ ಸಚಿವಮುಖ್ಯರಿಗೊರೆದು ತವಕದಲಿ ॥೩೧॥

ಬರಿಸಿ ತನಗತ್ಯಾಪ್ತಗೆನಿಸುವ ।
ದುರುಳರಕ್ಕಸರೆಂಟುಮಂದಿಯ ।
ನೊರೆದನವರೊಡನಾ ಜನಸ್ಥಾನದಲಿ ರಾಘವನು ॥
ಚರಿಸುವನು ಸೋದರನ ವೇಸುತೆ ।
ಮರೆಸಿ ನೀವಲ್ಲಿರುತೆ ನಡೆವಾ ।
ಚರಿಯವೆಲ್ಲವನೆನಗೆ ಲೇಖನಮುಖದೆ ತಿಳಿಯಿಸುತ ॥೩೨॥

ಸಮಯವೀಕ್ಷಿಸುತವರ ಕೊಲುವಾ ।
ಕ್ರಮವ ಯೋಚಿಸುತಿರ್ಪುದೆನುತೊರೆ ।
ದಮಿತವಾದುಡುಗೊರೆಯನಿತ್ತವರುಗಳ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟು ॥
ಸುಮಶರಂಗಳು ನಾಂಟೆ ಹೃದಯವ ।
ನಮಮ ಕಡುಬೆಮೆಗೊಂಡು ಕುಮತಿಯು ।
ಕಮಲಲೋಚನೆಯೆಡೆಗೆ ಬಂದನು ನುಡಿಸಿದನು ಸತಿಯ ॥೩೩॥

ಎಲೆಗೆ ಸೀತಾಲಲನೆ ನಿನ್ನಯ ।
ಚೆಲುವಿಗೆನ್ನಸು ಸೂರೆವೋದುದು ।
ಸಲೆ ಕಟಾಕ್ಷವ ಬೀರುತೆನ್ನನು ಕರುಣದಿಂದುಳುಹು ॥
ಬಲವಿಹೀನನನಂಗನಿಂದೀ ।
ಬಲನಿಧಾನನೆನಿಪ್ಪ ದಶಶಿರ ।
ಗಳವು ತಾನೆನೆ ಜಗವು ನಗುವುದು ಮಾಣಿಸಿದನೊಲಿದು ॥೩೪॥

ಕ್ಷಿತಿಜೆ ನಿನ್ನಯ ಚರಣಕಮಲ |
ಕ್ಕತಿಶಯವೆನಿಪ್ಪೆನ್ನ ಮಕುಟವ |
ನತುಳಪಾದುಕೆಗೈದು ಪೂಜಿಪೆನನುದಿನದೊಳದನು ||
ಅತನುಹತಗೆನಗಿಂದು ಸುಖಸಂ |
ತತಿಯನೊದವಿಪ ನಿನ್ನಸಂಗವ |
ಹಿತದೆ ಕರುಣಿಸಿ ಕಾಯಬೇಕೆಂದೆರಗಿದನು ಪದಕೆ ||೩೫||

ಕೇಳುತಿರ್ದಳು ಸುದತಿಯಾತನ |
ಕೀಳುನುಡಿಗಳ ಕೆರಳಿದಳು ಘಡ |
ಖೂಳ ನೀನಿಂತೇಕೆ ಗಳಹುವೆ ಸಾವ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ||
ಸೋಲುತಲೆಗಳು ನಿನ್ನವಿವು ಭೂ |
ಪಾಲರಾಮನ ಬಾಣವಹ್ನಿ |
ಜ್ವಾಲೆಗಾಹುತಿಯೆನಿಸದುಳಿವುವೆ ಕಾಣೆ ನೀನಿದನು ||೩೬||

ಎಂದುನುಡಿವಾಸತಿಯ ಬಿರುನುಡಿ |
ಗಂದು ದಶಕಂಧರನು ಮುಳಿಯುತ |
ಲೆಂದನಾಕಾಹಿನ ದನುಜೆಯರಿಗಿಂದಿವಳನೊಯ್ದು ||
ಬಂದಿಯೊಳಗಿರಿಸುತ್ತ ಶೋಕೆಯ |
ನಂದನದೊಳುರುಭಯವ ಪುಟ್ಟಿಸು |
ತೊಂದಬುದಸರಿಯಂತ ಕಾದಿಹುದನಿತರೊಳಗಿವಳು ||೩೭||

ಬಲಿದರೊಳ್ಳಿತನೊಂದಿ ಸುಖಿಸುವ ।
ಳೊಲಿಯದಿರೆ ಮರುದಿನವೆ ಮಾರಿಗೆ ।
ಬಲಿಯಹಳು ಖಂಡಿತದನುಡಿ ಯಿಂತಿದಕೆ ಕವಡಿಲ್ಲ ॥
ಸಲಿಗೆಯಾನುಡಿಸಲ್ಲದಿವಳೊಳು ।
ಕಲುಮನದ ಕಡುಸೊಕ್ಕಿನಿವಳನು ।
ಬಲುಹಿನಿಂ ಬಸಗೊಳಪುದೆಂದೊದರುತ್ತ ತೆರಳಿದನು ॥ ೩೮ ॥

ಒಡನೆ ಬಂದುದು ದಡಿಗರಕ್ಕಸಿ ।
ಗಡಣವೀಕೆಯ ಮುತ್ತಿಕೊಂಡುದು ।
ನಡೆನಡೆಯೆನುತ್ತಟ್ಟುತಾರ್ಭಟಿಸುತ್ತ ಬೆದರಿಸುತೆ ॥
ಮಡದಿ ಗಡಗಡನಡುಗುತಡಿಯಿಡು ।
ತೊಡೆಯನಹರಘುರಾಮನಡಿಗಳ ।
ಬಿಡದೆ ನೆನೆಯುತೆ ಪೋಗಿಕಾಲವ ಕಳೆದಳಾಬನದೆ ॥ ೩೯ ॥

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಂಧಿ ಸಂಪೂರ್ಣಂ.

೫ನೆಯ ಸಂಧಿ.

ಸೂ॥ ವರರಘುಜನರಸುತ್ತೆ ಸೀತೆಯು ।
ನುರುಚನನ ಕಂಡಾಜಟಾಯುವ ।
ನರಿಕಬಂಧನವರಿದು ಮಾತಂಗಾದ್ರಿಗೈದಿದನು ॥

ಇರಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿತ್ತ ಸೀತೆಯು ।
ಬಿರುನುಡಿಗೆ ಮರುಮರುಗಿ ಮನದೊಳು ।
ತೆರಳುತಣ್ಣನಕಡೆಗೆಕಾನನದೊಳಗೆ ಪೋಗುತಿರೆ ॥
ದುರುಳದನುಜನು ಹರಣವಿಡುವಾ ।
ಗೊರಲಿದಾನುಡಿಗಂಜಿ ರಾಘವ ।
ನರರೆ ತನ್ನವರಿದನು ಕೇಳ್ದೊಡದೇನಗೈದಪನೊ ॥೧॥

ಎಂಬಸಂಶಯವಡರೆ ಮನವನು ।
ಹಂಬಲಿಸಿ ತೊಳಲುತ್ತ ವನನಿಕು ।
ರುಂಬವನು ನಿಮಿಷದಲಿ ದಾಂಟ ಬರುತ್ತಮಿದಿರಿನಲಿ ॥
ಕಾಂಬರಾರೆಂದೊತ್ತಿ ನೋಡು ।
ತ್ತಂ ಬರುವವನೆ ತಮ್ಮನೆಂದರಿ ।
ದಂಬುಜಾಕ್ಷನು ದುಗುಡದಿಂ ನುಡಿಸಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ॥೨॥

ಏಸಿದೇನ್ನೈ ತಮ್ಮ ನಿನ್ನನ ।
ವೀನವೆನಿಸಿದರೀತಿ ನೀನೆ ।
ನ್ನಾಣತಿಯು ಮೀರ್ದಿಲ್ಲಿಗೈದಿಹೆ ಸೀತೆಯೆಲ್ಲಿಹಳು ॥
ಕಾನನದೊಳೇಂಬರುತಿರ್ಪಳೆ ।
ಕಾಣಿಸಳು ತನಗೇಕೆ ನಿನ್ನಯ ।
ದೀನವದನವ ನೋಡೆಕಳವಳವಹುದು ಮಾನಸಕೆ ॥೩॥

ತಮ್ಮ ನೀಂ ಪರಮಾಪ್ತನೆಂದರಿ ।
ದೊಮ್ಮೆ ಮಡದಿಯ ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೊಳ ।
ಗುಮ್ಮಹದೆ ಬಿಡಲಿಂತುಪೇಕ್ಷಿಸುತವಳನುಳಿಯುವದು ॥
ಸಮ್ಮತವೆ ನಿನಗೆಮ್ಮೊಳೀಪರಿ ।
ದುಮ್ಮನದ ವೈಷಮ್ಯವಕಟಾ ।
ಉಮ್ಮಳಕೆ ಗುರಿಮಾಳ್ಪುದೇನಿದು ಬಿನದವೇಪೇಳಾ ॥೪॥

ದೇಶಕೋಶವನುಳಿದು ಪೆತ್ತರೊ ।
ಳಾಶೆಯನು ಮಿಗೆ ತೊರೆದು ತನಗೆ ನಿ ।
ಜೇಶನೇಗತಿಯೆಂದು ನಂಬುತ್ತೆನ್ನ ಪಿಂದೈದಿ ॥
ಲೇಶಮಾತ್ರವು ಘೋರವಿಪಿನ ।
ಕ್ಲೇಶಕಂಜದೆ ಭೂರಿಸುಗುಣಾ ।
ವೇಶದಿಂ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದಮಡದಿಗಿದಲ್ತೆ ಉಡುಗೊರೆಯು ॥೫॥

ಖರನ ಸಂಹರಿಸಿದುದೆ ಮೊದಲಾ ।
ಗಿರದೆ ನಮ್ಮೊಳು ಬಹುಳವೈರವ ।
ಧರಿಸುತಸುರರು ಸಮಯವೀಕ್ಷಿಸುತಿರ್ಪರೆಂಬುದನು ॥
ಅರಿಯುದನೆ ನೀನೆನಗೆ ಬುದ್ಧಿಯು ।
ನೊರೆಯೆಯಾ ನಾಂಬರ್ಪಕಾಲದೊ ।
ಳರರೆನಿನಗಿಂದಂಧಕಾರವದೆಂತು ಸಮನಿಸಿತು ॥೬॥

ಮನಕೆ ಸಂಶಯವಾಗಿ ತೋರ್ಪುದು ।
ಜನಕತನುಜೆಯ ಕುಶಲದಲ್ಲಿಯೆ ।
ಮನೆಯೊಳವಳನು ಕಾಂಬೆವೋ ಮೇಣ್ಕಾಣದಳಲುವೆವೋ ॥
ವನಿತೆಯಾಮೃದುತನುವಿಗೆಳಸುತೆ ।
ದನುಜರವಳನು ಮುರಿದು ತಿನ್ನುತ ।
ತಣಿವ ನೊಂದದೆ ಮಾಣರೇಗುವೆನಿದಕೆ ತಾನಿಂದು ॥೭॥

ವಾದವೇತಕೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೆ ನೀ ।
ನೈದುವಾ ಸಮಯದಲಿ ತಾನಾ ।
ಮೇದಿನೀಸುತೆ ಸುಖದೊಳಿರ್ದಳೆ ತಳರಮಂದಿರದೆ ॥
ಸೋದರನೆ ಕೃಪೆಯೆತ್ತ ಪೋಯಿ ।
ತ್ತಾದುದೇನನಿವಾರ್ಯವಾಕೆಯೊ ।
ಳೇದುರಾಗ್ರಹಕೇಂ ನಿಮಿತ್ತವು ಪೇಳು ವಹಿಲದಲಿ ॥೮॥

ಏತಕಿನ್ನಕಟೆನ್ನ ಬಾಳಕೆ ।
ಬೀತತರುತಾನಾದೆನೈ ನನ ।
ಗಾ ತಳೋವರಿಯಿಲ್ಲದಿರೆ ಪೆರತುಂಟೆ ಜೀವನವು ॥
ಧಾತುಗೆಟ್ಟೆನು ತಮ್ಮ ನೀನಿ ।
ನ್ನೇತಕೀಬಳಯಿರ್ಪೆ ವರಸಾ ।
ಕೇತಪುರಿಗಿರದೈದಿ ಭರತನಕೂಡಿ ನೀಂ ಬದುಕಂ ॥೯॥

ಮುಳಿಸು ನಿನ್ನೊಳಗಿಲ್ಲ ಪೂರ್ವದೆ ।
ಗಳಿಸಿದುದನಿಂದುಣ್ಬೆನೆನಗಾ ।
ಗಳಲದಿರು ಶುಭಮುಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದೊಳೆನಲು ರಾಘವನು ॥
ಪಳಪಳನೆ ಕಂಬನಿಯ ಧಾರೆಗ ।
ಳಳೆಗೆ ಸುರಿಯಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮನ ।
ದೊಳಗೆ ಶೋಕಾನಳವು ಪೊಕ್ಕುದು ಸುಟ್ಟುದವಯವವ ॥೧೦॥

ಮರೆದನಂಗವನೊಡನೆ ಕೆದರಿದ ।
ಕರಣವೊದಲಂತಾಗಲಂಜುತ ।
ಕರವ ಜೋಡಿಸಿ ಬಿನ್ನವಿಸಿದನು ಗದ್ಗದಸ್ವರದೆ ॥
ಬರೆಯುಲೇನನು ದೇವ ಚಿತ್ತಾ ।
ಕ್ಕರಿಕೆಯಿಲ್ಲದುದುಂಟೆ ರಕ್ಕಸ ।
ನೊರಲಿದಾರ್ತಧ್ವನಿಯೆ ಕಾರಣವೆನ್ನ ಬರವಿಂಗೆ ॥೧೧॥

ಮೋಸವಿೀನುಡಿ ತಾಯೆ ಮಹಿಮಾ ।
ವಾಸರಾಮಂಗಿಲ್ಲಪಾಯವು ।
ಲೇಸ ಕಾಂಬಿರಿ ನಿಮಿಷ ಸೈರಿಪುದೆನುತ ನಾನುಸಿರೆ ॥
ಭೂಸುರಾಂಗಿಗೆ ನಿರ್ಮ್ಮಳಹ ವಿ ।
ಶ್ವಾಸವೇ ಗಾಢಾಂಧತೆಯುನಿ ।
ತ್ರೇಸುಬೇಡಿದೊಡೈಸು ನಿಷ್ಫಲವೆನಿಸಿತೆಲ್ಲವನು ॥೧೨॥

ಪೋಗುಪೋಗೆಂದೆನ್ನನಟ್ಟುತ ।
ಮೇಗುಕೀಳಾವುದನು ನೋಡದೆ ।
ಬಾಗುಳದೆ ಹುಲುನರರಿಗೊಪ್ಪುವ ಕೀಳುನುಡಿಗಳಲಿ ॥
ಬೇಗುದಿಯುನೆನಗಿತ್ತರದರಿಂ ।
ಬೇಗ ಬಂದೆನು ದೇವ ಕರುಣಾ ।
ಸಾಗರನೆ ಕೃಪೆದೋರಿ ಮನ್ನಿಪುದೆನ್ನ ನೀನೆನಲು ॥೧೩॥

ಮಿೂರಿ ತನ್ನಯ ನೇಮುವನು ಕಾ ।
ಯ್ದೇರಿ ಬಂದುದದೊಂದು ಮೇಣವಿ ।
ಚಾರೆಯೆನಿಪಾ ಮಾನಿನಿಯ ಮಾತಿಂಗೆ ಮತಿಗೆಟ್ಟು ॥
ಕ್ರೂರದಾನವರಿರ್ಪ ಕಾಡೊಳ ।
ಗಾರುಸಾಹಾಯಕರುಮಿಲ್ಲದ ।
ನಾರಿಯೊಬ್ಬಳ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಾ ತಪ್ಪುತಾನೊಂದು ॥೧೪॥

ಇಂತು ನೀನಪರಾಧವೆರಡಂ ।
ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದಲಿ ಗೈದೆ ನಿನ್ನನೆ ।
ಸಂತತವು ನಂಬಿರ್ದನವ್ಮೊಳಗಿಂತದೇಕಾದೆ ॥
ಚಿಂತೆಯೊಂದಿರೆ ದೇವಿಯಾಕೆಯು ।
ಸಂತವಿಸುತಲ್ಲಿಪ್ಪುದನು ಬಿಸು ।
ಟೆಂತುಟಾಡೊಡವಾಗಲೆಂದುಳದಕಟ ಬರಬಹುದೇ ॥೧೫॥

ಎಂದು ದುಃಖಿಸುತಾಡಿದಣ್ಣನಿ ।
ಗೆಂದನಾ ಸೌಮಿತ್ರಿ ಲಾಲಿಪು ।
ದಿಂದುವದನೆಯು ನಿಷ್ಠುರೋಕ್ತಿಯ ಕೇಳ ಜೀವಿಪರೆ ॥
ಇಂದು ಮತ್ಪ್ರಿಯನಳದೊಡೆನ್ನನು ।
ಹೊಂದುವಿಚ್ಛೆಯೊಳಗಲದಿರ್ಪೆಯು ।
ಕೊಂದುಕೊಂಡಪೆನಲ್ಲದುಳಯೆನೆನುತ್ತ ವಾಚಿಸಲು ॥೧೬॥

ಬಿಡೆದುದೆನ್ನೆದೆ ಬಳಕ ಬೇಡಿದೆ ।
ನೊಡತಿ ಮನ್ನಿಪುದೆನುತಮಲ್ಲಿಂ ।
ದುಡುಕಿನಿಂದೈತಂದೆ ನಾಂ ಭವದೀಯಸನ್ನಿಧಿಗೆ ॥
ತಡೆಯುಲಸದಳವಾದ ನುಡಿಗೇ ।
ಳ್ದೆಡೆಯೊಳೆಂತಿಹಃದಣ್ಣದೇವನೆ ।
ನುಡಿಯುಲಂಜುವೆನೆನ್ನ ದೋಷವ ಮರೆದು ನೀಂ ಸಲಹು ॥೧೭॥

ಎನುತೆಯೂಡಿದ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ನುಡಿ ।
ಗಿನಕುಲಾಧಿಪನಿರದೆ ಮನ್ನಿಸಿ ।
ವನದೆ ನಡೆದನು ವಾಯುವೇಗದೊಳಲೆವನೆಯ ಕಡೆಗೆ ॥
ಜನಕಜೆಯ ಬಾಗಿಲೊಳು ಕಾಣದೆ ।
ಮನಕೆ ಸಂಶಯವಾಗಲೊಡನೆಯೆ ।
ಘನವಿಷಾದವನಾಂತು ನಿಲಯವ ಪುಗುತ ಹುಡುಕಿದನು ॥೧೮॥

ಕಾಣಲಿಲ್ಲವು ತನ್ನಸತಿ ಬಳಿ ।
ಕಾಣೆಯಿಕ್ಕುತ ಕೂಗಿದನು ಮ ।
ತ್ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭೆ ಮಾತನಾಡೆಯದೇತಕೆಲ್ಲಿರುವೆ ॥
ಕೇಣವನು ಬಿಡು ಹುಲ್ಲೆಯಿದೆಕೊ ।
ಳ್ಳೇಣಲೋಚನೆ ಬೇಗ ಬಾ ನಿ ।
ನ್ನಾಣತಿಯ ಮೀರುವನೆ ರಾಮನಿದೇಕೆ ತಡಗೈವೆ ॥೧೯॥

ಅಸುರರಂಜಿಕೆಗವಿತುಕೊಂಡೆಯೊ ।
ಅಸುರಮರ್ದನನಿದೆಕೊ ಬಂದಿಹೆ ।
ನೊಸಗೆಯಲ್ಲವೆ ಸತಿಯರಗ್ರಣಿಗಿನಿಯನಾಗಮನ ॥
ಬಸಿದು ಬೀಳುವ ನಿನ್ನ ಮಮತಾ ॥
ರಸವದೋಪನೊಳಂಗಿಪೋದುದೆ ।
ಬಸಿರಶಿಖಿ ಬಲುಹಾಯ್ತು ತೋರಿಸು ಮೊಗವ ಶಶಿವದನೆ ॥೨೦॥

ಸುತ್ತಿ ಕೂಗಿದುದಾಯ್ತು ಮನೆಯೊಳ ।
ಗೆತ್ತಲುಂ ಜಾನಕಿಯ ಸುಳಿವಿ ।
ಲ್ಲೆತ್ತ ಪೋದಳೊ ಕಾಣಲೊಲ್ಲಳು ಚಿತ್ತವಲ್ಲಭೆಯು ॥
ಚಿತ್ತದಾಸರ ಕಳೆಯಲುಪವನ ।
ದತ್ತಲೈದಿರಬೇಕು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ।
ಮತ್ತಕಾಶಿನಿಯಿಪ್ಪೆಡೆಯ ನೀಂ ಗೊತ್ತುಗೈಯೆಸಲು ॥೨೧॥

ತಾನು ಗೈದವಿವೇಕದಿಂದೀ ।
ಹಾನಿಯಣ್ಣಂಗಾಯ್ತು ಶಿವಶಿವ ।
ಹೀನಭಾಗ್ಯನು ಧರೆಯೊಳೆನಗೆ ಸಮಾನರಾರಿಹರು ॥
ಮಾನಿನಿಯ ಕುಶಲದೊಳೆ ಸಂಶಯ ।
ವೇನಮಾಡುವೆನಿನ್ನು ಮುಸುಕಿದ ।
ಕಾನನಂಗಳನೆಲ್ಲ ಶೋಧಿಪೆನೆನುತ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ॥೨೨॥

ಹೂವನಂಗಳೊಳರಸಿದನು ಗೋ ।
ದಾವರಿಯ ತಡಿಗಳಲಿ ಕೂಗಿದ ।
ನಾವನಜಕತಿಯೊಗೆದ ಸರಗಳನೆಲ್ಲ ಬಳಸಿದನು ॥
ಆವೆಡೆಯೊಳಂ ಕಾಣಳನ್ನೇ ।
ಗೈವೆನೆಂದೆಲೆವನೆಗೆ ಮರಳುತ ।
ದೇವ ಚಿತ್ತೈಸೆಲ್ಲಿಯುಂ ದೇವಿಯರ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ ॥೨೩॥

ಎಂದು ನುಡಿಯಲ್ಕೇಳಿ ರಘುಪತಿ ।
ನೊಂದು ಹಮ್ಮೈಸಿದನು ಮನದೊಳ ।
ಗಿಂದುಮುಖಿ ನೀನಿಂತು ಮೋಸವಗೈವುದೇ ತನಗೆ ॥
ದಂದುಗಕ್ಕೆಡೆಗೈದು ನನ್ನನು ।
ಮಂದಭಾಗ್ಯನನೊರ್ವನನೆ ಬಿಡು ।
ತಿಂದು ನೀನಕಟೆತ್ತ ತೆರಳಿದೆ ಮುಂದೆ ಗತಿಯೇನು ॥ ೨೪ ॥

ಹಾ ತನೂದರಿ ಸೀತೆ ಭುವನ ।
ಖ್ಯಾತೆ ಜನಕಸುಜಾತೆ ಸುಗುಣೋ ।
ಪೇತೆ ಸಜ್ಜನಗೀತೆ ಮುನಿಸುಪ್ರೀತೆ ಘನದಯಿತೆ ॥
ಬೀತುದೆನ್ನಯ ಸಿರಿಯು ಭುವನ ।
ಖ್ಯಾತ ರಘುಕುಲಮುದ್ಧದಬುದಿಯೊ ।
ಳಾತುಕೊಂಡೆನಕೀರ್ತಿಯನು ತಾನೆನುತ ಹಲುಬಿದನು ॥ ೨೫ ॥

ನೋಡಿದನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ರಾಮನ ।
ನಾಡಮನುಜರಿಗುಚಿತವೆನಿಸುವ ।
ಗಾಢತರದಾಲಾಪಗಳ ನಿವನಡಗಿಸುವೆನೆನುತ ॥
ಬೇಡಿದನು ಕೈಮುಗಿದು ನಿನಗೀ ।
ಮಾಡು ತಕ್ಕುದೆ ದೇವ ದೇವಿಯು ।
ನಾಡೆ ಪುಡುಕುವವೇಳು ಸನಿಹದ ಗಿರಿಯು ಗುಹೆಗಳೊಳು ॥ ೨೬ ॥

ನರನು ನೀನಲ್ಲಸುರರಳವಿಗೆ ।
ಧರೆಯೊಳವತರಿಸಿರ್ಪ ಮಾಧವ ।
ನೊರೆಯಲೇನವನಿಜೆಯು ಸಾಕ್ಷಾಲ್ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೆಂಬುದನು ॥
ಅರಿಯದನೆ ನೀಂ ನಿನಗಿದೇಕೀ ।
ಪರಿಬವಣೆ ಚಿತ್ತದಲಿ ಸಾಕೀ ।
ಳರಸ ದೇವಿಯನರಸಲೆಂದಲ್ಲಿಂದ ಪೊರಮಡಿಸೆ ॥೨೭॥

ದಾರಿಯುಲ್ಲದದಾರಿಗೈದುತ ।
ಚೇರಿಯಂದದಿ ಚೀರಿ ಮತ್ಸಖಿ ।
ಬಾರ ಜಾನಕಿ ಹೃದಯನಾಯಿಕೆ ಬಾ ಸರೋಜಮುಖಿ ॥
ಧೀರೆ ಗುಣಮಣಿಹಾರೆ ರತ್ಯಾ ।
ಕಾರೆ ದುರಿತವಿದೂರೆ ರಾಮನ ।
ನೀರೆ ನೀನಿಂದೆತ್ತಲೈದಿದೆ ಮೊಗವ ತೋರೆನುತ ॥೨೮॥

ದಿಕ್ಕುತೋರದೆ ಕಣ್ಗಳೊಳು ನೀ ।
ರುಕ್ಕಿಬರೆ ರೋದನವನೆಸಗುತ ।
ಲಕ್ಕಜದ ನರರೂಪದಾಹರಿ ಹರವಸದೆ ಸೊರಗಿ ॥
ಪಕ್ಕಿಗಳ ಕೈವೀಸಿ ಕರೆಯುತ ।
ಸೊಕ್ಕುಜವನೆ ತನ್ನ ಮಡದಿಯ ।
ನಕ್ಕಟಾ ನೀಂಕಾಣಿರೇ ಎಂದೊಲಿದು ಬೆಸಗೊಂಡ ॥೨೯॥

ಹರಿಣಿಗಳ ಕೇಳಿದನು ತನ್ನಯ |
ಹರಿಣಲೋಚನೆಯೆತ್ತಲೆನ್ನುತ |
ಕರಿಣಿಗಳ ಕಂಡರ್ಥಿಸಿದನಾ ಕರಿಗಮನೆಯಿರವ ||
ಧರಣಿಯನು ಬೇಡಿದನು ತನಗಾ |
ಧರಣಿಜೆಯ ತೋರೆನುತ ತಾಪಸಿ |
ಯರನು ಕೇಳಿದನಾ ತಪಸ್ವಿನಿ ಯಿರ್ಪಳೆಲ್ಲೆನುತ ||೩೦||

ಧೈರ್ಯಗೆಟ್ಟುದು ಮನವು ಮೊದಲಿನ |
ಕಾರ್ಯವೆಲ್ಲಡಗಿತ್ತೊ ಶಿವಶಿವ |
ಶೌರ್ಯವೆಲ್ಲವು ಸಡಿಲಿತುತ್ಸವವೆಲ್ಲ ಮಿಂಗಿದುದು ||
ಸ್ಥೈರ್ಯಭುಜಬಲದರ್ಪಗಳು ನಿಜ |
ಕಾರ್ಯಗಾಣದೆ ಬಣ್ಣಗೆಟ್ಟುವು |
ಸೂರ್ಯವಂಶದ ನೃಪತಿಗರಸಿಯುನಗಲಿದುದರಿಂದ ||೩೧||

ದೇವರಾಮಂಗಾಗಚೆಷ್ಟಾ |
ಭಾವದಿಂ ಜಾನಕಿಯ ಮಾರ್ಗವ |
ನಾವನಂಗಳ ಮೃಗಗಳೆಲ್ಲವು ತೋರಿಸುವುವೆನಲು ||
ಮೇವನುಳಿಯುತ ಮುಂದೆ ನೆಗೆಯುತ |
ತಾವು ತೆಂಕಣದಿಕ್ಕಿಗೋಡಿದು |
ವೀವಿಶೇಷವ ಕಂಡು ರಘುವರರತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ ||೩೨||

ಕಂಡರೊಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ।
ದಂಡೆಯಿಂದುದಿರಿರ್ದಪುಷ್ಪವ ।
ಖಂಡಿತದಿ ಜಾನಕಿಯ ಮಂಡೆಯೊಳಿರ್ದುದಹುದೆನುತ ।
ಕೊಂಡು ರಾಘವನದನು ಚುಂಬಿಸಿ ।
ಪುಂಡರೀಕಾಂಬಕೆಯ ನಿಜದಿಂ ।
ಕಂಡನೋ ಎನೆ ಹರಿಸಗಡಲೊಳು ಮುಳುಗಿ ಮೈಮರೆದು ॥ ೩೩॥

ಮತ್ತೆ ಚೇತರಿಸುತ್ತಲಿದಕೆ ನಿ ।
ಮಿತ್ತವೇನುಂಟಾಯ್ತು ತನ್ನಯ ।
ಮತ್ತಕಾಶಿನಿ ಮುಡಿದ ಸುಮವಿಂತೇಕೆ ಕೆದರಿದುದು ॥
ಉತ್ತಮಾಂಗದ ಮುಡಿಗದಾವನೊ ।
ಮಿತ್ತುರೂಹಿನದಾನವನು ಹಾ ।
ಯ್ದೆತ್ತಿಕೊಂಡರಸಿಯನು ಪೋಗಿರವೇಳ್ಕುಮೆಂದೆನುತೆ ॥ ೩೪॥

ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ನೋಡಿ ಹೇಸರ ।
ಗತ್ತೆಗಳು ಸತ್ತಿಹುದ ಕಂಡವ ।
ರೊತ್ತಿನಲಿ ಮುರಿದಿಳೆಯೊಳುರುಳದ ರಥವದೊಂದಿರಲು ॥
ಚಿತ್ತವಿಭ್ರಮವಾಂತು ಮುಂದೈ ।
ದುತ್ತ ತನ್ನಯ ನಾಮವನು ಜಪಿ ।
ಸುತ್ತ ಕೆಡೆದಿರ್ಪಾ ಜಟಾಯುವನಾಗ ನೋಡಿದನು ॥ ೩೫॥

ಪರಿದರೆಕ್ಕೆಯ ಸುರಿವರಕುತದ ।
ಗೊರಗೊರೆಂಬುತ್ಕ್ರಮಣಿನಿನದದ ।
ಕೊರಗಣೆಯ ಖಗಪತಿಯ ಮುಖದಿಂದರಿಯುತೆಲ್ಲವನು ॥
ದುರುಳರಾವಣನಿಂದ ತನ್ನಯ ।
ಹರಿಬಕೋಸುಗ ಕೆಡೆದನೆನ್ನುತ ।
ಮರುಗಿದನು ಸಂಸ್ಕರಿಸಿದನು ಮಡಿದಾ ಜಟಾಯುವನು ॥ ೩೬॥

ಪರರಿಗುಪಕಾರವನು ಮಾಳ್ಪವ ।
ನಿರಿಸುವನೆ ದೇಹಾಭಿಮಾನವ ।
ನರರೆ ತಂದೆ ಜಟಾಯು ತನಗಾಗಸುವನೀಗಿದೆಯ ॥
ಪರಮಪುಣ್ಯಶ್ಲೋಕ ನೀನಾ ।
ಪರಮಪದದೊಳ್ಸುಖದೆ ಬಾಳೆನು ।
ತರಸ ನುದಕಾಂಜಲಿಯ ನೀಯುತೆ· ಮುಂದೆ ತೆರಳಿದನು ॥ ೩೭॥

ಬಿಡದೆ ತೆಂಕಣದೆಸೆಗೆ ನಡೆಯುತ ।
ಮೆಡಬಲಂಗಳೊಳರ್ಪ ಗಿರಿಗಳ ।
ಸಡರಿ ನೋಡುತ ವನವ ಸೋದಿಸಿ ಗುಹೆಗಳನು ಪುಗುತ ॥
ತಡೆಯದಲ್ಲಲ್ಲರಸಿ ಸೀತೆಯ ।
ಕಡೆಗೆ ಕಾಣದೆ ದುಃಖಪರವಶ ।
ರಡಿಗಡಿಗೆ ಹಮ್ಮೈಸಿ ಬೀಳುತಲೊಡನೆ ಯೇಳುತಲಿ ॥ ೩೮॥

ಇಂತು ಕಂಗೆಟ್ಟಡವಿಯಲಿ ಬಲು ।
ಚಿಂತೆಗಂಗವನಿತ್ತು ತೆರಳುತ ।
ಕಂತುಪೀಡಿತೆಯಾದಯೋಮುಖಿಯೆಂಬ ದನುಜೆಯನು ॥
ಪಿಂತೆ ತಾವಾ ಶೂರ್ಪಣಖೆಗಿರ ।
ದೆಂತು ಗೈದರೊ ತದ್ವಿಧಾನದ ।
ಸಂತವಣೆಗಿವಳರ್ಹೆಯೆನ್ನುತ ಭಂಗಿಸಿದರವಳ ॥೩೯॥

ದಾರಿಯೇ ನೆರೆಕಾಣಬಾರದ ।
ಘೋರಕಾನನದೊಳಗೆ ಬರುತಿರ ।
ಲಾರುಬಟೆಯೊಂದಾಗ ಕೇಳಿಸಿತತಿಭಯಂಕರದ ॥
ಭೂರಿಸೂಕರಹರಿಗಜಂಗಳು ।
ಚೀರಿಡುತ ದೆಸೆಗೆಟ್ಟು ಹಾರಿದು ।
ವೀರಭಸಕಿಂದೇನುಕಾರಣವರಿಯಬೇಕೆನುತ ॥೪೦॥

ಸುತ್ತಲೀಕ್ಷಿಸುತುಭಯದಿಶೆಯಿಂ ।
ದೊತ್ತಿ ಬರ್ಪುವು ಗಿರಿಯಸಾಲ್ಗಳ ।
ವೆತ್ತಣದ್ಭುತ ಸಿಲುಕಿಸಿದುವಿಂದೆಮ್ಮನಿರುಬಿನಲಿ ॥
ನಿತ್ತರಿಪಹದನಾವುದೆನ್ನುತ ।
ಚಿತ್ತದಲಿ ಸಂಭ್ರಾಂತರಾಗುತ ।
ಮತ್ತೆ ನೋಡುತ್ತಿರಿದರಸುರನ ತೋಳ್ಗಳೆಂದೆನುತ ॥೪೧॥

ಸಿರವದಿರ್ದುದು ಬಸಿರಮಧ್ಯದೆ ।
ಚರಣವಿಲ್ಲದ ಬರಿಯ ಮುಂಡವು ।
ಕರಗಳವು ತಾವೆರಡುಯೋಜನದುದ್ದವಳತೆಯಲಿ ॥
ಉರಿವನೇತ್ರವದೊಂದು ಪಣೆಯೊಳ ।
ಗಿರಲು ಪಸರಿಸಿದುಭಯಕರಗಳ ।
ಸೆರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವನಮೃಗಂಗಳ ತಿಂದು ತೇಗುತಲಿ ॥೪೦॥

ಅದುಭುತಾಕಾರದಲಿ ಗಿರಿಯವೊ ।
ಲಿದಿರೊಳಿರುವನ ಕಂಡಿದೇನಿಂ ।
ದಿದಕುಪಾಯವು ಕೊಂದೊಡಲ್ಲದೆ ಬಾಳ್ವೆತವುಗಿಲ್ಲ ॥
ಸದೆದು ಕಳೆ ನೀನೊಂದುಬಾಹುವ ।
ನಿದೆಕೊ ನಾಂ ಮತ್ತೊಂದ ಕಡಿವೆನು
ಬೆದರಲಾಗದೆನುತ್ತೆ ರಾಘುವನೊರೆದನನುಜಂಗೆ ॥೪೩॥

ಭರದೊಳಾಗಳೆ ವೀರರಿರ್ವರು ।
ಶರಗಳಿಂದವನೆರಡುತೋಳ್ಗಳ ।
ನರಿಯಲಾತಂಗರಿವು ಬಂದುದು ಕಂಡನಾಹರಿಯ ॥
ಗುರುವೆ ತವದರ್ಶನದೊಳೆನ್ನಯ ।
ದುರಿತರಾಶಿಯು ಕರಗಿ ಪೋದ ।
ತ್ತರರೆದಾನವಜನ್ಮದುಃಖವುಕಳೆದುದಿಂದಿನಲಿ ॥೪೪॥

ಅರಿಯಲಾನು ಕಬಂಧನೆಂಬವ ।
ನಿರವು ತನಗೀವಿಪಿನಮಧ್ಯದೆ ।
ದೊರೆದುದೀದನುಜತ್ವವೊರ್ವ ತಪೋಧನನುಶಪಿಸೆ ॥
ಪರಿಹೃತಿಯ ಯಾಚಿಸಲು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ।
ವರನು ನರನಾಗುದಿಸಿ ನಿನ್ನೀ ।
ಕರವನರಿಯೆ ವಿಶಾಪವಹುದೆನುತವನು ಬೆಸಸಿದನು ॥೪೫॥

ಎಂದಿಗಪ್ಪುದೊ ನಿನ್ನ ಪದಗಳ ।
ಸಂದರುಶನದ ಭಾಗ್ಯವೆಂದರ ।
ವಿಂದನಾಭನೆ ಸಮಯವೀಕ್ಷಿಸುತಿಂದು ಧನ್ಯತೆಯ ॥
ಹೊಂದಿದೆನು ನಿನ್ನಯ ಕರಂಗಳ ।
ನಿಂಧನವನುರಿಗೊಳಿಸಿ ಪಾಪಿಕ ।
ಬಂಧದೇಹವ ದಹಿಸಿದೊಡೆ ಲೇಸಹದು ನಿನಗೆನಲು ॥೪೬॥

ಒಡನೆ ಸಹಭವರಿಂಧನಂಗಳ ।
ಕಡಿದು ಜೋಡಿಸುತಸುರದೇಹವ ।
ನಿಡುತಮಗ್ನಿಯೊಳುರಿಸಲದರಿಂದೆಳ್ದು ಗಗನದಲಿ ॥
ಕಡುಚೆಲುವ ಗಂಧರ್ವನೊಪ್ಪುತ ।
ನುಡಿಸಿದನು ಸಿರಿಯೆರೆಯ ನಿನ್ನಯ ।
ಮಡದಿಮಣಿಯನು ಕಾಂಬುಪಾಯವ ಪೇಳ್ವೆನವಧರಿಸು ॥೪೭॥

ಅರಸರಿಗೆ ಷಡ್ಗುಣಗಳೇ ತಾ ।
ವರಿಯೆ ಕಾರ್ಯಕೆ ಸಾಧನಂಗಳು ।
ಪಿರಿಯಕಷ್ಟದೊಳೊದವಿದಾತನೆ ತಿಳಯಲುಪಕಾರಿ ॥
ನಿರುತ ನಿನ್ನಾಪತ್ತಿಗೆಣೆಯಾ ।
ದುರುವಿಪತ್ತನು ಹೊಂದಿ ಕೊರಗುವ ।
ಖರಕರಾತ್ಮಜನೆನಿಪ ಸುಗ್ರೀವಾಖ್ಯ ಕಪಿವರನು ॥೪೮॥

ವರಪರಾಕ್ರಮಿಯೆನಿಸಿ ಸೊಕ್ಕಿದ ।
ಹಿರಿಯಸೋದರನಪ್ಪ ವಾಲಿಯು ।
ಕರದೊಳಪಜಯವೊಂದಿ ನಾಲ್ವರು ಮಂತ್ರಿವರರೊಡನೆ ॥
ಇರುವನಾವರಋುಶ್ಯಮೂಕದ ।
ಗಿರಿಯೊಳವನನು ಸೇರಿ ಸಖ್ಯವ ।
ನುರುವಿವೇಕದೆ ಬೆಳಸಲಪ್ಪುದು ಕಾರ್ಯವತಿಜವದೆ ॥೪೯॥

ಕಲಹವಾಗಲು ಸೋದರನ ನಿಜ ।
ಲಲನೆ ರುಮೆಯೆಂಬಳನು ಬಲುಹಿಂ ।
ದಲಘುಭುಜಬಲನಿಂದ್ರತನುಜನು ವಾಲಿಯುಪಹರಿಸಿ ॥
ನಿಲಯದಿಂ ಪೊರಮಡಿಸಿ ತಮ್ಮನ ।
ನೆಳಲ ಸೈಸದೆ ಕಾಡಿಗಟ್ಟ ।
ಲ್ಕಳೆಯುತಿರ್ಪನು ಸತಿಯ ವಿರಹದೊಳವನು ಕಂಗೆಡುತ ॥೫೦॥

ದೊರೆವುದಾತನ ಮೈತ್ರಿ ದಿಟದಲಿ ।
ತೆರಳು ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿಗೀಗಳೆ ।
ಮೆರೆವ ಪಂಪಾಸರದ ತೀರದ ಪುಣ್ಯವನಗಳಲಿ ॥
ಪರಿಪರಿಯ ಫಲಪುಷ್ಪವಿರ್ಪುವು ।
ಹರಿಣನೆಕ್ಕಲನಾದಿಯಿಹ ಮಿಗಗಳು ।
ಮಿರುವುವಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲವುಕಾಲವ ಕಳೆಯಲನುಕೂಲ ॥೫೧॥

ಅದರಪಡುವಣ ತಡಿಯ ಸೇರಲು ।
ಸದಮಲಾಶ್ರಮವೊಂದು ಮನಕುರೆ ।
ಮುದವ ಬೀರುತ ಗೋಚರಿಪುದಲ್ಲೊರ್ವ ತಾಪಸಿಯು ॥
ಪದುಮನಾಭನೆ ಶಬರಿಯೆಂಬವ ।
ಳದಿರುನೋಡುತ ನಿನ್ನ ಚರಣವ ।
ಪದುಳದಿಂ ಸೇವಿಸುವುದಕೆ ಕಾದಿಹಳು ಪೋಗಲ್ಲಿ ॥೫೨॥

ಎನುತ ನುಡಿಯುವ ವರಕಬಂಧನ ।
ವಿನಯದುಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ರಾಮನು ।
ಘನಮಹಿಮ ನೀನಿನ್ನು ನಿನ್ನಯ ಲೋಕಕೈದೆನುತ ॥
ಅನುಜನೊಡನಲ್ಲಿಂದ ಪೊರಮ ।
ಟ್ಟನು ನಯಾನ್ವಿತೆಯಾದ ಶಬರಿಯ ।
ವಿನುತಮಾದಾಶ್ರಮವ ನರಸುತಮಲ್ಲಿಗೈತಂದ ॥೫೩॥

ಸಡಗರದೊಳಾಷುನವಿರಕ್ತೆಯು ।
ಮುಡಿಯುಚಾಚುತೆ ರಾಮನಂಘ್ರಿಗೆ ।
ಕಡುದರಿದ್ರಗೆ ನಿಧಿಯುದೊರೆದಂತಾಗಳೊಲವಿನಲಿ ॥
ತಡೆಯದರ್ಘ್ಯಾದಿಗಳನೀಯುತ ।
ಲಡಿಗಡಿಗೆ ಕೀರ್ತಿಸುತೆ ಕುಣಿಯುತ ।
ಲೊಡನೆ ಫಲಮೂಲಾದಿಗಳ ನಿತ್ತಾಗಳುಪಚರಿಸೆ ॥೫೪॥

ರಾಮನಾತಿಥ್ಯವನು ಕೈಕೊಂ ।
ಡಾಮಹಾವ್ರತೆಗಿರ್ಪ ಭಕ್ತಿಗ ।
ಮಾಮಹಿತ ವೈರಾಗ್ಯಕಂ ಮೆಚ್ಚುತ್ತ ತಲೆದೂಗಿ ॥
ನೇಮವಿತ್ತನು ನಿನಗೆ ನೀನಿ ।
ನ್ನಾಮಹೇಂದ್ರನ ಲೋಕವನು ಮೇಣ್ ।
ಕಾಮಿಸುವ ಲೋಕಾಂತರವನಿರದೊಂದಿ ಸುಖದೊಳಿರು ॥೫೫॥

ಎಂದು ನುಡಿಯಲ್ಕೊಡನೆ ವೃದ್ಧೆಯು ।
ವಂದಿಸುತ ರಘುವರನ ಪದಗಳಿ ।
ಗಂದು ಯಜ್ಞೇಶ್ವರನಿಗಾಹುತಿಯಿತ್ತು ನಿಜತನುವ ॥
ಹಿಂದೆ ತನ್ನಯ ಗುರುಮತಂಗನು ।
ಹೊಂದಿದಾವರಪುಣ್ಯಲೋಕಕೆ ।
ಸಂದು ಸುರುಚಿರಸುಖದೊಳೆಸೆದಳು ಶಬರಿ ಗುಣಲಹರಿ ॥೫೬॥

ತನುವಿಗಾಪ್ಯಾಯನವ ಮಾಳ್ಪುದ ಕಂಡು ರಘುವರರು ॥
ವಿನುತಚೈತ್ರನ ಮಹಿಮೆಗಿರದುರೆ ।
ಮನದೊಳಾನಂದಿಸುತ ಕಪಿಕುಲ ।
ವನಧಿಚಂದ್ರನ ಕಾಂಬ ತವಕದೊಳೈದಿದರು ಮುಂದೆ ॥೫೯॥

